

ФАБИО ВОЛО

ПЪРВИТЕ УТРИННИ ЛЪЧИ

Превод от италиански: Надежда Иванова, 2014

chitanka.info

*По-добре да бъда мразен заради това,
което съм, отколкото да бъда обичан заради
онова, което не съм.*

Кърт Кобейн

*... и по пътя рамо до рамо
сме много повече от двама.*

Марио
Бенедети

*Съществуват моменти, в които животът
подарява неочаквано прелестни мигове.
Променяш нещо в ежедневието си и осъзнаваш,
че около теб всичко е свършено, дар от бог, по-
малко разсеян от обичайното. Всичко изглежда
искрено. Раждането на нов живот, зората на
промяна, дълбоко чувство или просто
потвърждаването на една любов, държана
скрита, на таен копнеж, безмълвно и свенливо
съхраняван в нас. Може да бъде дори краят на
нещо, краят на етап, на труден период, който
понасяме с все по-голяма умора. Тогава спира
дишането на пресекулки и се освобождава място
за дългото и дълбоко поемане на дъх, което
първо изпълва, а после изпразва гърдите. В тези
моменти не ми липсва нищо.*

3 ЯНУАРИ

Тая в себе си много съмнения. Страх ме е да не би животът ми да се окаже едно дълго недоразумение. Може би не съм жената, която вярвам, че съм.

Това бяха мислите, споходили ме тази сутрин, веднага щом се събудих, след като се опитах да си припомня всеки детайл от онова, което току-що бях сънувала: беше летен неделен следобед, носех тениска, която стигаше едва до над коленете ми, и простирах чаршафи на опасващ жилищната сграда балкон. Чувах от отсрещния апартамент потрепването на самообръсначка, която почуква по умивалника. Внезапно от вратата срещу мен излезе мъж и си запали цигара. Сресаните му назад коси бяха още мокри, носеше бял потник и панталони с цвят на лешник. Усмихна ми се и се поздравихме.

— Не забравяй, че тази вечер те очаквам на вечеря у дома.

Влязох вкъщи, за да избира роклята, която да облека.

Бях развълнувана, превъзбудена и щастлива. Когато заставах пред вратата му, той ме хвана за ръката и ме отведе вътре. Домът беше този, в който съм израснала.

— Едно време живеех тук, знаеш ли?

— Разбира се, че знам.

Огледах се наоколо и всичко беше точно такова, каквото бе в детството ми. Дори оранжевият часовник, закачен на стената. Той се приближи, обхвана лицето ми с ръце и вдъхна мириса на ямката на шията ми. Прониза ме тръпка. После, когато почти ме беше целунал по устните, извъня звънецът.

В този момент отворих очи: беше будилникът на Паоло. Знаех, че ще звънне още два пъти, на интервали от по десет минути.

Сънят беше още жив в мен: чувството за свобода, вълнението от уговорката ни, възбудата от срещата. Обърнах се, за да погледам спящия си съпруг, наблюдавах го няколко минути. В съня си изобщо не бях помислила за това, че съм омъжена и не мога да приема онази покана.

Отидох в банята, взех душ и продължавах да се чувствам жената от съня. В последно време един вътрешен глас ме обърква, подкопава увереността ми, прави ме несигурна и нерешителна; изпитаното от мен насън тази нощ никак не ми помага.

Днес следобед си спомних коя рокля носех в съня: купих я миналата година, но никога не съм я слагала, защото, като я пробвах отново вкъщи, не се харесах. След вечеря я извадих от гардероба и гледайки я, се запитах дали наистина причината е в роклята.

15 ЯНУАРИ

Доволна съм, когато намирам трудно къде да паркирам. Напоследък ми се случва често да водя дълги телефонни разговори от колата с Карла, за да не се кача веднага вкъщи. С нея винаги е било така, още от училище: няма нужда да обяснявам настроението си, стига и да чуе гласа ми, за да разбере всичко. После слизам от колата, вървя към дома си и се надявам той все още да не се е прибрал, за да получа някой и друг четвърт час самота, което ми се отразява така добре. Ако обаче знам, че вече се е върнал, вървя бавно. Щом вляза вкъщи, се старая да скрия неудовлетворението, което тая в себе си. Така, без да го осъзнавам, се научих да играя роля, да се преструвам и най-вече да имитирам. Имитирам представата за съпруга, която имам в главата си, имитирам своите влюбени и щастливи приятелки, имитирам самата себе си като омъжена жена в началото, каквато вече не съм способна да бъда. Правя всичко това, за да избегна той да съзре вътрешното ми безпокойство, прекалено многото тъга. Често, докато отварям вратата, ме е страх да не се прибера вкъщи без чувства към него.

Преди да вляза, винаги си поемам дълбоко дъх и надявам маска. Има дни, в които ми се струва, че разбира, когато се преструвам, но не казва нищо. От толкова преструвки понякога вече не знам дори каква е истината.

Как можа да се случи? Бяхме така сигурни в нашата любов. Спомням си деня на сватбата ни, все едно беше вчера. Спомням си подготовката, вълнението от онова, което правехме заедно. Цял живот бях мечтала за този ден. В главата ми винаги е имало съпруг, това исках открай време. Трябваше само да открия кой е.

Вече бях взела решението да се омъжа още преди да срещна Паоло. Винаги съм си мислела, че ще стана жена единствено благодарение на съпруг. Бях щастлива жена, как можех да не бъда? Чрез сватбата си запазвах едно спокойно бъдеще, пропъждах завинаги страха от самотата. Затова бяхме щастливи, и не само ние: всички изглеждаха такива. Сега се питам дали беше съвпадение, или гледах своя живот през техните очи.

Всичко беше ясно и снежнобяло като чаршафите в брачното ложе, в което щяхме да спим и да се любим през останалата част от живота си.

В началото бях така ентусиазирана, стигаше ми малко, за да се почувствам удовлетворена: купуването на две яркоцветни купички за закуска, кухненските кърпи със светлосини кантове, възглавничка за дивана, нови хавлиени кърпи за банята.

Може би всичко е било винаги само в главата ми. Всъщност, ако се замисля, почти никога не сме използвали много от тези неща, на практика са още като нови: тиганът уок, чашите за шампанско, японските чашки за чай, тенджерата за бургиньон...

Къщата ни е пълна с незапалвани свещи. Като нас двамата. Фитилът е все така бял.

Преди да се омъжа, си представях живота си с Паоло — как разговарям с него всяка вечер и му разказвам деня си, това, което съм направила и което мечтаех да правим заедно с него. Представях си вечерите у дома с приятели, а после съучастническите изблици на смях при раздигането на масата, след като всички са си тръгнали. Представях си вечерите сами въщи — как гледаме филм, прегърнати под завивката на дивана. В действителност не се случи почти нищо от всичко това, за което бях мечтала. Приказвахме си все по-рядко — дотолкова, та най-сетне се убедих, че в края на краищата не е необходимо да говориш много, щом обичаш другия. Годините минават и със сигурност е по-малко уморително да понасяш тишината, отколкото разговор, който вече не събужда интерес в теб.

Някои теми станаха табу с течение на времето и така, от страх да не кажем прекалено много, накрая започнахме да казваме прекалено малко. Понякога се питам дали не ни отчуждиха всички тези неизказани неща. Приоритетите и неотложните нужди се промениха дотам, че забравихме за онова, което желаехме.

Сега дните ми са тъжни, без никак да го издавам. Той бърка тъгата ми с умора.

Нищо вече не ме изненадва: нито Паоло, нито животът, нито самата аз.

Чудя се кога започна да избледнява бъдещето, което си бях представяла, и къде отидоха мечтите ми от сватбения ден.

Може би има нещо по-лошо от изгубените мечти: нежеланието да продължаваш да мечтаеш. Изгаснахме бавно, унесени в дрямка, без дори да си дадем сметка. Първо изпразнихме от съдържание бъдещето, а после започнахме да правим същото с ежедневието, с настоящето. Когато не успееш да получиш онова, което искаш, накрая започваш да обичаш това, което можеш.

Съпругът ми се превърна в мой брат и въпреки това не се решавам да го напусна. Виждам всичко, което не върви между нас, но се чувствам блокирала. Мечтая да се събудя и да бъда друга жена, която живее живот, различен от моя. И все пак знам, че ако зарежа всичко, ще страдам от това.

Докато четях тези думи, изпитах безкрайна нежност. Жената, която ги е написала, е така ранима, че веднага се трогнах. Пожелах да отида при нея, за да я прегърна и да я успокоя. Бих искала да ѝ кажа да не се притеснява, защото нещата ще се променят и ще се развият добре, даже че са се развили добре, въпреки че тя не може още да го знае. Няма представа, че ще намери път, който да я изведе от тази ситуация, че скоро ще получи отговори на въпросите си. Тя още не знае, че предстои да се освободи от всичко, което я държи вързана, като в затвор, неподвижна.

Думите ми не са обикновени думи на надежда. Когато чета този дневник, не си представям бъдещето на тази жена, впускайки се с оптимизъм в предсказания. Гледам към него, живеейки в своето настояще.

Тъй като тази жена съм самата аз преди няколко години.

Ако можех да пътувам във времето, щях да отида при нея, защото помня колко сама се чувстваше. Нямаше да ѝ попреча да изживее опита, който ни разделя, даже и болезнения, защото и тази болка ѝ помогна да израсне. Щях да седна до нея, за да усети присъствието ми.

Изпитвам обич към жената, която бях. Въпреки че беше крехка, никога не е била слаба, въпреки че беше уморена и изнурена, никога не спря да се бори. Съумя да устои. Чувствам, че трябва да призная достойнствата на жената, която бях, а те са много: смелостта да греши, волята да бъде, отговорността да направи своя избор.

Това е втората смяна на жилище в живота ми. Третата, за да бъде по-точна, ако броя тази, когато бях на седем години и родителите ми решиха да се преместят в друг град. В онзи случай не помогнах много, най-вече плачех.

— Ще видиш, Елена, новата къща ще ти хареса... Стаята ти е дори по-голяма и ще има място за повече играчки — повтаряше майка ми, за да ме успокои.

— Не искам по-голяма стая, искам тази, искам да си остана тук.

Вчера следобед момчетата от фирмата за преместване ми казаха да не се притеснявам, защото те ще свършат всичко. Попитаха ме как да подредят вещите ми, но им отговорих само да занесат кашоните, понеже сама ще се погрижа за това.

Карла също предложи да ми помогне, ала аз не приех.

На трийсет и осем години съм и отново опаковам своя живот. Колко кашона ще ми трябват? В колко кутии се събира животът ми?

„Имам два дни — си казах. — Спокойно. Предстои дълъг и уморителен уикенд, но съм сигурна, че ще успея да опаковам всичко.“

Вчера започнах от кухнята: чинии, чаши, купички, чаши за чай. Днес и утре ще свърша останалото.

Току-що си направих кафе. Докато го пия, ходя из стаите. Как само ми въздейства да гледам нещата готови за прибиране, да

наблюдавам отворените кашони, да обикалям из тази къща за последен път.

Тръгвам си от тук. И искам да го сторя сама, в пълна тишина. Искам да изляза бавно, осъзнала всичко, съзнала какво оставям и развълнувана от онова, което ме очаква. Каквото и да бъде то.

Опитвам се да открадна миризмите, звуците, светлината, галеща стените. Да чуя шумовете, които съпътстваха моето съществуване в тази къща. Затова държах да приготвя сама кашоните: защото искам да съгна живота си подредено, като докосвам всеки предмет и преживявам историята и спомените, които възкресява.

Всеки спомен ще бъде като късче от разказ.

Оставям чашата от кафето и вземам книга от лавицата. Харесва ми да отворя книга и да преглеждам изреченията, които съм подчертала през годините. Да откривам какво ми е правело впечатление, какво съм чувствала, какво всъщност съм търсела.

Моето преместване започва от тук, от страниците на моя дневник, от разказа на тази, която бях.

19 ЯНУАРИ

— Изморена съм, писна ми, отегчавам се, трябва да направим нещо — повтарям непрестанно аз.

А той — нищо. Държи се, все едно не се е случило нищо, все едно всичко е спокойно и нормално. Единствената разлика е, че вече не се опитва да се люби с мен: знае, че ще го отблъсна, и — за да не бъде отблъснат — не го и поисква.

Как може да желаеш и да обичаш мъж, който не се опълчва срещу нищо? Навремето се държеше по различен начин: приближаваше се и ме питаше дали искам да се любя с него. В паметта ми се е запечатал онзи път, когато, докато миех чиниите, ми каза:

— Съгласна ли си да отидем отгатък и да се любим?

При така зададен на глас въпрос, дори и да имах някакво половинчато желание, то щеше да ми премине. Колкото повече се унижава и е вежлив и покорен, толкова повече реагирам с раздразнение и гняв.

Напоследък ми е все по-трудно да се любя с него. Преди ми тежеше по-малко да го направя, отколкото да обяснявам отказа си. А и всичко свършваше за броени минути. Повтарям си, че да се любим, не е най-важното, защото отношенията ни, след толкова години, могат да почиват на други неща: привързаност, единомислие и факта, че се познаваме така, както никога никого не сме познавали.

28 ЯНУАРИ

В мен избухна силното желание да пътувам, да се смея, да се забавлявам. Желание да живея в нов свят, различен от моя. Нужно ми е да мога да се надявам. Нужно ми е да обичам. Не искам повече да търся извинения, за да не обичам.

С Паоло обаче се случва точно противоположното: работи, прибира се вкъщи, яде, гледа телевизия и си ляга. Изглежда, все едно е почти изгаснал, говори малко, заспива с едно изражение на лицето вечер и се събужда със същото на сутринта. Живеем в рутина, която вече не би могла да доведе до никакъв различен резултат. Ако не сме щастливи днес, няма да бъдем и утре. Имам чувството, че изразходвам живота си в очакване на нещо, което никога няма да се случи.

През последните дни отново се опитах да говоря с него, да му кажа, че така не върви. Отговаря ми винаги, че моментът не е подходящ. Сутрин — защото едва се е събудил, вечер — защото е имал тежък ден в работата и иска да бъде оставен на спокойствие поне у дома; в леглото ми казва, че е изморен и предпочита да говори за това някой друг път, иначе ще се изнерви и няма да може да заспи.

— За това ще говорим утре.

Но това утре никога не идва. Може би дори аз не съм толкова сигурна какво да кажа. Аз също се страхувам да се изправя лице в лице с някои теми. Толкова много вярвах във връзката си с Паоло, че не искам да допусна, че съм сгрешила. Неприятно ми е да приема, че всички жертви, сълзи и премълчавания не са послужили за нищо. Тежи ми безмерно да призная, че не съм успяла да постигна онова, за което винаги съм копняла, и да се предам пред мисълта,

че съм се провалила. Нямам желание да чуя: „Точно вие двамата изглеждахте така добре заедно“.

В мен се промъква изкушението да избира по-скоро отказа, отколкото поражението, да се преструвам, че животът не ни е отчуждил безмълвно. Тогава започвам да се питам дали вината не е моя, може би не умея да се чувствам удовлетворена, може би преследвам мечта за съвършенство, която няма как да бъде постигната в действителността. В края на краищата той е свестен човек и би трябвало да се науча да бъда не толкова взискателна, по-независима емоционално и да се приспособявам малко повече. Грешката е в мен, за Паоло така е добре. Явно му стига да ме намери тук, когато отвори вратата вечер.

Старая се да мисля, че това е само преходна криза. Обвинявам се, че не обичам достатъчно, и отново и отново си обещавам да обичам повече, все едно нещата могат да се оправят с по-интензивна обич. И тогава дори аз не знам откъде намирам още сила и пак влагам всичко от себе си, обладана от илюзията, че е възможно да превърна лъжата в истина.

Необходима е много енергия, за да си измислиш настояще, когато бъдещето изглежда по-скоро като заплаха, отколкото като надежда.

Започвам, като внимавам за поведението, за действията, за думите си. Правя нови планове: уикенд, вечеря, рецепта, нова прическа. Искам да бъда уверена, че съм сторила всичко възможно. За да закрепя този брак, стигнах дори дотам да си фантазирам странни неща. Например да мисля за Паоло, сякаш е с друга жена, да си представям, че ми изневерява, за да успея все пак да почувствам нещо.

Известно време вярвам в това и всичко изглежда наред. Но после е достатъчна някоя незначителна случка, за да бъда отново пометена от съмнението като от огромна вълна. Миналата събота например се събудих и исках да закуся спокойно, на тихо: масло, мармалад, портокалов сок, кафе. Когато отидох в кухнята, Паоло беше разглобил

повредената прахосмукачка и бе сложил на масата вестници с всички части върху им. Не казах нищо, заредих кафеварката и влязох в банята. После взех кафето и се върнах в спалнята. Подразних се, но нямах желание да го обсъждам, така че останах в леглото. След няколко минути той дойде и ме попита дали знам къде е гаранционната карта на прахосмукачката. Отвори шкафа и започна да търси нещо в една кутия. После остави да зеят вратичката на шкафа и вратата на спалнята и се върна в кухнята, където продължи да върши шумно своята си работа.

Тогава си помислих, че този живот вече не е за мен. Почувствах се като онази прахосмукачка: купчина части, които не съумявам да задържа скрепени.

Такава глупава случка ми стига, за да ме накара да желая да бъда другаде. Направо не се разпознавам: винаги съм била усмихната, весела, разбрана; сега обаче нередко се държа така, че се срамувам. Понякога, когато разговаряме, знам, че той е правият и че навярно преувеличавам и съм досадница, но е по-силно от мен: просто не го понасям. Някои сутрини се будя и вече съм в лошо настроение, трябва да се измъкна веднага от леглото, защото дори одеялата изглеждат създадени, за да ме държат като в затвор. Никога не съм изпитвала подобно усещане. Страхувам се да не стана зла жена. Случва ми се да имам точно същото поведение, което винаги съм мразела в майка си.

Не знам какво да предприема, как да изляза от ситуацията. Не знам дори дали желая да се изправя пред всички трудности, включително практическите, които ще срещна при раздялата. Незнанието какво да правя със самата себе си ми отнема енергията и вътрешния тласък. Питам се ще имам ли силата да строша връзките, които изграждах ден след ден. Не съм спокойна при перспективата да се изправя пред онова, с което ще се сблъскам, тръгвайки си от тук.

Имам нужда някой да ме изслуша.

29 ЯНУАРИ

Прибрах се у дома след труден работен ден. Откакто станах отговорник по маркетинга, привлякох вниманието на мнозина във фирмата. Глупавата злост на някои хора ме оставя без думи. Понякога ми идва да пратя всички по дяволите.

Федерика ми каза, че днес Бинети се е шегувал по мой адрес. Намеквал, че с шефа имаме любовна история. Не го прави за пръв път.

Вечерта ми се искаше да си излея мъката пред някого. Разказах на Паоло какво ми се е случило. Нуждаех се от приятелски глас, нуждаех се да бъда разбрана и успокоена. Колко пъти съм го изслушвала, когато споделя своите проблеми в работата. Тази вечер беше мой ред. Паоло дори не ме остави да приключа.

— Какво се очаква да кажа?

И започна да ми разправя как е минал денят му, като сравняваше моите неприятности с неговите. Според него немало от какво толкова да се оплаквам, моите проблеми били нищо в сравнение с онова, което трябвало да понася той.

Замълчах си. Искаше ми се поне веднъж да ме изслуша и да ми каже нещо мило. Щеше да ми бъде достатъчна и една мълчалива прегръдка. Наистина съм глупачка, щом все още ме боли от това. Той си е такъв и никога няма да се промени.

30 ЯНУАРИ

Тази сутрин Федерика пристигна изтощена в офиса. Разказа ми как е излязла с мъж, с когото била разговаряла по телефона дни наред, и как се е любила с него. Каза ми, че никога не е попадала на толкова издръжлив тип. Сексът започнал след вечеря и някъде към два часа помолила за почивка.

— Когато отидох в кухнята да си наляя вода, се олюлявах. Бедрата ми все едно бяха откачени от ставите. Уплаших се.

Много се смяхме.

— Такъв като него не бива да бъде оставян да се разхожда спокойно наоколо. Трябва да го маркират по някакъв начин — със съответната значка, с лента на ръкава.

Винаги се смея на разказите за нейните авантюри и близките ни отношения несъмнено са едно от нещата, които ме карат да ходя на работа с желание.

Днес беше тежък ден, но работната среща мина добре. Справих се умело: проведох безупречно презентацията и подходах с лекота към непредвидените въпроси, които ми зададоха. За нас лансирането на този нов продукт е изключително важно и поради това шефът реши да инвестира щедро в неговата реклама. Доверихме се на нова агенция, която веднага показа голям професионализъм. Трябва да съм честна. Федерика ми помогна много. С нея вече сме настроени до такава степен на една вълна, че се разбираме само с поглед. Когато излязохме за кафе пауза, тя ме попита дали съм забелязала как ме гледа копирайтьрът от агенцията.

При всички проблеми, които са ми се струпали на главата, и при цялото напрежение от презентацията

последното, което можеше да ми хрумне, беше да обръщам внимание кой е седнал срещу мен...

Не е вярно. Спомням си прекрасно как ме гледаше той по време на срещата. Незнайно защо онази вечер излъгах дори самата себе си на страниците на дневника. Може би защото исках да продължа с лъжата, която изрекох пред Федерика:

— Не забелязах. А и не мисля, че ме е гледал по начина, за който намекваш ти... Просто бях седнала срещу него.

— Може да те бива като отговорник по маркетинга, но опре ли до такива неща, си направо... По-добре, току-виж спре да гледа теб и започне да гледа мен. Пък и тази вечер съм свободна! — И се засмя.

Отидох до тоалетната и нямаше как да не забележа до каква степен прическата ми изглеждаше зле. Срещата продължи и аз, повлияна от думите на Федерика, установих, че наистина ме поглежда често и дори ми се усмива.

Беше хубав мъж с тъмна, леко прошарена по слепоочията коса и черни очи. Ризата, самото и вратовръзката му бяха безупречни, без следа от гънки. Накрая си тръгна заедно със своите колеги и аз бях последната, е която си взе довиждане. Подаде ми ръка, като ме гледаше в очите, без да отклони погледа си и за миг. Това ме смути. Погледът му се запечата в мен за часове наред. За целия ден.

Вечерта, докато се прибирах към дома си с колата, си го припомних. Тогава осъзнах, че се усмиввам безпричинно. По онова време не бях свикнала да ме гледат така.

2 ФЕВРУАРИ

Знам, прекалено скъпи са, но ми харесват. А и освен това никога нищо не си купувам. Сега със сигурност за известно време няма да си купя нищо повече. На мига се влюбих, когато ги видях на витрината, мисълта ми непрестанно се връщаше към тях. Сутринта, докато чаках на светофара, забелязах момиче, което носеше подобни. Реших да си ги взема. След работа изтичах в магазина и ги купих. Щом се прибрах у дома, веднага си ги сложих. Залепнаха ми на краката. Отидох оттатък при Паоло да му се покажа и да го попитам дали му харесват. Най-напред ми припомни, че имам цял шкаф, пълен с обувки и ботуши, и че ще бъде по-добре, ако престана да пилея така пари. После добави, че са прекалено предизвикателни за мен. Следователно ще ги обувам, когато излизам без него.

Върнах се в спалнята и се съблякох. Какво ли пък разбира той от тия неща? Веднага щом заговори за пари, се изнизах; ако ме беше попитал колко съм платила, най-вероятно щях да излъжа. Не, със сигурност.

Току-що се извърнах, за да погледам обувките. Моите нови обувки с тънък ток са прекрасни. Много добре постъпих.

3 ФЕВРУАРИ

Федерика наистина ме разведрява: днес се появи в офиса с много дълбоко деколте — толкова дълбоко, че в един момент дори и го казах. Отговори ми, че умишлено се е облякла така, понеже сутринта се е събудила късно и не е имала време да си измие косата.

— Поне мъжете няма да забележат, защото ще зяпат на друго място.

На няколко пъти през деня ми се случи да си спомня как ме гледаше този мъж. Мисля за момента, в който си казахме „довиждане“. След броени дни предстои нова работна среща.

Толкова се боях от тази среща, че дори не писах за страха си в дневника. Продължавах да се преструвам даже пред себе си — правех се, че присъствието на въпросния мъж не е променило нищо в мен.

По онова време приписвах единствено на този поглед и на този мъж причината за обзелото ме смущение. Ала постепенно осъзнах, че реакцията ми е била обусловена донякъде и от факта, че вече бях минали години, откакто не се бях чувствала желана жена. През онзи период от моя живот се нуждаех от помощта на дванайсетсантиметров ток, рокля с деколте и ярко червило, за да се почувствам жена. И днес ми се случва да се облека така, но научих, че това са само аксесоари: аз съм жена и обута в дънки, с ниски обувки и без грим.

5 ФЕВРУАРИ

Днес всичко мина добре. Няма да има повече работни срещи, остана само подписването на договора и галавечерята в Лондон с хората от централата на фирмата. След това — край.

Беше една от най-изморителните задачи, с които някога съм се заемала. През изминалите дни, когато се случеше той да се върне в съзнанието ми, се усмихвах, но веднага започвах да мисля за друго. Тази сутрин, преди да изляза, застанах неподвижно пред отворения гардероб и се зачудих какво да облека.

По време на срещата правех всичко възможно, за да не го гледам. Не исках да окуражавам по какъвто и да било начин поведението му и най-вече не желяех да позволя в мен да се зародят неразумни мисли. Стремя се да избягвам потенциално неудобните ситуации в работата си. Винаги ми е било неприятно. Познавам прекрасно мъжете, които не се отнасят с теб като с професионалист. Сблъсквала съм се с толкова много подобни типове: мъже, които не те и поглеждат, не те оставят да се изкажеш и ако успееш да го сториш, те прекъсват, преди да си привършила, или пък накрая на лицата им се чете усмивка на превъзходство, примесено със снизхождение. Мъже, в чиито глави стои простичкото уравнение: привлекателна равно на глупава. Те автоматично решават, че щом заемаш отговорна позиция, значи си си легнала с някого. Като онзи кретен Бинети. Не е в състояние да приеме, че съм достигнала до ръководен пост, без да съм минала през нечие легло.

Тогава защо, въпреки моето безразличие, дойде в офиса ми и направи това, което направи?

Макар че тогава още не знаех нищо за него, ми стигаха малкото случаи, в които го бях срещала, за да доловя, че не е от този тип мъже, ала не можех да бъда сигурна, че няма да се опита да ме прелъсти, та да извлече полза при преговорите.

Не исках да го призная дори пред себе си, но се надявах интересът му да е искрен и безкористен.

В хода на срещите говореше малко, с топъл глас. Беше от мъжете, които не се страхуват от погледа на другите. Изказваше се изключително конкретно: местата, на които обръщаше внимание, и критиките, които излагаше, бяха винаги уместни.

По време на почивката, докато всички бяха отишли да изпият по кафе, се върнах на бюрото си, за да подредя някои неща.

— Що за почивка е, щом идваш тук да пишеш?

При звука на гласа му зад гърба ми се притесних.

Усетих, че се изчервявам.

— Не ми се пиеше кафе, а и е за предпочитане да подредя веднага нещата, така ще изгубим по-малко време.

— Тогава ще те чакаме оттатък.

— Да, да, благодаря.

Остави ме сама, а на мен ми стана трудно да довърша започнатото. Бях разсеяна.

Спомням си, че през останалата част от срещата се стараех да бъда непринудена и спокойна, но не бях. За щастие, не ми се налагаше да говоря повече. Нещо възпрепятстваше спокойствието ми. Вече дори не беше необходимо да вдигна поглед, за да видя, че очите му са приковани в мен.

В края на срещата забелязах, че по всякакъв начин се опитва да се приближи до мен. Отново бях последната, с която си взе довиждане, и се взря в очите ми. Сведох поглед и се сбогувах набързо. Чувствах се спасена.

Същата вечер на излизане от офиса намерих бележка в джоба на палтото си: на нея бяха написани неговото име и личният му телефонен номер. Обля ме гореща вълна. Веднага я пхнах обратно в джоба си, все едно трябваше да я скрия. Като че ли дори фактът, че я държа в ръка, ми вменяваше някаква вина. Отворих чекмеджето на бюрото си — онова, което заключвам, и я хвърлих вътре. Бях сама в

офиса, но се чувствах наблюдавана. Заключих чекмеджето и се прибрах вкъщи.

6 ФЕВРУАРИ

Тази сутрин, веднага щом отидох в офиса, отворих чекмеджето, за да проверя дали се е случило наистина: бележката още беше там. Постоянно я поглеждах и после я прибирах. През деня чувствах все едно там вътре, заключено, се намира нещо живо.

Допада ми фактът, че бележката е написана на ръка, а не е предварително напечатана визитка със задраскана фамилия, каквато е обичайната практика в подобни случаи.

Никога няма да набера този номер. Сигурна съм. Нещо повече — от първия миг бях сигурна в това. И все пак не успях да я скъсам... Още е там, в чекмеджето.

Не споделих с никого, дори с Федерика. Не знам защо се държах така. Чувствах се виновна пред нея.

Казах само на Паоло. Докато вечеряхме, му разказах всичко, обаче споменах, че се е случило на Федерика.

— Сигурно е някой от онези мъже, които винаги правят така, като брат ми: ако доловят, че съществува и минимална възможност, веднага се пробват. Нахалникът не се е захванал с теб, вероятно е видял, че носиш халка.

Думите му оставиха неприятно впечатление в мен. Не толкова, защото Паоло мисли така, а поради факта, че може би този мъж ме е възприел като лесна.

Нямам търпение да дойде понеделник, за да отида в офиса и да накъсам бележката.

9 ФЕВРУАРИ

Доволна съм, повериха ми нов проект, над който ще работим с Федерика.

Скъсах бележката с телефонния му номер. Трябва да призная, че помислих малко, преди да го сторя, но после осъзнах, че така е правилно. Не ми се говори повече по въпроса.

Обаче искам да пиша за Паоло. От два-три дни е различен. Тази вечер, когато се прибра от работа, дори ме целуна. Никога не го прави. Дотолкова се изненадах, че го погледнах, като че ли го питах: какво става? Ала той вече се беше отдалечил и главата му бе завряна в хладилника. На вечерята беше странен, изглеждаше разсеян, но се държеше по-нежно от обичайното. Изплаших се да не би да е чел дневника. След това си казах, че е невъзможно. Никога не би дръзнал.

Когато се оплаквам от Паоло на тези страници, после винаги се чувствам виновна. Често ми се иска да залича всичко, да отворя дневника и да откъсна страниците, но в дневниците нито може да се трие, нито да се къса. Това е мое правило: през годините открих, че нещата, които съм се изкушавала да изтрия, с времето са се оказвали най-верните. Ужасява ме идеята, че може да попадне в нечий ръце. В тези на Паоло, на чистачката, на някой крадец. Нито един предмет в къщата не е с толкова висока стойност, колкото тези страници.

10 ФЕВРУАРИ

Вчера Паоло ме целуна. А тази сутрин ми каза, че в неделя ще ходим на обяд у майка му. Нямам думи. Целувката на Юда. Паоло знае прекрасно колко ми тежат обедите в къщата на майка му.

Днес си тръгнах от работа с тази мисъл в главата и ми се прииска да отида на фризьор и да се подстрижа.

Никога не харесвам прическата си, когато изляза от фризьорския салон. Винаги съм обладана от необходимостта да се прибера вкъщи и да наглася косата си така, както на мен ми харесва. Не смея да го направя пред фризьора, страх ме е да не го обидя. Но днес останах доволна от прическата си и ми се струваше, че лицето ми изглежда по-младо. Въпреки че не ми се ходи у майка му и целувката му на Юда ме подразни, се прибрах с леко сърце. Не се чувствах ядосана, а още по-малко тъжна. После обаче, докато с Паоло вечеряхме, тази весела лекота се стопи. Не знам дали причината е в мълчанието му, или в това, че дори не забеляза новата ми прическа, но ме обзе меланхолия. Така или иначе, не за пръв път не забелязва промените в мен.

Кой от двама ни е по-сляп? Той не успява да види, аз не успявам да разбера. Не успявам да разбера защо това все още ме наранява. Дали Паоло никога повече няма да ме гледа с онези очи от първите ни срещи?

Обедите у свекърва ми бяха истинско мъчение. Всеки път се чувствах като на изпит в университета. Даже по-зле. В онзи ден там бе и братът на Паоло, Симоне. По онова време беше на почти четирийсет

години, на всеки два месеца се сдобиваше с нова приятелка и винаги бе готов да критикува женените хора:

— Със сватбата не правим заявка за вечна любов, а за това да останем заедно дори когато вече не се обичаме. Горкичките... Страх ви е от самотата, а? Ужасява ви идеята да остарееете сами. Всъщност вече сте сами, просто не го забелязвате.

В началото отношението му ме дразнеше и винаги се хващах на провокациите му. Въпреки че той казваше мнението си по любезен и ироничен начин, аз спорех. Защиствах брака толкова агресивно, че често, докато изливах най-съкровениите си мисли в дневника, се питах дали наистина вярвам в нещата, които пиша. Симоне, малко по малко, започваше да ме кара да се съмнявам. Понякога дори стигах дотам да си мисля, че може би вече не вярвам в така пламенно изричаните от мен думи, че те са само празни кутии.

Сега, след всичко, което се случи, виждам Симоне в различна светлина. Изглежда ми толкова изплашен от любовта, та чак изпитвам нежни чувства към него. В едно обаче със сигурност беше по-добър от Паоло: в освобождаването от пипалата на майка им.

Тя е жена, която постига своето чрез вменияване на усещане за вина и чрез заетата от нея позиция на мъченица.

— Все съм сама. Откакто умря баща ви, никъде не излизам. Няма кой да ме закара някъде с кола. Така ми се иска да отида до братовчедка ви Марина да видя новороденото й момиченце...

Симоне веднага я прекъсна:

— Мамо, известно ли ти е, че съществува обществен транспорт? Той е едно прекрасно откритие: купуваш си билет и облечен в синьо мъж те закарава там, където трябва да стигнеш. А не забравяй и за такситата! Возят те до точния адрес и тези, които ги карат, дори ти казват „благодаря“, щом слезеш...

Намеси се и Паоло:

— Мамо, не се тревожи, по-късно с Елена ще те заведем у Марина, какво ще кажеш?

Когато станеше нещо такова, пронизвах мъжа си с поглед, но той правеше красноречива гримаса, като че ли казваше: „Горката ми майка“.

Свекърва ми е живееща в миналото си жена, която е изпълвала своето съществуване с това да бъде съпруга и майка.

Постоянно разказваше случки, които вече знаех наизуст. Бяха винаги едни и същи и ги повтаряше като развален грамофон. Когато говореше за съпруга си обаче, можеше да се долови нещо като обожествяване и неизменно започваше с ако:

— Ако баща ти беше още тук, това нямаше да се случи... Ако баща ти не си беше отишъл, щеше да се погрижи... Ако баща ти можеше да те чуе какви ги приказваш, щеше добре да те нареди...

Майката на Паоло не ми беше симпатична, писала съм го сума ти пъти в дневника си, и не правеше нищо, за да бъде харесана. Мразех държанието на Паоло в нейно присъствие. Превръщаше се отново в нейното момченце, неспособно да ѝ противоречи, да ѝ откаже каквото и да било. А и освен това не понасях навика ѝ да те сграбчи за ръката и да я стиска, докато ти говори, все едно се страхува да не би да ѝ се изплъзнеш.

Ще добавя, че никога не се държеше любезно към мен. Критикуваше всичко: как готвя, как пазарувам, къде пазарувам, как пера, как се обличам.

През онзи ден едва бяхме седнали на масата и започна:

— Не му ли гладиш ризите, та е винаги по тениска или с пуловер? Как само му отива, когато е с риза... Паоло, искаш ли да ти купя една-две от магазина долу?

— Не, мамо, имам достатъчно ризи, а и сме наели жена, която да ги глади, не ги глади Елена. Знаеш, че и тя работи по цял ден — опита се да ѝ възрази той.

— И аз работех, но няхаме възможност да плащаме на жена. Налагаше ми се да върша всичко сама. Помниш ли какво ставаше, ако баща ти решеше, че ризите му не са добре изгладени? Истинска трагедия! А! Като говорим за магазина долу, взех на теб и на брат ти слипове на промоция. От качествен памук са...

— Мамо, кога най-сетне ще спреш да ми купуваш слипове? — измърмори Симоне. — Казвал съм ти, че не искам.

— Ти да мълчиш, все си недоволен.

Стана от масата, отиде в другата стая и се върна с две торбички.

— Искаш ли да си ги сложа сега, докато се храним? Ще ти достави ли удоволствие? — подхвърли иронично братът на Паоло, като остави торбичката на дивана.

Понякога Симоне наистина ме разсмиваше.

Паоло обаче, след като благодари, разгледа внимателно своите слипове отпред и отзад, погледна ме и ме попита:

— Харесват ли ти?

Аз печално кимнах в потвърждение, той ги сгъна, прибра ги в торбичката и я остави близо до входната врата от страх да не я забрави.

По време на обяда свекърва ми продължи да говори за братовчедката, наскоро станала майка, но без да е омъжена.

— Мамо, какво значение има дали ще се оженят, или не? Задай си въпроса дали са щастливи. Тебе какво те интересува?

— Естествено, Симоне, ти си винаги готов да приемеш всичко. Според теб глупави са тези, които се женят. Не разбирам защо да не се оженят сега, когато вече си имат момиченце. Щом като няма значение, тогава да го направят.

— Остави бедните душици на мира. Погледни сестра й, която се омъжи на двайсет и пет години и сега е една бъчва в депресия. Мисли само какво да даде за ядене на децата си, самите те вече като две бъчонки.

— Какво общо има това с брака?

— О, да, знам, знам, никога няма нищо общо...

— А и ще видиш — като откриеш правилната, и ти ще запееш друга песен и ще се ожениш веднага, на мига.

— Можеш да бъдеш сигурна, мамо.

— Е, да, докато продължаваш да излизаш с онези...

— С кои онези? Какво искаш да кажеш?

— Разбра какво имам предвид, не ме карай да го казвам на глас, че днес е неделя, много добре ме разбра. А и папата го каза тази сутрин по време на молитвата — без брак няма семейство.

— Ето, bravo, извади и папата от ръкава, че да е пълна картинката. Какво разбира той от брака? Женил ли се е някога? Ако стигаше хората да се оженят, за да станат семейство, щяхме да разрешим световните проблеми. А по отношение на жените, с които излизам, трябва да осъзнаеш, че ако някоя жена не желае да стане съпруга или майка, това не означава, че е лека жена.

— Симоне! Неделя е и сме на масата. Ако баща ти беше тук, нямаше да приказваш така.

И тази неделя, както толкова много други, в които присъстваше и брат му, аз и Паоло говорехме малко, защото Симоне и майка му

спореха през цялото време. Пихме кафе и изядохме сладоледената торта, която ние бяхме донесли. Щом приключихме с обяда, се престорих, че искам да ѝ помогна да измие чиниите, но тя ме спря. Не настоях. Симоне пушеше, а майка му повтаряше, че ще направи добре, ако ги откаже или поне ако започне да си купува готови цигари, вместо да си ги свива сам.

— Рано или късно ще ѝ кажа, че не са цигари — прошепна ми той, като ми намигна.

Единственото ми желание беше да се прибера колкото може по-скоро. Преди да тръгнем, Паоло отиде до тоалетната и когато се върна, майка му не пропусна да каже това, което повтаря, откакто я познавам:

— Изгаси ли лампата в тоалетната?

Стигаше човек да излезе от някое помещение, за да го попита дали е изгасил светлината.

Пред асансьора, докато чакахме свекърва ми, Симоне метна на Паоло своята торбичка със слипове с думите:

— Носи и моите. От *качествен памук* са.

— Нали знаеш, че сега ще караме мама при Марина. Ако види, че си ми дал твоите, ще я заболи.

— Успокой я ти, удава ти се. Чао, тъжните. — Слезе две стъпала и после се обърна към мен: — Тази рокля ти стои добре.

Паоло ме погледна.

— Да, наистина... Стои ти добре.

16 ФЕВРУАРИ

Всичко е потвърдено: след седмица отиваме да отпразнуваме успеха на проекта в Лондон. През деня ще има работни срещи, а после — аперитив и вечеря.

На следващата сутрин ще си тръгнем. Доволна съм, че ще пътувам, надявам се да ми остане малко време да се разходя из града. Отдавна не съм ходила в Лондон. С Федерика вече съставихме план за бягство преди аперитива. Подготвихме и списък с магазини, които непременно трябва да посетим.

Паоло току-що влезе в спалнята и ме попита с неприятен тон какво толкова пиша в дневника си всяка вечер.

— Че си досаден съпруг — отговорих му аз. Усмихна се.

Попитах го дали иска да дойде с мен в Лондон. Днес мислих за това и ми се стори хубава идея, може би различният въздух ще ни се отрази добре. Отвърна ми, че би му харесало, дори само за да ми попречи да пръскам пари в магазините, но работата не му позволявала. Настоях, ала нямаше какво да се направи.

Може би така е по-добре.

Наистина е досаден съпруг.

17 ФЕВРУАРИ

Днес излязохме на вечеря с Джовани и Ана. Предпочитам тях от всички двойки, които познаваме. Изглеждат красиви заедно. Те са симпатични, весели и винаги имат нещо забавно и интересно за разказване. Не мисля, че се преструват. Явно много се обичат. Тя сподели, че от около месец се е записала на курс по танго. Звучеше ентусиазирана. Било като наркотик и вече не можела без това, забавлявала се безмерно и учителят ѝ казал, че напоследък била станала изключително добра.

Двамата с Джовани ще ходят за две седмици в Аржентина. Много се шегувахме във връзка с вероятността той да танцува танго, защото не притежава никакъв усет. Смяхме се при спомена за неговите некоординирани движения, като се сетихме за една Нова година заедно, когато се бяхме просълзили от смях, докато го гледахме на дансинга.

Аржентина е идея на Джовани. На масата той ни каза шеговито:

— Подарих ѝ интензивен курс, така през деня ще мога да обикалям и да се перча пред аржентинките.

Ана се усмихна с думите, че не се притеснява ни най-малко, понеже Джовани не може да се съревновава с аржентинците, които според нея са създадени за любовници, също като кубинците.

Паоло я попита откъде знае.

— На предишното място, където живеях, имах аржентинец за съсед и вечер, когато се любеше, все едно изстрелваше серии от дупки по стената. Веднъж се качих в асансьора с момиче, което отиваше при него, и я погледнах така, както гледаш човек, който се разхожда с печеливш лотариен билет в джоба, но още не знае за това.

Като оставим шегите настрана, подаръкът на Джовани силно ме развълнува. На масата той вземаше ръката ѝ, милваше я, целуваше я. Винаги забелязвам как я гледа, докато говори, и почти им завиждам. Връзката ми с Паоло не предполага прояви на чувства пред свидетели. Не предполага и насаме.

Дори облякох роклята, която си купих в събота, и се опитах да изглеждам колкото може по-добре; вече не знам дали се старая заради себе си, или заради Паоло. Обичам да ми правят комплименти в негово присъствие. Тази вечер ми направиха немалко. Той не ми каза нищо.

Докато се прибирахме към дома си с колата, не отворихме уста. Единственото, което изрече Паоло, беше, че Аржентина е опасна и „ония двамата“ трябва да внимават. Потопена в тишината на пътуването, внезапно ме споходи същото усещане като в офиса онзи ден. Силвия получи букет цветя и когато разносвачът ѝ го подаде, изпитах любопитство да разбера от кого ли може да бъде. Отскоро си има приятел и той ѝ устройва подобни изненади. Освен това я чака пред офиса, за да не ѝ се налага да взема автобуса. Малко се срамувам да го напиша, но се надявах да са за мен. Паоло от години не ми подарява цветя, като изключим обичайната мимоза на празника на жената. Разбира се, не мога да искам от съпруга си да ми изпраща рози. Това е проява на внимание, за която той трябва да се сети сам. Проблемът е, че не може да очаквам дори пътуване до Аржентина. Но, за разлика от розите, в случая и аз нося отговорност. От колко време не съм предприемала нещо ново? Нещо, на което да се отдам, на което да се отдадем? Най-вероятно не бих танцувала танго, ала мога да намеря нещо по-подходящо за мен. Затова в един момент му подхвърлих:

— Ние също можем да отидем някъде... Може би за Великден, не толкова далече като Аржентина... — Почти се засрамах, когато го казах, изпитах неудобство. После добавих: — Ама наистина ли си сигурен, че не ти се идва в Лондон?

Отговори ми, без да се обърне, с поглед, втренчен в пътя:

— В Лондон не мога, затънал съм в работа. Виж, по-нататък може да пътуваме до някъде, защо не? Не по Великден, по това време на годината за мен е сложно, но веднага след това е напълно възможно.

Още в същия миг, в който го каза, и двамата знаехме, че никога няма да предприемем подобно пътуване. За нас удобният момент не настъпва никога. Но пък все по-умело се преструваме, че това не е някоя от обичайните лъжи. Според мен обаче за известно време вярваме и дори успяваме да почувстваме едно едва доловимо ехо от тези предизвестени, но неизживени емоции.

Има дни, в които всичко ме изморява, включително онова, което не се е случило.

В момента предстоящото следващата седмица пътуване до Лондон вече ми се струва като голямо усилие.

В деня преди да тръгна се чух с Карла по телефона.

— Каква картичка? Ако видя нещо хубаво, ще ти го взема.

— Аз искам картичка, от толкова време не съм получавала. А ако освен това видиш нещо хубаво, няма да ти се обидя.

— Остави на мен. Каква картичка искаш: със снимка на английската кралица, с лейди Ди или с Чарлс и Камила?

— Предпочитам с изглед от Лондон.

Само Карла може да ми поиска картичка.

В този разговор обсъдихме и него — мъжа, който ме гледаше. Не ми се щеше да се връщам на темата, но въпреки това не успях да се сдържа да споделя с Карла, че се надяхах да не попадам в неудобни ситуации. Тя ми каза да не се притеснявам, а по-скоро да помисля кои дрехи да взема, и дори ми напомни за новите ми обувки. Вече се бях сетила за тях, а си бях припомнила и думите на Паоло: „Носи ги, защото ако не си ги слагаш в такива случаи, то кога ще ги obuеш?“.

— Не ми се иска да изглеждам прекалено предизвикателна и агресивна. Останалите може да са с нормални обувки, а аз да им се

изтърся с дванайсетсантиметров ток. Знаех си, че никога няма да ги сложа, хвърлих си парите на вятъра, Паоло е прав.

— „Паоло е прав“ са думи, които не звучат добре заедно, а пък какво ти пука за останалите? Прави каквото ти казвам, довери ми се: сложи онези обувки в чантата си.

23 ФЕВРУАРИ

Лондон е прекрасен. Веднага щом приключиха работните срещи, с Федерика побързахме да се впуснем в шопинг. Купих си пола, блузка, чифт обувки, взех и приятни неща за къщата. Можех да изхарча много повече, но се сдържах и не прекалих. Освен в магазин „Либърти“, където вече бях ходила, се влюбих и в друг, нарича се „Антрополоджи“ и се намира на Риджънт Стрийт, както и в ресторанта, в който се отбихме да пием чай — "Отоленги", в Нотинг Хил. После се върнахме в хотела за аперитива и вечерята. Беше много разтоварващо, дори не усещах, че съм там по работа.

По време на аперитива, който пихме на крак, той нито ме потърси, нито ме загледа кой знае колко, само разменихме набързо няколко думи, а и аз бях заела отбранителна позиция. Помислих си, че може би негодува, задето не му се бях обадила. Така или иначе, дори не намекна за бележката.

Почувствах се глупачка заради това, че бях придала прекалено голямо значение на неговите погледи. По време на вечерята аз го наблюдавах повече, отколкото той мен. Когато погледите ни се срещаха, ми се усмихваше и вдигаше наздравица в моята посока от своето място. След това продължаваше да говори с други. Щом доловях, че очите му са обърнати към мен, изпитвах известно удоволствие. Видех ли го обаче да разговаря с други жени, почти ревнувах.

После се случи: извърнах се, за да го погледна, а той ме наблюдаваше с различен, дълбок поглед. В този миг ме накара да се почувствам „избрана“, все едно беше решил, че трябва да бъде негова. Почувствах се безусловно

желана. Отклоних очи и не се извърнах повече, докато траеше вечерята.

По-късно се преместихме в бара. Той поддържаше духа на компанията на ниво: разсмиваше ни през цялото време и накрая покори всички — както мъже, така и жени. Разбрах, че за него със сигурност не е трудно да прелъсти някоя жена.

Нямам нужда да препрочитам страниците, посветени на пътуването до Лондон. Помня всичко, сякаш беше вчера. Бях пред вратата на стаята си, като чух да идва вторият асансьор и до ушите ми долетя неговият глас:

— Лека нощ, Елена.

Смутих се, но когато се обърна по този начин към мен, ме изненада приятно.

— Не се плаши, не вървя след теб. Стаята ми е до твоята и няма как да не мина оттук.

— Не се плаша.

Напротив, бях уплашена.

Той пристъпи към мен. Застана съвсем близо. Толкова близо, че ароматът му изпълни гърдите ми. Бях малко пийнала и може би поради това чувствах как леко ми се вие свят. Приблужи се още повече. Главата ми започна да се замайва.

— Извини ме, че и аз се качих сега, изглежда все едно съм те проследил... Всъщност не е така. Направих го, защото искам да ти кажа нещо.

В този миг се изплаших, че като ме погледне от толкова близо в очите, може да разбере, че и аз го желая.

— Искан да ти направя комплимент за това как ръководеше работата през цялото време и за това как приключи проекта. Надявам се, че отново ще се появи случай да работя с теб. — После внимателно отметна косата ми от лицето. — Лека нощ. — И се отправи към стаята си.

Когато и двамата бяхме пред вратите си, се погледнахме за последен път.

— Тези обувки ти стоят изключително добре.

— Благодаря — отвърнах аз и в миг избягах в стаята си.

Затворих вратата и облегнах гръб на нея. Краката ми трепереха. Коленете ми се подгънаха и бавничко се плъзнах, докато се оказах седнала на пода. След секунди ми се стори, че стъпките му се връщат към стаята ми. Долепих ухо до вратата. Стоях на тъмно, със затворени очи, и се ослушвах и за най-слабия звук. Сърцето ми биеше като бясно, а дланите ми бяха потни. Постоях неподвижна така няколко минути, после легнах на леглото.

Бях развълнувана. Сърцето ми не искаше да се успокои. Но не само сърцето ми туптеше. Цялото ми тяло беше разтърсено, разпалено, живо, трептящо.

Дълго време не можах да заспя. Постепенно вълнението се стопи и накрая успях да се унеса.

Когато се събудих на сутринта, се почувствах далече от случилото се предишната вечер, все едно бях сънувала всичко. Обещах си да не пия повече. После се обадох на Карла.

— Кажи ми, че току-що си се прибрала в своята стая, като си внимавала никой да не те види, че излизаш от неговата. Кажи ми, че си прекарала цялата нощ с него и че в момента си така изгладняла, та би унищожила целия бюфет на закуска...

— Карла! Току-що се събудих сама в своята стая, съжалявам, че те разочаровам. Обаче за малко да се случи...

— Опитал ли се?

— Не, не направо.

— Какво означава „не направо“?

— По време на вечерята ме прониза с такъв поглед, че кожата ми настръхна, после ме заговори от прекалено близо в коридора.

— А целунал ли те?

— Не, продължи към стаята си.

— Ама къде потънаха едновременно мържестите?

— Така е по-добре, снощи имаше момент, в който аха да кажа „да“. Бях пила и за малко да направя някоя глупост и да си усложня живота.

— Кой би могъл да каже? Можеше пък сега да се чувстваш прекрасно.

— Не мисля така, в момента животът ми ми се струва вече достатъчно объркан. Само нещо подобно ми липсва.

— Знаеш ли, снощи си мислех, че си там с него, и смятах, че ти е добре.

— Луда ли си?

— Не, не, много мислих за това и в крайна сметка съм уверена, че ще ти се отрази наистина добре.

— Стига само да се обърна срещу Паоло и ти...

— Вярно е. Сложи ли си новите обувки?

— Да.

— С черната рокля или с червената?

— С червената.

— Браво на тебе. Слушай, кога ще ми дойдеш на гости да си прекараме един хубав уикенд заедно? Имам сума ти неща за разказване.

— Ще видя как вървят новите задачи през седмицата и веднага щом разбера дали ще мога, ще ти кажа. Нямам търпение. Имам нужда да прекарам малко време с теб, преживявам странен период.

След разговора слязох. Паоло не ми се беше обаждал, дори не ми бе изпратил съобщение, за да разбере как са минали срещата и вечерята. Когато влязох в залата за закуска, той стоеше сам.

Насочих се към бюфета, като не можех да реша дали да седна сама на някоя маса, или да отида на неговата. Сложих две четвъртити филийки в тостера. Нагласих ги, докато изчезнаха в дълбините му: след няколко секунди изскочиха от отвора вече препечени. Върнах ги още веднъж, за да спечеля време. Излязоха направо изгорели. Обърнах се, той стоеше зад мен.

— Добре ли си почина?

— Да.

— Искаш ли да седнеш на масата при мен, или предпочиташ да останеш сама?

— Ще дойда с удоволствие.

Закусихме заедно. Говорихме за много неща: за кино, за музика, за места по света, за почивки. Не споменахме ни веднъж нито работата, нито онази специална бележка, която беше мушнал в джоба на палтото ми и която бях нахъсала. После се появиха и Федерика и Джорджо, наш колега. От време на време, докато другите говореха, погледите ни се срещаха и той ми се усмихваше ненатрапчиво. Фактът, че в началото на закуската бяхме сами, създаде известна интимност

помежду ни. Когато си казахме довиждане, ме целуна по двете бузи и прошепна в ухото ми: „Ухаеш вълшебнo“.

27 ФЕВРУАРИ

Какво се случва с мен? Може ли да обичаш един мъж и да желаеш друг?

Въпросът ме преследва вече дни наред и ме кара да се чувствам нервна. Онзи ден на вечерята критикувах всичко и всички, до такава степен, че ми обърнаха внимание за това.

Тази сутрин се събудих и погледах Паоло, докато спеше. Наблюдавах го внимателно и нещо глупаво привлече вниманието ми: от ушите му стърчат дълги косми. Никога по-рано не ги бях виждала. Все повече в него ме дразнят неща, които преди дори не забелязвах. Когато сутрин на закуска яде яйце, вече не понасям как чука с лъжичката по него, за да счупи черупката. И се мразя за това, защото той не прави нищо лошо.

Напоследък го гледам и ми се струва чужд, сякаш не го познавам достатъчно. Постоянно изпитвам чувство за вина, като съм с него. Колкото по-неприятен ми става, толкова по-виновна се чувствам и колкото по-виновна се чувствам, толкова по-неприятен ми става. Винаги съм се чувствала така спрямо него. Много пъти, без да има истинска причина, долавям в себе си порив да му се извиня.

Превръщам се в дърта истеричка. Снощи Паоло, с все още мокра след душа коса, перфектно вчесана назад — дотолкова, че се виждаха линиите, оставени от гребена, си намъкна анцуга и седна на дивана да гледа телевизия, като ядеше шамфъстък. Дори беше постлал книжна салфетка на масата, за да слага черупките върху нея. Станах и отидох в кухнята, като се престорих, че пия чаша вода, но всъщност избягах от подтика да му изсипя всичкия шамфъстък върху

главата. Всичко ми беше неприятно: шумът, да го гледам как хрупа, даже купчината черупки на салфетката.

Нещата, които не понасям в него, стават все повече: жестове, действия, начин на изразяване, навици, на които всеки ден се насилвам да не обръщам внимание. Случва се да усетя, че нарочно се държа така, та да се подразни: правя го напук и това е най-лошото. Понякога чувствам желание да го накажа за нещо, а не знам за какво.

Онзи ден се приближи, за да ме целуне, и изпитах неудобство. Вече не ми допада мисълта да го целуна и дори да ме докосне. Желанието ми е изчезнало. А не знам къде е отишло, за какво е отворило място. Дразни ме даже когато ме попита какво има, щом ме види замислена. Сърби ме езикът да му отговоря грубо, да му кажа, че не е негова работа. Изживявам всичко така, все едно е нахлул на моя територия.

Лоша съм. Съзнавам го.

Открих кое е по-лошо от отказана желана целувка: получена целувка, когато е вече прекалено късно.

Преди непрестанно исках да разговарям с него, дори и да не беше нужно. Сега обаче постоянно искам да мълча. Потъвам в дълги мълчания. Какво става с мен? Сякаш се превръщам в друг човек. Чувствам се раздвоена, като че ли част от мен е започнала да се взира в мен, да наблюдава живота ми. Знам само, че все по-често ми се иска да си тръгна. Не знам къде... Да си тръгна от всичко това, от моя живот, от мен самата, от нещата, които ми се случват, и от тази, в която съм се превърнала.

Може би ще ми бъде достатъчно да остана сама известно време. Дори ми хрумна идеята да обзаведа мазето и да се преместя там, но ще бъде много сложно и трудно за обясняване.

По-добре да си лягам, стига съм писала в този дневник. Познавам тези вечери: мога да напиша някои ужасни неща и след това няма да бъде възможно повече да се преструвам.

3 МАРТ

Напоследък се гледам по-често в огледалото. Наблюдавам се анфас, в профил, хващам си косата с ръце, играя си, като правя физиономии, променям изражението си, опъвам кожата на лицето си, за да видя как бих изглеждала с лифтинг. Мисля, че имам хубаво тяло за възрастта си. Не ходя на фитнес, въпреки че би трябвало, но гърдите ми още са красиви и бедрата ми харесват. Смятам, че тялото ми събужда копнеж.

В последно време се чувствам изпълнена с непокорство. Изпитвам желание да не съм така послушна.

Вчера, след работа, отидох да пием по нещо с някои колеги от офиса. Обикновено отказвам поканата, но този път ме връхлетя неочакван порив и приех. Изпих два коктейла и когато всички излязоха да пушат, ги последвах и ги помолих да ми дадат цигара. Не гълтах дима, разбира се.

Трябва да излизам по-често с други хора, вчера се забавлявах и се чувствах по-лека и спокойна, не така напрегната, както обикновено. Двата коктейла дори ме поразвеселиха, даже не писах, преди да си легна да спя.

Докато се прибирах към къщи с колата, бях щастлива, ала по едно време, не знам защо, ме обзе лека носталгия и си спомних как се връщах у дома след училище. Изпитах желание да отворя вратата, да видя как майка ми слага масата, да е приготвила паста с рагу.

Кой знае защо, но когато пия алкохол, се настройвам носталгично. Днес след работа си позволих акт на суета. Купих си бельо, което е на мен в момента, докато пиша. Комбинезон от черна дантела. За пръв път купувам нещо подобно, винаги съм смятала дантелата за донякъде вулгарна и неподходяща за мен. Но този комбинезон, през

който гърдите едва прозират, ми хареса на мига, още щом го изпробвах в магазина.

Сега ще го сваля и ще го прибера в чекмеджето, преди Паоло да се върне в стаята. Сигурна съм, че ще намери начин да ме накара да се почувствам смешна.

10 МАРТ

Преди да напиша какво се случи днес, искам да разкажа какво стана в неделя сутринта.

След като закусих, си направих кафе и го изпих, седнала на дивана. Паоло беше излязъл. В един момент, докато мислех едновременно за много неща, внезапно скочих и започнах да отварям прозорците в къщата. Приличах на луда. Не знам какво ме подтикна да го сторя, но изпитах непреодолим порив да отворя широко всички прозорци, за да влезе повече въздух. После се изкъпах и излязох да се разходя. Дори купих цветя. Тези дни продължавам да се чувствам необичайно. Нуждая се от човек, който да ме изслуша и да ми помогне. Сама успявам единствено да излея на тези страници какво чувствам и изпитвам върху себе си, ала не съм способна да намеря изход от затруднението, в което съм изпаднала. Надявам се само всичко да премине бързо, положението скоро да се оправи и съмненията ми да се стопят.

Обаче се страхувам, че ситуацията се влошава. Днес направих нещо, от което се срамувам. Не мога да си обясня защо постъпих така.

Този месец Силвия получи за втори път букет червени рози в офиса. Момичетата се забавляват, като се шегуват с нея. Напоследък усмивката ѝ е красива, тя е весела и изпълнена с любов. Влиза в офиса и върви, все едно краката ѝ не докосват земята. Днес следобед, преди да си тръгне, ми показа имейл, който беше изпратила до агенцията. Когато го прочетох, забелязах, че е объркала част от информацията, която бяхме обсъдили преди това. Реагирах прекалено остро. Скарах ѝ се на висок глас, а това не е типично за мен. Дори не знам защо го приех толкова навътре. На няколко пъти Силвия се разплака. Моментално

след това се разкаях за поведението си и ѝ се извиних, като измислих една лъжа: казах и че току-що съм получила лоша новина.

Тази вечер дойдоха приятели на вечеря. Поднесох им задушени зеленчуци и филета от риба тон, овкусени с балсамов оцет и семена от сусам.

Дарио ми каза, че не заслужавам такъв добър съпруг като Паоло. Не говореше сериозно, но въпреки това се подразних. Уморих се да ми повтарят, че Паоло е прекрасен човек, че ме обича и че съм голяма щастливка с такъв съпруг. Добър е, прекрасно знам това, ала истината е друга и хората, които не живеят в тази къща, няма как да го знаят. Разбира се, почти никога не се караме, уважава ме... Но освен това никога не ме целува и не ме прегръща, нито пък ме завлича в леглото.

Чувствам се сама в тази къща, в този брак, чувствам се сама дори когато се возя с него в колата.

13 МАРТ

Вчера попитах Паоло дали ме обича още. Не знам откъде събрах смелост. Погледна ме със странно, смаяно изражение, а след това ми каза:

— Разбира се, че още те обичам... Защо ми задаваш този въпрос?

— Така, за да знам — отговорих му аз.

Почувствах облекчение, че не добави:

— А ти?

Осъзнах, че писането е нож с две остриета. Помага ми да се чувствам по-добре, но същевременно ме кара да се тревожа. Освен страха, че някой може да прочете тези думи, разбрах, че запечатването на мислите ми, обличането им в писмена форма подчертава по напълно недвусмислен начин противоречията дълбоко в мен, неуспехите ми. Когато ми се случи да препрочета страниците няколко дни след като съм ги написала, понякога откривам мисли, които сякаш принадлежат на друг човек. Съзирам страхове и желания, за които не съм смятала, че са ми присъщи. Мечти, които съм забравила или може би зачеркнала, когато съм осъзнала, че никога няма да се осъществят.

Писането на този дневник ме отдалечава по осезаем начин от моето минало, в някои отношения ме обезкуражава, а в други ме смайва. Натъжавам се, като виждам каква съм била, каква съм мечтаела да бъда и каква съм станала. Страниците на този дневник ме плашат и безпокоят, особено белите страници, които ме очакват. А когато се случи да си представя бъдещето си, ми се струва, че пред мен стои все същият монотонен живот, който се повтаря и повтаря, като единствената разлика е, че ще остарявам все повече и повече.

Как бих желала да мога да разговарям с някого за това, да имам близък човек, който да може да ме разбере, да ме посъветва, да ми помогне да разбера. Ако споделя с Паоло, ще ми каже някоя от своите успокоителни фрази и ще се пошегува с мен. Само за да прекъсне този ми ход на мисли, все едно изпитваните от мен съмнения са признак за това колко капризна съпруга съм. В моя характер, в моя начин да бъда, съществува нещо, което ми убягва, нещо, което не си обяснявам и не разбирам.

Продължавам да си повтарям, че всичко е наред. Тогава защо ръцете ми треперят?

Един ден, по най-естествен начин, всичко се промени. И нищо вече не беше както преди. Един така сигурен свят беше пометен, премахнат.

В живота има мигове, моменти, частици от секундата, в които едно „не“ може да се превърне в „да“. Години наред чаках животът ми да се промени, но сега вече знам, че той е очаквал аз да се променя.

През онзи период колкото повече си повтарях, че няма да му се обадя, толкова повече растеше изкушението да го направя. Затова бях решила да кажа всичко на Федерика. Знаех със сигурност, че в момента, в който друг човек научи, вече нямаше да имам куража да го потърся. Ако се разкриех пред нея, това щеше да ми помогне да избягам окончателно от изкушението.

Онази сутрин, след като бях на преглед при гинеколог, ѝ се обадох. Нямаше да ходя в офиса, бях си взела цял ден почивка.

Телефонът започна да звъни. Федерика не отговаряше. Пробвах още два пъти, но без резултат. Колкото повече телефонът звънеше без отговор, толкова повече нарастваше изкушението да му се обадя. Един вътрешен глас ми нашепваше, че не съм права да изпитвам всички тези страхове, че няма нищо лошо да изпия едно кафе с него и да разговаряме, както се беше случило в Лондон по време на закуската. Казвах си, че ако се срещна с него, това не означава, че ще стигнем до леглото, и че до този момент никога не бях нито изневерявала, нито лъгала. Окуражена от тези мисли, му позвъних на служебния мобилен телефон.

— Здравей, обажда се Елена.

Сърцето ми се беше качило в гърлото.

— Здравей, за мен е удоволствие да те чуя... Не разпознах номера ти. Как си?

— Добре... Обаждам ти се от личния си мобилен, не съм в офиса.

— Днес не си ли на работа?

— Не, взех си свободен ден... Имах някои неща за свършване.

— Искаш ли да се видим?

— Ами не знам, всъщност съм свободна само в момента...

— Добре, дай ми половин час.

Надявах се да ми отвърне „не“. Не мисля, че щях да му се обадя отново.

— Знаеш ли, аз съм вкъщи — добави той. — Ще ти кажа адреса. Така, докато дойдеш, ще успея да приключа това, което правя.

Млъкнах. Не исках да отида в дома му, но не успях да му откажа. Каза ми адреса.

— Ще се видим след половин час. Радвам се, че ще се видим. Чао.

В този момент си помислих, че съм оплела конците.

Докато вървах към къщата му, започна да ме обзема страх. Усещах как треперя цялата, бях ужасена от това, което можеше да се случи, страхувах се от себе си. Куражът ми се беше стопил напълно. И въпреки че, разбира се, едно кафе със сигурност не означаваше изневяра, не спирах да мисля за Паоло.

Позвъних на домофона на входа, макар че беше отворено. Искях да го предупредя, че съм пристигнала. Отговори ми:

— Първият асансьор, на четвъртия етаж.

Предпочетох да се кача пеша. Сърцето ми биеше все по-силно, не знам дали защото се качвах по стълбите, или от очакването да го видя. Стомахът ми беше свит, ръцете потни и студени. Искаше ми се да имам огледало, за да се пооправя. Спрях на втория етаж, бях прекалено развълнувана, краката ми се подкосяваха. Чух шум от отключване. Превърташе ключа в ключалката и най-вероятно щеше да ме изчака на площадката на стълбището. Изведнъж, без дори да се замисля, се обърнах и слязох тичешком по стълбите. Стигнах бързо до колата и се заключих в нея. Беше ме обзел силен страх.

Телефонът ми започна да звъни. Беше той. Не отговорих. Мисля, че останах повече от половин час в колата, и когато се успокоих, му написах съобщение: „Извинявай, неочаквано ми се обадиха и трябваше да тръгна на мига“.

Знаех прекрасно, че няма да ми повярва. Отидох да се разходя, вървях дълго и стигнах до заключението, че да се върна назад е било правилното решение. „Има моменти в живота, в които трябва да съумееш да спреш навреме“, повтарях си аз. Помня как, когато се прибрах у дома, се почувствах на сигурно място. Чудя се колко ли щастие ми е струвало това.

Паоло излезе от банята по хавлия. Току-що се беше изкъпал. Инстинктивно се приближих и го прегърнах. Той се освободи от прегръдката ми.

— Ако това е специална тактика, за да не направиш вечеря, няма да се хвана — ми каза с ирония в гласа.

Докато готвех, се запитах какво ли ще стане, ако един ден реша да се върна назад по стълбите и на моята къща.

18 МАРТ

Снощи не писах нищо, бях прекалено ядосана и разочарована. Исках да прекараме една по-различна вечер с Паоло и запазих маса в ресторант за петък вечерта. Представях си, че ще прием вино и после ще се разходим в центъра. Винаги съм обичала да се разхождам късно вечер из града и да гледам витрините на затворените магазини. След като запазих масата, се обадох на Паоло и го попитах дали му харесва идеята да вечеряме навън в петък вечер. Реакцията му определено беше много далече от онова, което си бях представяла.

По-добре е и тази вечер да не пиша, защото ако мисля за случилото се, се потискам, а това не ми допада.

И днес продължавам да се удивявам, когато си спомням докъде беше стигнал бракът ни и упорството ми да не променям това положение.

Щом се дипломирах, веднага си намерих работа, която ми харесваше, а и съвсем не ми плащаха зле. Работата ми имаше много предимства, но след около година я напуснах. Липсваше едно: възможността да се развивам. Не можех да придобия разнообразен опит, да уча, да израствам. Не разбирам защо не направих същото и с брака си. В един момент вече нямаше никакви перспективи, дори и намек за положителна промяна и даже устройването на романтична вечеря беше станало трудно.

— Не, не че не ми се излиза на вечеря в петък, само че... Работих като муле през цялата седмица и ми се иска да постоя на спокойствие и малко да се отпусна.

— Добре... Нали няма ти да готвиш в ресторанта. Ще седнем и ще се отпуснем.

— Не изпитвам никакво желание да карам кола, да обикалям цял час, за да търся къде да паркирам, да седна в ресторант, заобиколен от надвикващи се един друг хора... Но ако непременно трябва да дойда, ще дойда.

Почувствах се истинска идиотка.

— Не се притеснявай, приключваме темата.

Вечерта въздухът у дома като че ли беше сгъстен.

Усещаше се напрежение. В един момент Паоло ме попита дали съм ядосана заради ресторанта.

— Не, моля ти се. Някаква си вечеря.

— Тъй или иначе, вината не е моя.

Пронизах го с поглед.

— Ама извинявай, работя си в офиса, затънал в досадни неща, а ти ми се обаждаш по телефона и към цялата досада добавяш и тая история с вечерята в петък!

— Не мислех, че да излезеш на вечеря с мен е досада. Бях толкова сигурна, че ще ти стане приятно, та дори вече бях резервирала маса.

— А, значи, още по-зле. Запазила си я, без даже да ме питаш дали съм съгласен, така ли?

— Виж, Паоло, стига сме говорили за това, наистина.

— Извинявай, но като си направила всичко на своя глава. Да ме беше попитала предварително и веднага щях да ти откажа. За какво съм виновен в момента? Всичко тръгва от теб. Ако беше останало на мен, нямаше да се случи нищо.

Не пророних дума и се отправих към леглото.

На следващата сутрин се обадох на Карла от офиса, за да й кажа, че ще й отида на гости за уикенда, а след това позвъних в ресторанта да отменя резервацията.

Не поискаха да узнаят причината, но аз се почувствах длъжна да обясня:

— За съжаление, единия от гостите вече го няма.

От другата страна на линията женският глас ми отговори:

— Моите съболезнования.

В петък след скарването с Паоло заминах при Карла.

Всеки път, когато й ходех на гости, си казвах, че трябва да го правя по-често, но после нещата от живота ме отвличаха от това ми

намерение. Вечеряхме в приятно ресторантче, забавлявахме се. След като се поразходихме, се прибрахме и останахме дълго време на дивана с по чаша билков чай в ръка, потънали в разговор.

Винаги съм вземала Карла за образец. Убедена съм, че е толкова красива, защото е смел човек; човек, способен на действие. Например отношенията ѝ с Алберто. Остави всичко, което имаше — къщата в Милано, работата, приятелствата, — и се премести при него в провинцията, близо до Форли. Дори след като връзката им приключи, не съм я чула да се оплаче нито веднъж или да каже, че съжалява за избора си.

— Защо не се върнеш в Милано? Какво толкова те задържа тук?

— Защото моментът още не е дошъл.

— Какво чакаш? Алберто да реши да се върне ли?

— Не. Знам, че никога няма да го направи.

— Ами тогава?

— Не знам. Чувствам само, че не сега е моментът да напусна това място. Колкото до Алберто, дори и да реши да се върне, аз самата вече не желая да сме заедно.

— Много си странна.

— Нека по-скоро да поговорим за мъжа с магнетичния поглед.

— Няма нищо за казване...

— Не, искам да знам всичко. На тебе никой никога не ти харесва, изобщо не забелязваш мъжете край себе си... Не можеш да ме принудиш да сменя темата, даже да ми прережеш гърлото.

Вярно е, че никой никога не ми е харесвал, за разлика от Карла; такава съм си още от момиче. Винаги съм ѝ завиждала за свободата и смелостта да прави онова, което реши, без да ѝ пука за хорското мнение. Бих се радвала да притежавам дори само това нейно качество. Щом срещнеш мъж, който да ѝ харесва, не се замисляше много-много: можеше да си легне с него още същата вечер. А мен никой никога не ме привличаше, даже красивите, по които си падат всички жени. Никога не са ми харесвали красивите мъже. Толкова вечери съм прекарала в разговори на тази тема с приятелките си. Шегувах се с мен, наричаха ме Светицата, казваха ми да се отпусна, да се наслаждавам на живота, но не ме блазнаше идеята да си легна с човек, който никак не успява да ме заинтригува. Не е нещо, от което бих се почувствала добре. Напротив.

Когато срещнах Паоло, приятелките ми не можеха да разберат какво толкова намирам в него.

— Не пожела да спиш с онзи пич, хвана се с такъв като Паоло. Какво толкова намираш в него?

После, като видяха, че връзката ни е сериозна, спряха да коментират. Спомням си как винаги го оправдавах, когато искаха да обсъдят с мен поведението му.

— Не го ли виждаш, че е мързел? Все нищо не му се прави.

— Не е пламенен тип, спокоен младеж е.

— Поне любите ли се?

— Да. Не непрестанно, за щастие, не е от типа мъже, обладани от мисълта за секс. Характерът му е спокоен.

За известно време му лепнаха прякора Спокойния, защото за всичко го извинявах с това определение. Дори аз не можех да обясня какво толкова намирах в него. Харесваше ми. Точка. Не знам защо. Ако не се беше отпуснал и заседял до такава степен, още щеше да ми харесва. Но не ми допадаше такъв, какъвто бе станал.

— И така, ще ми разкажеш ли за този мистериозен мъж, или не? Цяла вечер избягваш темата и отговорите ти далеч не са задоволителни.

— Защото нямам какво да кажа.

— Елена, добре те познавам, не можеш да ме заблудиш с тези си отговори. Да не искаш да кажеш, че вече не мислиш за него?

— Не. Тоест да, случва ми се да мисля за него. Но знам, че няма да бъде правилно.

— Каква досада! Правилно — неправилно! Цял живот те слушам как повтаряш тези думи. Поне веднъж направи това, което ти идва отвътре. Не си ли любопитна да откриеш защо този мъж е успял да завладее ума ти само с един поглед?

— Разбира се, че съм любопитна, иначе нямаше да се кача по онези стълби, но ще си остане просто любопитство. Колкото и да съм очарована от него, все пак съм омъжена жена.

— Колко си скучна.

— Знам, но нямам намерение да изневерявам на Паоло.

— Виж, да изпиеш едно кафе с някого и да си поприказвате не е изневяра.

— Не се доверявам.

— Страхуваш се да не те изнасили ли?

— Стига си ми се смяла! Имах предвид, че не се доверявам на самата себе си.

— Това е още по-смешно. Знам, че ако отидеш у тях, ще направиш всичко възможно, за да не хлътнеш по него, ще се мъчиш да откриеш какви са му недостатъците. После, дори и да ти е допаднал, ще избягаш, точно както си сторила на стълбите, и ще се откажеш. Както винаги.

— Както винаги ли? Но аз никога не съм се отказвала от който и да е мъж заради Паоло.

— Не говоря за мъже, а по принцип. Обичаш да се отказваш, да се жертваш. Наясно си с това.

— Пак ли ще ми пееш същата песен?

Карла от години поддържа тезата, че използвам отказа като свой актив. Според нея аз правя жертви, за да може на свой ред човекът насреща да се чувства задължен към мен.

— Ако бях на твое място, в този етап от живота си щях да действам. Бих си позволила лукса да видя какво ще се случи. Винаги си вършила това, което останалите смятат за правилно. Позволи си грешка: дай си пространство за грешка и пространство за израстване.

— Какъв си образ... Но щом знам предварително, че е грешка, защо трябва да го правя?

— Грешката сама по себе си няма кой знае какво значение, има значение това какви ставаме след тази грешка, какво влияние ни оказва, как ни променя. Може да станеш една по-добра ти. Кой би могъл да го каже? Хайде, Елена, поне веднъж в живота си направи нещо, дори да няма смисъл.

— За какво ли пък може да ми послужи нещо, за което предварително знам, че е безсмислено?

— Не всичко, което правим в живота си, служи за нещо. Това е игра... Ти, когато играеше като дете, изпитваше ли нужда да знаеш за какво служи?

— Някои глупави постъпки може и да бъдат избегнати.

— Проблемът е, че ти все трябва да разбереш. Мислиш и премисляш, докато не развалиш всичко. Винаги е било по-важно да разбереш, отколкото да чувстваш.

— Да. Между другото, често дори не успявам да разбера.

— Поне веднъж направи нещо за себе си. Току-виж си открила, че има смисъл. И като момиче беше същата. Никога не съм те виждала обладана от съмнения или изпаднала в криза на идентичността. Преди още да научиш коя си, вече знаеше какво искаш. Все едно някой друг го бе избрал вместо теб.

По отношение на това беше напълно права. Винаги съм знаела какъв бих искала да бъде животът ми. Училището, университетът, мъжът, за когото да се омъжа... дори цветът на дивана. Никога не съм променяла представата, която съм имала за себе си.

— Поне веднъж си дай шанса да срещнеш различна част от теб самата, забрави за малко коя мислиш, че си. Виж какво ще стане.

Вярно е, никога не съм искала да разочаровам някого. А през този период от живота си имах чувството, че в крайна сметка това не е послужило за нищо.

— Да поиграем на една игра, Елена: ако в живота ти беше позволено всичко без никакви ограничения, какво би поискала в момента?

— Не знам, трябва да си помисля. А ти?

— Не става, първо ти. Аз после.

— Ако трябва да съм честна, в момента бих си пожелала нещата, които каза ти. Да се събудя някоя сутрин и да отсека „стига, сега е мой ред“, но после няма да знам какво да направя, защото няма да съм разбрала добре за какво се отнася това „стига“... Да, смей се, смей се колкото си щеш, ама е така.

— Не се смея, усмихвам се.

— Бих искала да опитам нещо ново, шеметно. Дори само веднъж.

— Какво би направила? При него ли ще отидеш?

— Не знам. Истината е, че онзи ден бях изключително развълнувана и недоумявам какво щеше да се случи, ако не се бях върнала назад. Но мисля, че е прекалено много за мен. Да кажем, че засега ще ми бъде достатъчно да имам цял един ден само за себе си, без ангажименти и задължения. И тогава ще направя такива неща, каквито другите не очакват от мен. Ще остана в леглото, вместо да се облека и да отида на работа, или ще се кача в колата си и ще отскоча до морето. Без да мисля. Имам огромно желание кожата ми да настръхне, но ме е страх от последствията. И спри да се смееш.

— Смя се, защото те обичам и ме разсмиваш.

— Няма кой знае за какво да се смееш, по-скоро има за какво да плачеш.

Вече бе неин ред да каже какво желае, но ни прекъсна звъненето на телефона. Беше Ана, обаждаше се от Аржентина, на върха на щастието. Току-що бе танцувала с тангеро на осемдесет години.

Онази вечер си легнах щастлива. От дълго време не се бях чувствала така добре.

21 МАРТ

Струва ми се странно да пиша в дневника си сутрин. Обаче съм будна от шест. Слязох в кухнята и си направих кафе. Карла спи. Сега всичко е свършено спокойно и тихо, а през прозореца влиза красива светлина. Кухнята ми харесва. Има много цветни чаши и купички. Харесва ми окачената на стената картина, часовникът над прозореца. Разговорът с Карла ми се отрази чудесно и събуди в мен разнообразни мисли. Тя е най-добрата ми приятелка още от гимназията и мисля, че винаги ще бъде такава. Тя е невероятен, специален, рядък човек. Това, което винаги съм харесвала у нея, е умението ѝ да изгражда отношения на доверие със света, с живота, с хората. Завиждам ѝ за много неща: за смелостта, за силата, за способността да слуша и да казва искрено онова, което мисли. Завиждам ѝ и за дарбата ѝ на готвач и най-вече за таланта ѝ да свири на пиано. Като момиче и аз също ходех на уроци, защото свиренето ѝ ме изпълваше с очарование, но после спрях.

Снощи, като се прибрахме, ми посвири малко. Карла е красива жена, въпреки че напоследък не се грижи много за външния си вид, а когато свири на пиано, лицето ѝ се променя. Става още по-красива.

Помня, веднъж ми каза, че музиката е сред най-важните неща в живота ѝ и винаги ѝ е помагала в трудни моменти. Давала ѝ сила, защитавала я.

— От какво? — попитах я.

— Не знам... Но тя знае — отговори ми.

Тази сутрин, едва-що отворила очи, хиляди мисли започнаха да кръжат в ума ми. Струва ми се, че не съм наистина такава, каквато казвам, че съм, все едно не съм имала смелостта да реша каква да бъда. Понякога изпитвам

усещането, че моята неувереност не ми позволява да чуя най-истинската част от себе си.

Първото нещо, за което си помислих обаче веднага щом се събудих, не беше това. Първата ми мисъл беше той. Стълбите, които изкачих наполовина, закуската ни заедно в Лондон и мигът, в който разговаряхме в коридора на хотела.

Не мислех за съпруга си, а за друг мъж. Не ми се беше случвало преди. Чудя се само защо този мъж така често обитава моето съзнание.

В мислите си не преживявам отново единствено случилото се, имам и фантазии. Никога не съм писала за това, защото усещам страх дори само при мисълта как той ме докосва и целува. Този мъж пропуква моята увереност, понеже изпитвам едно неопределено чувство, което не познавам. Преди малко, докато слагах кафето в кафеварката, се запитах дали с Паоло някога сме се обичали истински. Караме се малко, между нас никога не са възниквали сериозни спорове. Паоло не е ревнив, никога не е бил, а може би бих предпочела да е, поне в това бих открила някакъв живец, някакво живо чувство.

Навярно би трябвало да си задам въпроса как сме се обичали.

Всъщност все едно сме обичали повече някаква идея, стил на живот, който другият би могъл да осигури. Може би сме разменили любовта с нежността. Никога не съм се чувствала желана от Паоло, нито аз самата истински съм го желала някога.

Може би поради това се омъжих за него. Можех да остана каквато бях, без да поемам риска да разкрия своята неспособност, своята безпомощност.

Но любовта, бракът — такива ли са те за всички? Наистина ли всичко се заключава в това? Понякога ми се струва малко. Откога не сме се вълнували от нещо, което да сме направили заедно? Защо тези въпроси се родиха в мен?

Те в действителност присъстват от дълго време в главата ми, ала едва отскоро придобих смелостта да ги

напиша.

Какво всъщност ми липсва?

Докато закусвахме, прочетох на Карла страницата от дневника, която току-що бях написала. Посмяхме се доста по мой адрес.

Гледах я и не можех да разбера дали е щастлива. Със сигурност знаех, че все още я боли след случилото се между нея и Алберто, ала не забелязвах наистина да страда. В това отношение беше уникална. Затова онази сутрин я попитах:

— Но, Карла, ти щастлива ли си?

— Да, щастлива съм.

— Сигурна ли си?

— Знам, че не звуча особено възторжено, но то е, защото имам своя представа за щастието.

— И каква е тя?

— Да бъдеш щастлив за мен не означава да не се чувстваш зле. В моето щастие има място и за меланхолия, както и за присъщите ми слабости.

— Може ли да ти кажа какво наистина мисля, или ще се обидиш?

— Трябва да ми кажеш какво мислиш.

— Съгласна съм с нещата, които казваш, но понякога ми се струва, че са само теории и с тях оправдаваш факта, че в действителност си си създала едно свое местенце далеч от света, където никой и нищо да не може истински да те нарани.

Погледна ме, без да промълви и дума, като че ли я бях улучила право в сърцето.

— Това просто ми хрумна, може и да греша.

Тогава Карла ми се усмихна.

— Права си, и аз го знам, но в този момент е по-добре така, не съм готова да рискувам отново. Нужно ми е време.

Налях й още чай.

— Реших, че ще предприема промени.

— Какви?

— Реших, че трябва да променя обичайния ход на нещата. Първо ще си взема почивен ден и ще отида до морето, освен това ще идвам

по-често при теб и можем някои уикенди да ходим заедно насам-натам. Също така искам да се запиша на готварски курс, а защо не и на фитнес.

— Какво става с теб?

— Просто си помислих, че може би се уморявам повече да не правя нищо, отколкото да правя нещо. Може би ми липсва живец, до гуша ми е дошло от предизвикателства, които не приемам. Със сигурност губя много енергия, за да понасям това, което не харесвам, и да се принуждавам да насочвам мисълта си към друго.

— Направо ще ме накараш да ми се прииска и на мен...

— Обмислих и вчерашния ни разговор във връзка с грешките и осъзнах, че си права. Как точно го каза?

— Пространство за грешка и пространство за израстване.

— Точно това е. Ако допусна някоя грешка в живота си, означава, че ще израсна...

— Елена, плашиш ме. Какво си пила тази сутрин?

Целият ми ден мина в странна еуфория. Не знам какво ме беше прихванало.

Не ми се връщаше в Милано, чувствах се добре с Карла.

На следващия ден, докато се прибирах към къщи, му изпратих съобщение: „Извинявай за тогава. Нямаше никакво спешно обаждане. Просто не успях, не можех. Надявам се, че ще ми простиш. Елена“.

Отговори ми веднага: „Сега знаеш къде живея. Ако някой ден решиш, че можеш да го направиш, обади ми се“.

„Утре следобед свършвам по-рано работа. Ако ти се пие кафе... с удоволствие.“

Изчаках малко, преди да му изпратя това съобщение. И когато го сторих, изпитах срам. Почувствах се нагла.

„Утре следобед съм свободен чак след четири.“

„Като тръгна от офиса, ще ти се обадя.“

22 МАРТ

Прибрах се преди малко у дома, уморена до изнемога. Взех душ и нямам търпение да си легна. Паоло дойде да ме посрещне на гарата и веднага щом ме видя, ме попита как е минало и как е Карла.

Не ми се говореше. Като се качих в колата, ме целуна по устата. Никога не го прави, така че се притесних. Дори го попитах, може би поради чувство за вина, на какво се дължи тази целувка. Отговори ми:

— Как така „на какво се дължи“? Защото си ми съпруга!

Не мисля, че ще заспя бързо. Вълнувам се. В края на краищата уговорката е само да пием заедно кафе, но знам прекрасно, че проблемът не е в кафето.

23 МАРТ

Седнала съм пред белия лист в опит да сложа ред в спомените и в чувствата си. Прекрасно осъзнавам, че ще ми бъде много трудно да опиша случилото се този следобед...

Когато днес, от дистанцията на времето, чета какво съм написала тогава, изпитвам съвсем същото вълнение.

Онзи следобед, като влязох в сградата, той ме чакаше пред асансьора и държеше вратата отворена.

— Предпочитам да се кача пеша, асансьорите винаги малко ме притесняват.

— Е, струва ми се, че и стълбите не се шегуват, ако съдя по предишното ти посещение тук.

Дарих го с крива усмивка.

— Хайде, влизай, слязох нарочно. С мен няма да ти се случи нищо. Тази сутрин накарах техника да го провери.

Усмихна ми се.

Доверих му се и влязох.

— Как си? — попита ме той.

— Добре.

— Прекрасна си.

— Днес определено въобще не се харесвам, но все пак благодаря.

Страхувах се да не чуе как думка сърцето ми. Тогава почувствах, че ако ме притисне към стената и ме целуне, няма да се съпротивлявам. Не успях нито да вдигна поглед към него, нито да промълвя дума. Асансьорът се отвори и той изчака да изляза.

— Втората врата вдясно.

Тръгнах натам и изведнъж усетих как ръцете му обгръщат талията ми. Придърпа ме към себе си. Телата ни едва се докосваха. Долавях топлината му, долавях неговия дъх да гали шията ми. Завъртя

ме и без да говори, ме погледна в очите. Отметна косите от лицето ми, както беше направил в коридора в лондонския хотел. Без да отклонява погледа си от моя, той нежно ме притисна към стената и ме целуна.

Не беше напорист. Бе самата нежност. Веднага разбрах, че е ненужно да оказвам каквато и да било съпротива, вече беше късно. През цялото време бях водила битка, която дълбоко в себе си не бях искала наистина да спечеля в нито един момент. Отвърнах на целувката му. Устните му бяха меки, а вкусът на целувките му — приятен. Усетих ръката му да се качва между бедрата ми, пипаше ме там, където от месеци не ме беше докосвал никой мъж, където от години, освен моя съпруг, не се бе приближавал никой друг. Краката ми трепереха. Беше внимателен и същевременно силен, решителен.

Дишането ми се учести. За пръв път исках да бъда егоист и спрях да мисля за каквото и да било. Желаях да се оставя да потъна в тези нови усещания, които ме изпълваха с наслада и ме караха да се чувствам добре, без да се тревожа за последствията. Не бях изпитвала толкова всепоглъщащо удоволствие от дълго време насам, всъщност никога не бях изпитвала такова удоволствие и му отвърнах, спрях да се съпротивлявам. През онзи следобед рухнаха преградите, които бях изграждала с невероятна отдаденост. Чувствах как всички нишки, които ме държаха вързана, падаха една по една. Бях олекнала, диханията ми излизаха от все по-дълбоко, чувствах ги с вътрешностите си, със стомаха, с душата си. Моите и неговите заедно. Отдавах се напълно на един непознат.

За миг отхвърли в небитието причините ми, принципите ми, убежденията ми. Повдигна ме и тръгна към вратата на апартамента си, притисна ме към нея, тя се отвори и влязохме — аз, вкопчена в него, а краката ми не докосваха земята. Отново ме прилепи към стената, този път със сила. Ръката му на тила ми притискаше главата ми към неговата. Неговите устни върху моите.

Просна ме на една маса. Повдигна полата ми, усещах как устните и езикът му ме целуват. Чувствах се неудобно от това, че беше така близо до най-интимната част от мен, и се опитах да го притегля към лицето си, за да го целуна по устата. Очите ми бяха затворени, чух как си откопчава колана. Придърпа ме към себе си и повдигна краката ми. Помислих си, че ще ги разтвори, но той ги притисна плътно един о друг. Проникна в мен. Отворих очи и погледът му се потопа право в

моя. Същият този поглед, който ме накара да се почувствам разсъблечена още първия път, когато усетих милувката му върху себе си. Разголена отвътре. Долавях всичко много по-пълно, някак си усилено. Всяко движение. Предварително знаех, че няма да достигна до оргазъм, и започнах да се чудя дали ще го разочаровам с това. Докато в главата ми кръжаха подобни мисли, в един момент, съвсем неочаквано, усетих как ме помита мощна топла вълна, от устата ми се откъсна дълбок вик, който сякаш бях задържала открай време, и свърших.

Той остана в мен, неподвижен. След миг излезе и почувствах течната му топлина върху корема, върху гърдите си.

Това беше нашият пръв път.

24 МАРТ

Днес не беше хубав ден. Вчера, след като излязох от апартамента му, постоянни вибрации разтрисаха тялото ми. Чувствах се като във въздушен мехур, откъсната от реалността. Едва докосвах света с връхчетата на стъпалата си и търсех нещо ежедневно, нормално, обичайно, за да остана на земята. Вкопчвах се в познатите движения и действия. Но това усещане продължи за кратко. Колкото повече минаваше времето, колкото повече се изнизваха часовете, толкова по-странно се чувствах. Това, че изпитах такава наслада, ме караше да се чувствам виновна. През нощта, в леглото, не успях да намеря покой. Разбрах, че не мога да се справя в подобна ситуация, че не съм аз, не съм типът жена, която може да има тайна връзка. Ще пазя вечно тайната за случилото се и съм уверена, че няма да се повтори никога, защото не искам това да става. Насладата от преживяното не си заслужава тревогата и неудобството, които ме изпълват в момента. Само да беше възможно да говоря с него, да се чуем по телефона, може би щях да изпитам облекчение, но той сякаш изчезна. Не изпраща съобщения, не се обаждат.

Излязох от дома му, без да ми каже, че ще се видим пак. Може би е било само еднократно, нищо повече. Така е по-добре. Въпреки това вчера ми беше толкова хубаво в прегръдките му. Как може нещо така красиво да поражда такова объркване?

В онзи момент от живота си все още изпитвах нуждата да знам как е изживял, как е възприел другият това, което сме направили заедно, за да съумея да го оценя. Фактът, че не ми се обади повече, ме караше да гледам на срещата ни като на не толкова специална, все едно

бъдещето би могло да отнеме или да добави нещо към онова, което бяхме изпитали. Трябваша ми години, за да се науча да разпознавам стойността на преживяното в момента, в който ми се случва, а не по това, което става на следващия ден.

Напук на всичките ми мисли и страхове, на следващия ден той ми се обади:

— Искан да ти кажа, че ми беше толкова хубаво, че още не съм спрял да се усмихвам. Кога ще дойдеш пак?

— Не знам, объркана съм. Не очаквах да изпитам онова, което изпитах.

— Добре, но ако решиш да не идваш, ще дойда да те взема аз.

Веднага след разговора осъзнах, че вече не ми беше зле, цялата тежест се бе стопила. Вече не бях същата.

27 МАРТ

Днес, когато отидох в дома му, не взех асансьора. Освен обичайно изпитвания от мен страх, имах нужда и да повървя. Докато минавах покрай портиера, се престорих, че говоря по телефона, защото се срамувах от това, което правех. Боях се и да не би в сградата да живее някой мой познат или пък някой познат на Паоло. Спрях за миг пред вратата му. Надявах се сърцето ми да спре да бие като лудо. Запитах се какво ли правя там, пред вратата на един непознат. През изминалите дни непрестанно си бях повтаряла, че не би трябвало да го виждам отново, че подобно поведение не ми е присъщо.

Осъзнавах, че поемам голям риск, при това не само защото можеха да ме разкрият, но въпреки всичко имаше нещо по-силно, което ме привличаше и ме беше отвело там. Докато мислех за всички тези неща, той отвори вратата с усмивка на лицето. Притеснявах се повече от първия път. Без да ми каже нищо, той ме прегърна. Веднага разпознах аромата му. Отпуснах се и се почувствах прекрасно. Няколко минути не промълвихме и дума. Толкова отдавна не ме беше прегръщал мъж така силно и така дълго. Докосна с устни челото ми и го покри с леки целувки, после премина към косата ми, към бузите и накрая към устата. Безпокойството ми окончателно се изпари.

Отидохме в кухнята, наля червено вино в две чаши и вдигнахме на здравица. Целунахме се отново, бавно. Повдигна ме и ме сложи на кухненския плот, до умивалника. Седях с чаша вино в ръка, с крака далече от пода, и се чувствах като момиченце. Той не откъсваше очите си от моите и същевременно разкопчаваше едно по едно копчетата на ризата ми, докато я разтвори цялата.

Започна да целува шията и раменете ми, обсипваше ги с целувки. Плъзна ръката си по гърба ми и отведнъж разкопча сутиена. Целуваше гърдите ми, като лекичко захапваше зърната. Взе чашата ми с вино и я остави на масата. Целуваше ме по устата, докато нежно ме милваше с ръка и проникваше с нея в мен. След това извади пръстите си и ги сложи в устата ми. Такъв, значи, бил моят вкус. Отстъпи назад, разкопча колана, панталона и ризата си и напълно се разсъблече. Сложи ме да легна на хълбок. Приблужи се и членът му се оказа на сантиметри от устата ми. Хвана ме за косата и ме придърпа към себе си.

Вкусът му беше приятен. Струва ми се, че все още го усещам — дори сега, докато пиша. Страхувах се, че не умея да го правя, че не ще се справя, че няма да разбера как точно му харесва. Ръцете му ме водеха и заличаваха всякакви съмнения. Задавах ми правилния ритъм. Дишането ми ставаше все по-интензивно, същото се отнасяше и за желанието ми, а той продължаваше да ме докосва нежно, докато ми се стори, че след секунди ще достигна до оргазъм. Той го долови и забави ритъма. Помоли ме да почакам още малко. Потреперих. Взе ме на ръце и ме занесе в леглото. Любихме се цяла вечност. Още чувам в главата си нежните слова, които ми шептеше. Нито един мъж не ми е казвал такива думи. Почувствах се обичана.

Наслаждавах се на всичко: на тялото си, на неговото, на очите му, на ръцете му, на устата му. Бях свободна да се отдам напълно на изживяването, да изключа ума си и да следвам повика на тялото си.

Любихме се, а после станах и отидох в кухнята за вода. Усетих погледа му върху себе си и осъзнах, че вече съм отвикнала от това. С Паоло от години се чувствам невидима.

31 МАРТ

Днес ме помоли да отида при него по време на обедната почивка. Излязох десет минути по-рано. Паркирах близо до дома му и бързо се отправих към вратата на сградата. Направих го не защото се страхувах да не ме видят, а понеже не исках да оставя време на своето рационално "аз " да ми натяква да не ходя при него.

Днес вратата на апартамента му беше открената и аз я бутнах, за да вляза. Поисках позволение, но никой не ми отговори. Всичко беше потънало в мрак, осветено само от свещ на масичката в коридора. Понечих да си тръгна, после пак извиках името му. Тишина.

Когато се срещаме, винаги ми се струва, че думите звучат някак си неуместно. Особено моите.

Постоях неподвижна няколко секунди. Почаках, за да видя какво ще се случи, страхувах се да не сгреша, да не направя нещо не на място. В такива моменти винаги има нещо, което да не съответства на подходящото поведение.

Очите ми привикваха към тъмнината. От стаята в дъното на коридора се процеждаше приглушена светлина. Пристъпих напред и забелязах, че до свещта имаше бележка: „Не говори, не ме търси, прави само каквото ти казвам. Съблечи си дрехите и ги остави на пода. Остани с обувките си и иди в стаята със запалената свещ. Виждам те.“

Още чувам звука на стъпките си в коридора. Докато вървах, мислех за последните думи в бележката: „Виждам те“.

Срамувах се да се съблека и известно време постоях неподвижна, за да събера смелост. Знаех, че това беше сетната ми възможност да избягам, да се върна назад и всичко да приключи.

Реших да се съблека. Съзнавах, че се възбуждам от мисълта за това как той стои някъде скрит и ме наблюдава, представях си как ме гледа, гол. Бикините се плъзнаха по краката ми и паднаха на пода. Прекрачих напред и тръгнах към стаята. Видях отражението си в огледалото в коридора и там, в полумрака, открих, че вече не изпитвам никакъв свян. Влязох, а на масата имаше свещ, комбинезон от черна коприна, същата на цвят превръзка за очи и бележка: „Облечи го, завържи си очите и се наведи напред. Не говори. Докосвай се, все едно ме няма. Когато настъпи правилният момент и си готова, ще дойда при теб“.

Направих това, което искаше от мен. Подчиних се на волята му. Наведох се напред — бузата ми, допряна до масата. Беше студена. Плъзнах ръката си надолу, под корема, и започнах да се галя.

Всичко беше потънало в тишина, през цялото време усещах погледа му върху себе си и това ме възбуждаше повече от пръстите ми. Съсредоточих се, за да съумея да чуя и най-лекия звук, исках да разбера, когато се приближи. След няколко минути долових как паркетът проскърцва. Идваше, чаках го. Желаех тялото му, ръцете му, устните му. Миг след това почувствах диханието му, а после и устата му. Целуваше ме, ближеше краката ми, ръцете му се плъзгаха по комбинезона, усещах ги по дупето и по гърба си. Продължавах да се докосвам, но разбрах, че ще избухна, и спрях. Не исках да свършвам така бързо. Отдръпнах ръката си и я протегнах напред.

— Продължавай, не спирай — прошепна в ухото ми.

Топлият му глас проникна надълбоко в мен — там, където пръстите ми не можеха да достигнат. Отново започнах да се докосвам, а той постави ръката си върху моята и продължихме заедно.

— Искаш ли го? — попита ме.

Не отговорих, срамувах се.

Потърка леко члена си в мен.

— Кажи ми, че го искаш.

Потвърдих с кимане и със слаб стон.

— Не чух добре — каза той.

— Да...

Не вярвах, че ще смогна да го сторя, ала промълвих:

— Да...

Бях полудяла от желание, но успях да изписувам само едно слабичко „да“. Той проникна в мен, до дъно. Стискаше ме за бедрата и усещах как дишането му, стоновете му, желанието му се усилват. Бях изцяло в ръцете му. Без да излезе от мен, ме завъртя с лицето нагоре. Не го виждах, превръзката стоеше, но чувствах как ускорява все повече темпото. Свърших — дори не знам колко пъти. Аз, която дотогава го смятах за невъзможно.

В един миг повдигна комбинезона ми до над гърдите, сграбчи едната и силно я стисна. Изведнъж излезе от мен и почувствах как удоволствието му се лее по корема ми. Отпусна се върху ми. Дишането му постепенно се успокои. Постояхме няколко минути, обвити в тишина, после той стана, притегли главата ми и ме целуна по устните.

— Стой така, не мърдай... И недей все още да махаш превръзката — прошепна ми и се отдалечи.

Когато се върна, започна да ме почиства с нещо топло и влажно. Влажната топлина беше прекрасна. Движенията му бяха внимателни. Грижеше се за мен. Обсипа ме с целувки, след това ме сложи да седна на стол. Все още бях с превръзката. Помоли ме да не се движа. Чух звука от пишеща химикалка, после откъсване на лист. Каза ми:

— Време е да те облека.

Едва-що ме беше измил с топла кърпа, целувал, милвал, а сега ме обличаше. С разтърсваща ме нежност. Никой мъж не го бе правил преди това, никой мъж не ме беше обличал, откакто бях пораснала. Чувствах се защитена и обичана, благодарение на него за миг отново се бях превърнала в момиченце.

Помогна ми да стана, за да привърши с обличането ми, мушна ръката си зад тила ми и измъкна косата ми изпод яката на ризата. Целуна ме по устата и ме изпрати до вратата, отвори я със заръката да държа очите си затворени и ми махна превръзката. Не разбирах какво искаше да направи. Излязохме от апартамента, сложи листче хартия в ръката ми и ми каза:

— Брой до десет и после отвори очи.

Затвори вратата. Преброих до десет и отворих очите си. Прочетох бележката: „Дали наистина се е случило, или все още ти предстои да влезеш?“.

Виеше ми се свят. Искях да почукам на вратата, за да го целуна поне веднъж, впила поглед в очите му, но разбирах играта.

В колата се зачудих дали наистина се е случило. Не бях видяла нищо. Всичко, което бях изживяла, може би беше само плод на въображението ми.

Отново прочетох написаното на листчето: „Дали наистина се е случило, или все още ти предстои да влезеш?“...

Как само исках и двата отговора да са верни.

1 АПРИЛ

Всичко е толкова ново, а сякаш съм го очаквала открай време. Винаги съм чакала такъв мъж, такава страст.

Понякога, докато отивам към дома му, желанието ми да го имам нараства с всяка крачка и щом стигна пред вратата му, съм вече влажна. Случва ми се и през деня, когато мисля за него. Никога не съм била такава. Като се любех с Паоло, нерядко изпитвах болка, защото не се възбуждах. Дори си мислех, че имам проблеми — бях така убедена в това, че преодолях неудобството и поисках от гинеколожката да ми препоръча лубрикант. Отговори ми, че нямам физиологични смущения, но все пак ми изписа един крем.

Не мога да се позная, когато съм с него. Аз съм друга жена и тази жена започва да ми харесва.

Не ме е страх от нищо, прегръдката му ме защитава от света и чувствам, че не може да ми се случи нищо лошо. Не е важно вярно ли е, или не. Чувствам се така и това ми харесва. Струва ми се, че като дете изпитвах подобно усещане в прегръдките на баща си.

3 АПРИЛ

Днес ми се искаше да поиграя с него. Не можех да чакам. Изпратих му съобщение по телефона и се уговорихме да се видим преди вечеря, към седем и половина. Когато стигнах в дома му, дори не ми остави време да вляза. След секунда устата и ръцете му шареха навсякъде по мен. Как само обичам да долавям възбудата му, да знам, че след малко ще стане мой.

Опитвах се да си представя как ще бъде този път. Вече съм наясно, че с него никога не мога да го отгатна предварително. Никога не знам къде ще ме отведе.

Поиска да седна на масата. Целуна ме и ме съблече. Когато бях съвсем гола, ме просна по средата ѝ. Отвори чекмедже и извади от него черно тиксо. Обви едната ми китка, после другата, след това и глезените и залепи здраво четирите края на самозалепващите ленти за краката на масата. Досега не ме бяха връзвали. Страхувах се, но бях възбудена и любопитна. После, застанал прав до мен, той си наля чаша вино. Отпи глътка и на малки капчици го прехвърли в устата ми. Остави чашата и се посвети на мен. Направи нещо, което обожавам: прокара ръка над цялото ми тяло, без въобще да ме докосне. По кожата си усещах само топлина. Невидимата милувка ми харесваше и се възбудих от очакването на това, което щеше да се случи. Взе перо и започна да ме гъделичка. Прокарваше го по краката ми, по корема, по врата, по гърдите. Беше приятно, гледаше ме и ме докосваше. Играта продължи няколко минути, а след това направи същото с пръстите си. Гъделичкаше ме. Смеех се, не успях да се възпра. Опитвах се да се сдържам, защото се срамувах да се отпусна. Лежах гола, завързана и неподвижна пред него и се срамувах да се смея. Нямах контрол над случващото се и

това ме притесняваше, караше ме да се чувствам по-неудобно, отколкото от голотата си.

Но той не преставаше и вече не знаех как да възпра изблиците на смях, които все по-трудно успявах да овладее. Погали ме с пръсти по бедрата, изкачи ги от хълбоците до подмишниците, после премина на краката ми. Когато започна да ме гъделичка по стъпалата, подскочих. Не можех да издържам повече и избухнах. Смеех се неудържимо, опитвах се да се освободя, ритях с крака и размахвах ръце, въпреки че ги помръдвах едва-едва. Смеех се с цяло гърло и виках, без да се владея. Започна да ме гъделичка с пръсти под мишниците. Дишах с все по-голяма мъка, защото не можех да престана да се смея. Мислех, че ще умра.

Изведнъж той спря. Успях да си поема малко дъх и го помолих да спре. Още докато го молах, възобнови играта си. Когато ме докараше до състояние, в което ми се струваше, че се задушавам, спираше. Отново отпиваше вино и пак ми го прехвърляше в устата. Бях наелектризирана като след дълго бягане. Чувствах се разпалена, сякаш всичките ми клетки се бяха събудили за живот. Бях с бистър ум, будна, изпълнена със сила. Преглътнах виното. И пак започна да ми гъделичка подмишниците. Не успявах да му кажа да спре, защото се смеех толкова силно, че не можех да говоря. По едно време престана да ме гъделичка и само се преструваше, че го прави. Въпреки това се смеех, вече бях изгубила всякакъв контрол над реакциите си.

Не знам колко дълго продължихме по този начин. Виеше ми се свят, бях преуморена. Всеки път, когато спреше, ме обливаше вълна на щастие. Бях задъхана, поемах си въздух и се чувствах странно щастлива, като пияна. Тогава се залови да ме гали с пръст по клитора, след броени секунди започнах да треперя още по-силно и ме обзе мощен и разтърсващ оргазъм. Продължи цяла вечност. Не разбрах дори дали бяха повече от един, или беше все същият, който така и не секваше.

Лежах неподвижна на масата със затворени очи, като се отдавах напълно на удоволствието. Усетих, че ме развързва. Останах в същата поза, не успях да се помръдна. Взе ме на ръце и ме занесе в леглото. Прегърнахме се под завивките. Лекичко ме целуваше по челото, по очите, милваше ме. Бях изтощена, смутена от изпълнението ме чувство за освобождение.

Дори сега, докато пиша, усещам отзвука на тръпките и наелектризираността, които ме бяха обзели.

В живота ми вече имаше място за неочакваното. Бях се освободила от натрапчивата необходимост да държа всичко под контрол. В началото това доведе до някоя и друга несъществена неприятност: една кафеварка гръмна, понеже бях забравила водата, изгубих фирмения джииесем два пъти за един месец и ако не беше Паоло, нямаше да успея да си вляза вкъщи, защото ключовете ми паднаха в шахта на улицата. Сега, когато си припомням тези малки промени в действие, се усмихвам.

Един следобед бях излязла да напазарувам и чух да викат името ми. Обърнах се и видях брата на Паоло, седнал на една скамейка. Отидох при него.

— За къде си се разбързала толкова? — попита ме той.

— Тръгнала съм да пазарувам, но не бързам.

— Седни малко, така, за компания.

Седнах.

— А ти какво правиш, сам на скамейка в събота следобед?

— Нищо, гледам около себе си и мисля.

Дръпна си дълбоко и разбрах, че не е обикновена цигара.

— Искаш ли? — попита той, докато ми я подаваше.

— Не, благодаря.

— Хайде, пробвай.

— Може да се отрежа.

— Направих я лека...

Взех я и си дръпнах едва-едва.

— Още веднъж, няма да умреш, я! На такива като тебе две-три дръпвания може да се отразят само благотворно.

Поех отново от дима.

— Променила ли си нещо? Изглеждаш разхубавена.

— Благодаря, но ми се струва, че съм си все същата.

Усмихна ми се.

— Нямай грижа, няма да те питам защо.

Усетих, че се изчервявам, и веднага смених темата:

— Как е майка ти?

— Както винаги... Втречена в миналото. А оня веселяк — брат ми? От какво се оплаква напоследък?

— Добре е...

— Понякога се упреквам, че му казах да не те изпуска. А всъщност никак не те мразя.

— Не знаех за това.

— За съжаление, е истина. Когато те видя, изпитвам чувство за вина.

— Но на мен ми е добре с брат ти.

— Да, разбира се...

— Не ми ли вярваш?

— Винаги съм се чудил защо жена като теб се е хванала с такъв като брат ми.

— Какво означава „жена като мен“? Защо, каква съм?

Погледна ме по такъв начин, че ако не беше брат на съпруга ми, щях да си помисля, че флиртува. Не знам дали беше заради двете дръпвания от тревата, но за пръв път забелязах, че Симоне е привлекателен мъж.

— Ти наистина не можеш да повярваш, че човек би могъл да се чувства добре с някого, нали? — Направи физиономия, която не успях да разгадая. — Никога ли не си изпитвал желание за сериозна връзка с някоя жена? — попитах го аз, за да сменя темата.

— Засега не.

— Но след известно време сексът без връзка не започва ли да те изморява?

— Пак е за предпочитане пред връзка без секс.

Усмихна се на шегата си и отново си дръпна, след което добави:

— Истината е, че ми е втръснало всяка жена, с която съм, да се опитва да ме промени, защото иска да покривам представата за мъж, дето си е изградила в главата.

— Да се промениш не означава да станеш по-лош.

— А пък аз никога не съм изпитвал нужда да променям тях.

Приемам хората каквито са.

— Ами да, като се има предвид отношението ти към връзките...

— Какво искаш да кажеш?

— Не изпитваш потребност да промениш другия не защото го уважаваш, а по същата причина, поради която никой не иска да пребоядиса или да смени мебелите в хотелска стая. Без това не живееш там, след няколко дни се връщаш в дома си.

Погледна ме право в очите, а в погледа му беше изписано поражение.

— Шах на царя. Виждаш ли, че ти се отразява добре, като пушиш? Никога не си била толкова прозорлива.

Избухнахме в смях. Леко ми се виеше свят. Преди да стана и да си тръгна, го погледнах, без да казвам нищо.

— Нямай грижа, няма да споменавам на брат си, че си пушила.

7 АПРИЛ

Снощи си легнах, след като писах в дневника, и поплаках, преди да заспя. Не знам защо. Напоследък често ми се случва да плача и после да се мъча да разбера причината. Паоло въобще не забелязва. През годините на брачния живот се научих да плача безмълвно, обърнала му гръб, легнала неподвижно в тъмното на хълбок, опитваща се да назова причината да съм разстроена, причината за сълзите, които не успявах да спра.

Тази сутрин се събудих щастлива. Може би защото ми предстоеше да отида веднага при него. Чакаше ме къщи преди работа. По обед трябваше да пътува със самолет и след това щеше да отсъства няколко дни. Обадох се в офиса и казах, че ще закъснея.

Вратата на апартамента му беше отключена и от коридора се виждаше как от спалнята се процежда светлина. Вече съм се научила да не говоря, да не произнасям името му. Беше в леглото и спеше или се преструваше, че спи. Съблякох се тихо и се мушнах под завивките в края на леглото. Там беше топло. Не исках да го докосна веднага, защото ръцете ми бяха студени. Когато вляза в тази къща, усещам как цялата ме облива топлина, но ръцете ми са винаги ледени. И той често дори не ми оставя време да ги стопля. Започнах да целувам стъпалата му, после се изкачих към краката, коленете и бедрата. Беше гол. Така обичам кожата му. Когато целувам тялото му, ми харесва да усещам как на някои места мускулите внезапно потрепват, свиват се при допира ми. Реакцията му ме изпълва с усещане за власт. Колкото повече се издигам нагоре, толкова по-силно ме опиянява ароматът му. Мушвам нос във всяка гънка на тялото му. Изпълвам

ноздрите и дробовете си с него. Главата ми винаги леко се замайва, когато го вдъхвам.

Все още не беше готов да се люби. Движех се бавно, целувах го сладостно, докато не усетих ръцете му на главата си. Изпитвах неудържимо желание. За пръв път го поех в себе си без презерватив. Днес исках да го почувствам така.

Любихме се. Не бях се любила сутрин от години. Полежахме няколко минути под завивките мълчаливо прегърнати. Бях щастлива. После пихме заедно кафе, пожелах му на добър час и отидох на работа.

Липсва ми още отсега. Понякога чувствам, че ми липсва дори когато съм с него. Странно е, знам, но даже ако сме прегърнати, изпитвам лека носталгия по нас. Няколко дни трябва да живея без него и без жената, която съм с него.

Това беше първата ни раздяла. На другия ден следобед, към пет, докато преглеждах документи в офиса, получих съобщение.

„Какво правиш?“

„Досадни неща. Преглеждам документи. А ти?“

„Мисля за теб.“

„Не работиш ли?“

„Работя и мисля за теб. Представям си ни заедно. Разсейваш ме. Ще ми се да сме вкъщи.“

„И на мен.“

„Искаш ли да поиграем малко?“

„Да.“

„Иди в тоалетната, направи си снимка и ми я изпрати.“

„Каква снимка?“

Не отговори на този ми въпрос. Размянана на съобщения ме беше възбудила. Отидох в тоалетната, разкопчах си ризата и направих снимка на гърдите си. Не ми хареса, направих още една. На четвъртата най-накрая бях доволна и му я изпратих. Изчаках отговора му, който не се забави.

„Красива... още.“

Усмихнах се. Забавно ми беше. Не знаех как да ги направя. Смъкнах си полата, мушнах ръката си в бикините и снимах отражението в огледалото.

„Побъркваш ме... не спирай.“

Завъртях се с гръб към огледалото, свалих си бикините до коленете и щракнах дупето си. Поиска още снимки. Караше ме да си играя и да върша забавни неща. Удивявах се, че правя така непристойности за мен неща, а на бюрото ме чакаха документи и важни решения за вземане. Оставих въображението си да се развихри. В служебната тоалетна, докато другите работеха в съседната стая, аз си правех еротични снимки.

Написа ми следното: „Идеята не беше добра, сега желанието ми е по-силно отпреди. Прекрасна си. Да можеше да видиш ефекта от снимките си“.

„И ти ми изпрати снимка“, отговорих му аз.

Изпрати ми снимка на ръката си: нито един друг образ нямаше да ме възбуди повече. Дойде още едно съобщение: „Направо ме разби. Няма да мога да издържа толкова дни. Утре ще хвана самолета, мини през къщи, моля те“.

Беше сменил полета си заради мен, а аз бях готова да измисля каквото и да било извинение пред Паоло. На следващата вечер, когато слезе от таксито, вече бях паркирала пред дома му.

10 АПРИЛ

Паоло никога не се е мушвал под завивките, за да ми достави удоволствие с уста. Може би веднъж-дваж след сватбата ни, но нито един път през последните години. Още помня, че вторият ми приятел обичаше да го прави и на мен ми харесваше до полуда. Паоло не иска дори аз да му доставям удоволствие по този начин. Когато се опитам, след няколко минути ме отмества. Винаги съм смятала, че вината е в мен, че не се справям кой знае колко добре.

С него обаче се научих, защото почувствах, че мога да се отпусна. С Паоло никога не съм успявала. А той е моят съпруг. Може би, ако се любиш с човек, който не е освободен, и ти самият не можеш да бъдеш. И ние не сме.

С него всичко е различно, всичко е ново и дори забавно. Често се смеем в леглото, докато се любим. Освен това мога да поемам инициативата. Когато в началото на брака ни се опитвах, Паоло се отдръпваше, не му харесваше, че бях така агресивна. Веднъж дори ми каза, че го притеснявам, че някои думи, които изричам, го смущават и че някои неща не се правят със съпругите. Това негово заявление дотолкова ме втрещи, че го попитах с кого трябва да се правят, ако не със собствената жена, а той ми отговори напълно убедено:

— С другите преди брака.

Тогава му припомних, че не съм нито майка му, нито Дева Мария.

Той обаче знае как да се люби с жена. Открих, че удоволствието ми му доставя наслада, и затова вече не се въздържам, защото сега знам, че моето удоволствие е наслада и за него. Моето удоволствие е най-ценната монета, монета, която има стойност само ако се харчи. Изглежда, той винаги знае кои неща ми харесват. Винаги

иска още и още и това ме влудява. Чувствам, че желанието му е истинско.

Гледа вътре в мен, вижда ме и съм уверена, че ме е избрал. Мисля, че удоволствието, което изпитвам с него, е така наситено и дълбоко, защото за пръв път тялото ми, в неговите ръце, бива изслушвано. Има власт над мен и същевременно ме издига до по-пълно удоволствие. Затова се чувствам силна колкото него. Докато се любим, сме едно цяло и никога не изпитвам чувството, че съм пасивна, макар прекрасно да разбирам, че се подчинявам на нещо силно. Осъзнах, че участвам в игра, в която и аз имам ръководна роля. Покорството ми е подарък, дар, а не поражение. Когато се любя с него, поемам на мистериозно пътуване. Води ме, увелича ме, отвежда ме на места, които са ми непознати и където не съм била никога.

Понякога, след като съм била при него, продължавам да усещам дъха му и прошепнатите в ухото ми думи, ръцете му между краката си. Сякаш все още е вътре в мен. Чувствам го физически до мен навсякъде, случвало се е, докато пътувам към дома си с колата, да ме обземе непреодолимото желание да се погалья, да си доставя наслада — веднага щом се прибера.

Отново започнах да си вземам вана вместо душ. Вечер се връщам вкъщи, приготвям си ваната, затварям вратата, запалвам няколко свещи и там, сама, си доставям удоволствие. Ето още един от подаръците му. Открих, че клиторът ми може да ми дари интензивна и продължителна наслада. Винаги съм се чувствала смешна и съм била тъжна, когато съм го правела, винаги съм изпитвала неудобство, дори и да съм била сама. Докато се любех с Паоло, също не се докосвах. Случи се само веднъж в началото на връзката ни. Облада ме силното желание да се галья и последвах този импулс, в плен на насладата. Да не бях го правила никога! Паоло се засегна изключително силно, възприе го като намек, че има нужда от помощта ми, за да ме задоволи. Не дръзнах никога повече.

С него е различно, често самият той иска да се докосвам. Като го правя сама, мисля за нас двамата. Затварям очи и той е тук с мен. Има нещо чувствено и еротично във всичко, което прави. Когато пие вино, когато се храни, когато говори, когато ме гледа. Все едно непрестанно се любим. Когато се любим, се издигаме на други духовни нива. С този мъж съм точно там, където желая да се намирам. За пръв път съм там, където с цялото си същество искам да бъда.

Струва ми се, че съм взела решение, което ме приближава до дълбока и истинска част от мен самата.

Винаги съм смятала, че тези емоции са запазени за по-силни, по-смели и по-безразсъдни жени. Сега аз съм всички тези жени.

Питам се единствено как така желанието се появи толкова късно в живота ми.

Почти се страхувах от ситуацията, в която се намирах: чувствах се така добре, както никога през живота си. Чувствах се жива. Бях преминала през врата, откъдето не беше лесно да се върнеш назад.

Смайваше ме фактът, че не изпитвам вина по отношение на Паоло. Малкото пъти, когато се случваше, никога не беше в моментите, в които се прибирах у дома, след като съм се любила, а в тези, в които Паоло беше мил с мен, или като го виждах седнал спокойно пред телевизора — тогава си казвах, че постъпвам зле спрямо него, без може би да го заслужава.

Мисля, че не чувствах вина, защото щом влезех в апартамента му и затворех вратата, целият свят оставаше отвън. Там се намираше само тази част от мен, която нямаше връзки и задръжки. Бях друг човек, друга жена. Влизах в онзи апартамент и излизах от живота си. Понякога ми харесваше никой да не прониква в съкровената ми същност, дори и той, да си запазя кътче само за себе си. Не ми беше любовник, не ми беше приятел, нито довереник. Беше ми съучастник, другар в тайните игри.

Чудех се колко щеше да продължи тази игра и къде ли щеше да ме отведе.

Всяка жена би трябвало да срещне мъж, който да я хване за ръка и да я отведе към собствената ѝ интимност. Мъж, способен само с прегръдка да сложи в ръцете ти цял един живот.

13 АПРИЛ

С него понякога се чувствам тромава. Иска ми се да бъда по-непринудена, ала се страхувам, че няма да успея да удовлетвори желанията му, точно както в началото не успях да издържа на погледа му. В сексуално отношение никога не съм се чувствала на висота, но той ме води към нови нива на осъзнаване. Всеки път, щом изляза от дома му, прекарвам следващите дни в очакване да се върна възможно най-скоро.

Днес открих друга своя страна, която не познавах. Обикновено с Паоло говорим малко, докато се любим, дори почти никога не говорим, все едно се срамуваме. С него също мълча, понякога ми задава въпроси, но не отговарям, пренесла съм се другаде. Викам и се смея от удоволствие в друго измерение. Затова моите „да“ са в действията и в отдаването ми.

Днес, като се любехме, той започна да изрича вулгарни думи. Думи, които не мисля, че съм произнасяла някога в живота си. Докато изговаряше тези думи, гледах устните му и се възбуждах, чувствах ги удивително живи. От тях ме обземаше трепет. Устните и устата му са способни да ме накарат да приема всичко. Помоли ме да ги повтарям. Отначало не успях, мислех, че ще ми бъде неприятно. После последвах потока от топли думи и се отпуснах по течението му.

Щом промълвих първата, усетих тръпка. Сега не успявам дори да я напиша, но в онзи момент съумях да я произнеса, да я извикам. И открих, че се възбуждам не само като ги слушам. Усещах в устата си вкуса на забраненото, докато ги виках с висок глас, освобождавах нещо скрито в мен. За пръв път в живота си крещях какво ми харесва да правя, как искам да ме обладаят, каква ми

харесва да бъда. Крещях тайните, фантазиите си и доверявах желанията си.

Ирационално е, но в него се таи могъщество, което ме изкушава, разпалва и освобождава.

14 АПРИЛ

Обичам неговата увереност, неговата изтънченост. Увереността може да се дължи на опита, но изтънченост не се придобива. Тя е дар. Човек би могъл да се научи на любезност, на възпитание, на внимание и дори на деликатност, ала не и на изтънченост. Цялата му страст, цялата му увереност, цялата му красота не биха стрували нищо без неговата изтънченост.

С него не съм влюбена жена, но щастлива жена — да. Принадлежа му и нямам избор. Не съм изпитвала подобни чувства към никого в живота си. Нито един мъж не ме е обладал така пълно, не ме е карал да се чувствам с разголена същност, както го прави той. Изпразвам се и после се изпълвам с „нас“ и в това „нас“ се крие най-истинската част от мен.

Колкото повече се любя, толкова повече имам желание да го правя. Той винаги ме отвежда до границата на възможностите ми, отвъд онова, което съм си мислела, че мога да понеса. Никога не я прехвърля, винаги остава стъпка назад, винаги на границата между върховния пик на удоволствието и началото на болката, в зоната, където удоволствието е така наситено, че съдържа сянка на страдание. Оргазмът, до който достигам с него, е дълбок, различен от тези, които съм познала досега и които мога да си доставя и сама. Всеки път е все по-силен. Сякаш увеличава способността ми да изпитвам наслада. Може би това се дължи и на факта, че отношенията ни не са определени и ми убягват. Само като се любим, го чувствам мой.

Срещаме се почти от месец, но на практика не знаем нищо един за друг. Той не ме пита за брака ми, за живота ми извън неговия апартамент. Поради това и аз правя

същото. Когато си казваме „довиждане“, не знам дори ще има ли друг път. Всъщност разбрах, че точно чувството за нещо временно поражда в мен объркване, което води до експлозия на сетивата. Извън обятията му няма нищо сигурно. Може би това подхранва страстта и продължава да те кара да желаеш другия. Даже промъкването ми у тях, обзета от страх да не бъде разкрита, самото усещане за опасност и за нещо забранено, простъпката ми подхранваше желанието в мен.

Тези размишления са родени от жената, която той ме научи да бъде. Чудя се как ли е успял да я види. Може би тази жена е разкрила своето присъствие чрез трудно забележим детайл, чрез движение на ръцете, изражение на лицето. Веднъж го попитах как е отгатнал, че в мен съществува и това. Отговори ми:

— Кой ти каза, че съм го знаел? Ти си изненада дори и за мен.

Тези мои мисли не отслабваха любопитството ми към него и към живота му извън нашите срещи. За мен през онези дни не беше естествено да изляза от дома му и да се налага да се държа така, все едно не съществува. Затова понякога се отдавах на фантазии за нас двамата извън онзи апартамент. Представях си, че мога да споделя с него нещо по-ежедневно като разходка, вечеря, кино. Мисля, че за мен беше нормално да се опитвам да вкарам в границите на нормалното една така абсурдна връзка. Да ѝ придам по-позната за мен форма. Затова един ден, най-неочаквано, без дори да се замисля, го попитах:

— Откога не си имал връзка?

— В какъв смисъл?

— Откога не си имал сериозна приятелка...

— „Сериозна“ или „просто така“?

— Каква е разликата?

— Сериозната е онази, която представяш на приятелите си като „своята приятелка“, а тази „просто така“ не представяш почти на никого, но ако случайно стане дума, казваш: „Тя ми е приятелка“. Тъй или иначе, сериозни — малко, а „просто така“ — малко повече.

— И защо така?

— Никога не съм бил добър в „сериозните“ връзки.

— Защо? Струва ми се, че разбираш добре жените, знаеш как да се отнасяш с тях, поне с мен е така. Не знам дали си същият и с останалите...

Когато замълчах, се надявах да каже: „Не, с теб е различно, никога не ми се е случвало нещо подобно с друга жена“.

Но той каза:

— Не помня какъв съм бил с другите, от толкова време не съм имал нито сериозна приятелка, нито някоя „просто така“...

— Страдал ли си заради жена?

— Колкото е нужно, нищо действително сериозно. Смятам обаче, че и болката има своята роля.

— Страх ли те е от болката?

— Да, но не толкова от тази, която може да изпитам. Ужасявам се от огромната болка, която може да причиниш на човек, който се е привързал към теб. Усещането за власт, когато разбереш, че би могъл да унищожис този, който те обича. Това е отговорност, която все още не съм успял да приема.

— Рискът съществува, но не го ли поемеш, няма да можеш и да изпиташ прекрасните неща, които ще изживееш само ако се осмелиш да го направиш.

Той се понадигна, облегна се на таблата на леглото и каза:

— Знам това.

Когато говореше за чувства, изражението му ставаше срамежливо. Беше така уверен и господар на себе си в други ситуации, ала опреше ли до подобни теми, показваше неочаквана уязвимост.

— Ако не бях омъжена, каква щях да бъда за теб — сериозна или „просто така“?

След пауза от няколко секунди той ми отговори:

— Не знам какво определение да ти дам. Чувствам се много добре с теб, всеки път, когато си тръгнеш, нямам търпение да те видя как идваш отново, но не знам по какъв начин да определя нашата връзка. Случващото се с нас ми изглежда идеално точно каквото е. Не бих променил нищо.

Последните му думи съвсем неочаквано ме нараниха.

— А не си ли любопитен по отношение на мен? На моя живот? Не разбирам дали си тактичен, или това просто е маловажно за теб.

— Не съм от тези, които разпитват.

— Как само преувеличаваш, говоря ти за обикновено любопитство. Аз например съм любопитна по отношение на теб.

— Какво искаш да научиш?

— Ако поставяш нещата по този начин, наистина прилича на разпит...

— Задай ми въпроси и ще ти отговоря.

— Може би е по-добре да спрем дотук.

Без да си давам сметка, тонът на гласа ми беше станал твърд.

Последва дълго мълчание. Долавях у него съпротива, затваряне. Заболя ме и той явно го забеляза, защото се плъзна до мен, погали ме по лицето и започна да разказва.

— Вече знаеш какво работя, никога не съм се женил и нямам деца... Поне така си мисля. Ако умираш от желание да ми купиш чифт обувки, нося четирийсет и четвърти номер...

Избухнах в смях, напрежението изчезна и той продължи да ми говори за себе си. Разказа ми, че ходи често в Тоскана при брат си, защото заедно ремонтират старата къща, принадлежала навремето на родителите им.

— С брат ми бяхме решили да продадем всичко след смъртта на нашите, после нещата при него не потръгнаха и си промени мнението.

— В какъв смисъл не са потръгнали?

— Раздели се със съпругата си и страдаше много заради това. Напълно се промени и реши, че иска да отиде да живее там и да превърне къщата в място за селски туризъм. От три години сме се захванали с ремонта и вече сме доста напреднали. Сигурно някой ден ще зарежа всичко и ще отида при него.

— Брат ти има ли деца?

— Две. Матео и Марта.

— Как се разбирате?

— Нали знаеш, аз съм чичото, не е трудно да бъда обичан. Миналата седмица момиченцето е казало на брат ми, че ме обича и като порасне, иска да се омъжи за чичо си.

— Стана ли ти приятно?

— Че ме обича — да, но ѝ обясних, че не може да се омъжиш за чичо си.

— А не искаш ли свои деца?

— Засега повече ми харесва да бъда чичо. Не знам за в бъдеще. А ти?

За пръв път ми задаваше толкова пряк въпрос за живота ми.

— Опитвахме се, но не се получи.

— Съжалявам, надявам се, че не съм докоснал болезнено място.

— Не, спокойно. В крайна сметка така е по-добре, само че не ми се говори за това, когато съм в леглото с теб.

Имаше период, през който аз и Паоло се опитвахме да си направим дете, по онова време мислех, че може да запълни разстоянието помежду ни. Ала дете все не идваше. Подложихме се на необходимите проверки: изследванията и на двамата показваха, че всичко е наред. Нямаше никаква физиологична пречка. Така и не се разбра причината защо не се получава. Едва по-късно осъзнах, че може би тялото ми не го е искало. Дори когато не го слушах, дори когато го пренебрегвах, то никога не ме е предавало, никога не ме е лъгало. Може би за него беше важно, преди да стана майка, да бъда щастлива.

Помня как, след като си поговорихме през онзи ден, докато се прибирах към дома си с колата, мислех за онова, дето ми беше казал във връзка с количеството болка, което може да причиним на хората, които ни обичат. Мислех си за Паоло и за това колко щеше да страда, ако откриеше какво изживявам. Въпреки това не успях да се откажа от срещите ни. Красотата на изпитването от мен беше така изненадваща и притежаваше силата да запрати в небитието всеки страх и всяко чувство за вина. Направо бях смаяна, защото това, което правех, никак не отговаряше на представата, която имах за себе си.

18 АПРИЛ

Когато бях на дванайсет, се събудих една неделна сутрин и щом отидох в кухнята, видях там баща си с обръснати мустаци. Носеше мустаци, откакто се помнех. Изпаднах в шок, уплаших се. Той вече не беше моят баща, без мустаци беше някой друг. Няколко дни не успях да говоря с него. Нямах доверие на този нов човек, който имаше прекалено голямо празно пространство между носа и устните. Помолих го да си ги пусне отново, но той ми отговори, че няма да го направи.

Тази сутрин се запитах какво ли е подтикнало баща ми да извърши подобна промяна, да вземе това решение. Защо точно онзи ден? Дали е искал да бъде някой друг, да живее друг живот? За пръв път се запитах дали и майка ми е имала вина за изневярата на баща ми.

Омъжих се, за да си създам семейство, различно от моето, затова винаги съм желала да имам верен съпруг. Обвинявах баща си за онази изневяра и се омъжих включително за да му покажа, че съм по-добра от него. А ето ме тук, днес, негово копие, но без дъщеря, която да ме осъжда.

22 АПРИЛ

Снощи го сънувах. Вече влиза в живота ми през всеки проце́п, откривам го дори в съня си. Бяхме у тях и се любехме, не се случи нищо, което да не може да се случи в действителност. Доведе ме до връхната точка на мечтите ми.

Тази сутрин се събудих с устните му върху ми. Докато се целувахме, очите ми се отвориха: там ги затварях, а тук ги отварях. Паоло още спеше. Има моменти, в които се страхувам да не бъде разкрита, да не се издам с някоя дума, да не произнеса името му в съня си. Онзи ден оставих дневника си на видно място, поемайки риска Паоло да го разлисти, също като съобщенията в моя телефон, които обичам да препрочитам и така и не намирам сили да изтрия. Зачудих се дали не поемам тези рискове с надеждата да бъде разкрита. Всъщност знам, че няма да забележи нищо: не е възможно да видиш онова, което дори не можеш да си представиш. А жената, която съм сега, вече е много далече от тази, която мъжът ми познава.

Сутринта в банята открих две синини на бедрото си. От него са, от онзи ден. Понякога, докато ме обладава, усещам как пръстите му се впиват в мен и това ми харесва. Въпреки че би трябвало да внимавам, когато се любя с него, съвсем не мисля за това. Няма значение дали ще ме дере с нокти, дали ще отдели кожата от гърба ми, дали ще отхапе парчета от плътта ми. Тези синини са белегът на нашата тайна. Сложих пръстите си върху белезите и ги притиснах в търсене на усещането за болката удоволствие, изпитана с него в леглото.

Измъкнах се за работа и докато карах колата, чувствах как желанието ми расте. Целия ден ме обземаше

възбуда при спомена за съня. По време на безкрайна работна среща мислех само как той е връз мен, възбуждах се, като си представях как ме гледа в очите. Този така силен негов поглед, който крие необятна меланхолия. Не успях да отпратя от съзнанието си нашите образи: аз — на колене пред него, той — зад мен, отразен в огледалото, ние — под душа. Или нежните моменти, в които ме гали, говори ми тихичко и ме обсипва с целувки.

Докато траеше работната среща, непрестанно се въртях на стола си, несъзнателно започнах да се движа бавничко напред-назад. След няколко секунди осъзнах какво правя и спрях. Уплаших се да не би някой да е забелязал движенията ми.

Не можах да издържа. Станах и отидох в тоалетната. Затворих се вътре, свалих си бикините и лекичко се докоснах, за да усетя колко съм възбудена. После опитах пръстите си. Спомних си своя вкус по устните му. Облегнах се на стената и започнах да се галя. С другата ръка притисках синините на бедрото си, както бях направила сутринта. После я отдръпнах, сложих я в устата си и я хапех, за да не вдигам шум. Той често слага ръката си в устата ми и иска да я хапя. Първите пъти се страхувах да не му причиня болка. В тоалетната хапех ръката си и свърших за секунди. Бърз оргазъм, наситен, различен от изпитваните с него. С него са по-меки, по-закръглени, по-цялостни.

Тази сутрин, когато бях сама със себе си и с това, което се бях научила да правя, се наложи да седна, защото краката ми трепереха и коленете ми се подкосяваха. Вдигнах глава и се замислих за настъпилата в мен промяна.

Като че ли животът ми беше ускорил своя ритъм, като че ли се беше разраснал. Разтърсваха ме емоции. Гледах към тавана и без да знам защо, се разплаках. Излязох от тоалетната, заключих вратата на преддверието, бързо изпрах бикините си и ги изсуших на сешоара за ръце. Погледнах се в огледалото, очите ми блестяха. Усмяхнах си се. Върнах се при останалите. Усещах

бикините си топли и все още леко влажни. Страхувах се да не би някой да успее да прочете нещо на лицето ми.

До края на работната среща прокарвах пръст по отпечатъка от зъби, който бях оставила на дланта си. Сега ще си лягам. Желанието ми да се любя не е отминало.

Утре ще го видя.

Веднъж, след като се бяхме любили и чакахме телата ни отново да станат две, той ми каза:

— Ще ми бъде приятно да прекарам цял ден с теб. Искам да се храним заедно, да гледаме филм, да спим прегърнати, да видя как ходиш из къщата, все едно живееш тук. Мислиш ли, че може да го направим някога? Може би следващата неделя...

При тези негови думи сърцето ми започна да препуска в гърдите ми. За огромно свое съжаление трябваше да му отговоря:

— Точно тази седмица не мога, отивам в планината. Но ако не се отметнеш, ще измисля нещо за следващата.

— Не смятам, че ще се отметна.

Не бях ходила някъде за уикенда от векове, ала беше рожденият ден на Лаура и не можех да откажа. Без това нямах желание, а сега, след като ми направи това предложение, бих предпочела да ме нашибат с камшик, отколкото да отида.

Прегърнах го и заспах, люшкана от мисълта как ще прекараме заедно цяла една неделя. Когато бях с него, напълно губех представа за времето. Понякога ми се случваше внезапно да проверявам колко е часът, защото не знаех дали съм там от двайсет минути, два часа или цял живот.

След като онази вечер се прибрах вкъщи, изпратих съобщение на Карла:

„Будна ли си?“

„Да.“

Обадих ѝ се. Имах нужда да си поговоря с някого и ѝ разказах за мен и него. Без да навлизам прекалено много в детайли, защото нямах желание да го сторя дори с нея. Искях да споделя как се чувствам. В главата ми се въртяха купища въпроси.

— Чудя се дали прави така с всички.

— В какъв смисъл?

— Искане ми се да знам дали е такъв с всички, или само с мен.

— Не е необходимо да знаеш, наслаждавай се подобаващо на момента, не се оставяй на подобни мисли.

— Знам, но понякога съм любопитна да науча. Все пак се питам дали това, което изпитва с мен, е неповторимо, дали нещата, които ми казва, са нови, дали са специално за мен, или пък са част от сценарий, който рецитира наизуст.

— Важното е, че ти изпитваш тези неща с него.

— Правилно.

Веднага спрях да мисля за това. Въпреки множеството неща, които не ми бяха ясни, знаех, че не мога да си позволя да премина границите, рискът щеше да бъде прекомерно висок.

25 АПРИЛ

Вече сме в планината за уикенда: аз, Паоло и още две двойки, между които и Лаура, рожденицата. Всички са в бара на хотела, но след вечеря казах, че ме боли главата и се качих в стаята. Всъщност съм изморена от това да се усмихвам в края на разговори, които дори не съм слушала. Искях да постоя малко сама. Когато влязох в стаята, отворих прозорците, защото умирах от жегата. Носът ми веднага се изсуши — дотолкова, че като дишах, ноздрите ми свиреха. Винаги съм се чудила кой решава каква да бъде температурата в хотелите, самолетите, влаковете. След като се опитах да я намаля сама с термостата на стената, се обадох на рецепцията. Качи се един младеж, който реши проблема само с натискане на едно копче на дистанционното.

Рядко нося дневника си с мен, обикновено го оставям въкъщи и пиша, като се прибера, но напоследък изпитвам необходимост да го правя почти всеки ден.

Когато пристигнахме в хотела, се случи нещо странно. Паоло разговаряше с управителя и ме представи като своята съпруга. За пръв път, откакто съм омъжена, ми стана неприятно. Какво се случва с мен? Цяла вечер мисля за това. Веднага след сватбата винаги се вълнувах, като го чувах да казва: „Това е съпругата ми“. Гордеех се от тази дума. Защо днес ми стана неприятно?

Може би това е просто роля, която вече не ми подхожда.

Извън ролята си много хора се чувстват свободни, някои се объркват, други пък се задушават. Струва ми се, че винаги съм живяла живота си в незнание, като че ли без да знам нищо за самата себе си. Първо дъщеря, после годеница, после съпруга и после следващата стъпка: майка.

Никога не съм била истински интимна нито със себе си, нито с Паоло, защото изобщо не съм си задавала въпроса какви са истинските ми желания. Може би сега искам да разсъблека тази си роля, за да видя какво има отдолу. Може би най-накрая съм намерила силата и смелостта да рискувам самата себе си. Дано да открия, че макар и никога да не съм го осъзнавала — всъщност съм нещо повече.

На масата продължавах да мисля, че можеше да бъда с него вместо на тази глупава вечеря. Едва-едва се заслушвах в разговора и рядко се включвах, защото ми се струваше, че в крайна сметка не говорят за нищо, че в думите им почти няма живот, истина, действителни чувства. Всичко изглеждаше така повърхностно, сякаш животът и смелостта бяха някъде далече. Бях слушала вече стотици пъти обсъжданите теми. Все същите забавни случки, принадлежащи на миналото и преразказвани винаги когато се видим.

Встрани от тази маса съществуваше цял един свят на възможности, които изпусках.

По време на вечерята отчаяно се опитвах да се открия в познатите лица на тези хора. Изкушението да сваля маската си и да изкрещя каква съм станала все повече се засилваше. Да разкажа как се любя, как тичам при него възбудена, как стоя тихо на колене в очакване на оргазма му. Исках да разкажа как се чувствам, когато съм с него и когато си тръгвам.

Чудя се кое ли е по-голям грях: да следвам чувствата си, или да се преструвам на такава, каквато не съм.

Не казах нищо. С времето прекрасно се научих да мълча. Колко вечери съм кръстосвала безмълвно напред-назад дома си, защото усещах как се задушavam. Не откривах изход. Сега съм го намерила: вратата на апартамента му. Влизам там, където животът пулсира, където може да обичаш свободно, без да искаш нищо в замяна. Чист акт на любов и удоволствие, който се нуждае само от това да бъде изживян до дъно. Нито едно действие

и чувство не са свързани с други цели освен с удоволствието.

Вечерята беше подходяща за жената, която вече не съм. Това, което желях преди, сега не ми е достатъчно. Дори къщата, в която живея, вече не е наредена така, както бих искала да бъде в момента. Ако някой ден имам нова, ще е напълно различна.

Аз и Паоло се обсипвахме с обещания, защото това беше лесен начин да прехвърлим в някакъв бъдещ момент онова, на което не бяхме способни. Бяхме другари при създаването на нашите реалности и си помагахме да ги планираме, да ги поддържаме и накрая да ги понасяме. Връзката ни не е стъпила на нуждата да обичаме и да бъдем обичани, а на това всеки от нас да поддържа самозаблудите на другия. Може би появата на леко чувство за преходност, мисълта за възможен разрыв би могла да ни оживи, но ние така и не позволихме на живота да ни засегне с непредвидеността си. В един момент обаче престанах да залъгвам живота, че съм недосегаема, и му отворих вратата: това беше истинското ми предателство спрямо Паоло. В крайна сметка и малко щеше да бъде достатъчно, за да не се изгубим. Истината е, че той не можеше да отговори на очакванията ми. Никога не съм искала да ги изразя пред него, защото желях да ги види и удовлетвори, без да го поискам направо. Грешах, той не се беше променил изведнъж, винаги е бил такъв.

Никога не сме били истински интимни, дълбоко в себе си винаги съм го знаела. Аз първа не пожелах интимност, аз слагах ограничителни колчета и прегради. Мислех, че е достатъчно да живеем заедно, за да бъдем интимни. Сега, когато знам какво е усещането да бъдеш в обятията на мъж, да се отпуснеш и да се изгубиш в аромата и топлината на кожата му, нямам сили да се откажа от това. Познавам тази свобода и не мога да се върна назад.

„Изграждане на връзка.“ Колко пъти съм чувала тези думи. Но връзките не се изграждат, а се изживяват, и докато живееш в тях, укрепват. Сега го разбрах. В противен

случай се изчерпват. Не би трябвало да се дават обещания, никой не може да заложи на себе си в бъдещето. Ако спазваш обещанията, рискуваш, като в моя случай, да създадеш една балсамирана връзка. Чудя се до какво доведе бракът ми след всички тези години. Мълчания, празноти, неспособност да изразим истински това, което е в нас. Няма го удоволствието от споделянето, прилича повече на обикновен отчет, на списък със случки, без никога да се промъкне ново чувство. Не живеем заедно, заедно убиваме времето. Глупаво сме си мислели, че две обединени нещастности могат да родят щастие. Връзката ни така и не ни избави от собствените ни самоти. А в очите на останалите нашият брак е за завиждане. Описват ни като щастлива двойка. Свободата, която изпитвам в момента, ми помогна да видя всички ограничения на личността си, на брака си, на живота си.

Не искам да стоя повече тук, в тази хотелска стая. Искам да отида при него. Липсва ми жената, чието отражение съзирам в очите му. Когато сме заедно, се чувствам близо до нещо, което ми принадлежи, до нещо свое.

Тази вечер се нуждая от един негов поглед, от една негова прегръдка. Имам нужда само да бъда видяна. След вечеря, на която никой не успя да ме види, се нуждая от това да бъда. Само един негов поглед ще бъде достатъчен, за да събори този хотел.

На масата гледах Паоло, докато се хранеше, и осъзнах, че не изпитвам никакво влечение към него, че не желая повече да ме докосва, дори лекичко. Привързаността ми е сестринска, в нея няма страст.

Когато пристигнахме в хотела, момичето на рецепцията каза:

— Ужасно съжаляваме, но е станала грешка — едната от трите стаи не е със спалня, а е двойна с две единични легла.

Бях щастлива да ѝ кажа, че това не е проблем и че ще я вземем ние.

26 АПРИЛ

Снощи, след като писах, дълго лежах будна. Сънят така и не идваше. Когато Паоло влезе в стаята, не се престорих, че спя, както правя често, а запалих нощната лампа и седнах в леглото. Той се съблече и отиде в банята. Исках да разговаряме за нашите отношения, но не знаех откъде да започна, как да подхвана темата. Исках да му призная, че съм се качила в стаята не защото ми е било зле, а просто защото вече не ми се живее така. Исках да му кажа, че бракът ни не е такъв, какъвто съм си го представяла, и че заслужаваме повече. Не исках да се караме, а просто да погледнем действителността в лицето и спокойно да вземем решенията, нужни за един по-добър живот, както за мен, така и за него. Исках да започне да си задава въпроса какво желае от живота.

Толкова бях мислила за този момент, а като настъпи и започнах да говоря, вълнението изчезна за секунди. Паоло излезе от банята, сложи телефона си да се зарежда и ми каза:

— Няма да включвам алармата, без това утре тръгваме след обяда. Когато се събудим, тогава.

— Паоло, трябва да говоря с теб...

— Надявам се, темата не е оплетена, че май пийнах повече и нещо не съм много в час.

— Искам да говорим за нас, за нашите отношения, имам нужда да разбера.

— Не, моля те, Елена, не тази вечер. В планината с приятели сме, вечерята беше приятна, забавлявахме се, моля те, не разваляй всичко с обичайната си параноя. Не може ли да говорим утре у дома?

— Това моето не е параноя.

— Каквото и да е, да го оставим за утре. Късно е, пил съм и съм уморен.

След секунда тишина стана от леглото и се приближи към моето. Опита се да ме целуне.

— Хайде, направи ми местенце при теб и ще ти помогна всичките ти лоши мисли да отлетят.

— Моля те, Паоло, остави.

— Виждаш ли? Ти си тази, която усложнява всичко, аз винаги съм готов да намеря решение, да загърбя гордостта в полза на добрите ни отношения, а ти все критикуваш, но после оставащ затворена в себе си и въобще не ми помагаш. Аз направих каквото се искаше от мен. Ти си тази, която не иска, даже и тая вечер. Лека нощ. Надявам се, че нощта ще ти донесе съвет и ще ти помогне да разбереш какъв човек си станала.

Хотелската стая се беше смалила наполовина. Бях разочарована. Мислех си, че може би е прав, че нито моментът, нито ситуацията са подходящи. Докато в мен се надигаше леко чувство за вина затова че не се бях държала добре тази вечер, в която той само искаше да му бъде приятно, чух как захърка и разбрах, че не съм му създала и най-малкото притеснение. На следващата сутрин, когато се събудихме, нито един от двамата не спомена казаното предишната вечер. В колата не бяхме сами, а щом се прибрахме следобеда, си взех душ и отидох право в спалнята. Той се метна на дивана да гледа телевизия.

27 АПРИЛ

Днес успях да мина през дома му преди вечеря. Надявах се да го намеря зажаднял за мен. Едва-що позвъних на звънеца долу и незабавно ми отвори. Харесва ми мисълта, че той е там и ме чака прав, нетърпелив като мен. Харесва ми, когато усещам, че ме желае, това ме прави щастлива и ме възбужда. Чувствам се силна. Влязох у тях, беше зад вратата. Взе ръката ми и я сложи между краката си, за да усетя колко много ме иска.

След дни на очакване желанието нараства и тялото ми е по-разпалено, живо и чувствено. Харесва ми, когато ме обладава с настървение, когато ми се нахвърля и след няколко секунди вече е вътре в мен, без дори да ме разсъблече цялата. Открих, че ми допада да се любя облечена. Разтърсва ме вниманието му, желанието да знае коя съм и за какво копнея, когато се гледаме в очите, когато погледите ни се срещат в отражението в огледало или когато сме със затворени очи в дълбините.

Докато се любехме, му признах, че ми е липсвал страшно силно, че го чувствам мой и че ми е трудно да бъда далече от него. Обичам този мъж, който се люби с ума ми и затова владее тялото ми.

8 МАЙ

Когато вечер се прибера у дома, имам желание само да се измия, да се преоблека, да вечерям и после веднага да изтичам да пиша. Вчера обаче излязох на вечеря с приятелки, не ми се стоеше вкъщи. Той не се е обаждал от два дни и аз не съм го търсила. Питам се само дали не съм направила или казала нещо погрешно. По време на вечерята ми се искаше да разкажа какво се случва с мен, но се въздържах. Той е моята тайна градина и трябва да остане такъв. Мисля, че никой няма да разбере наистина за какво става дума, биха могли само да го тълкуват според собствения си опит. Това е така, защото не знам дали съм способна да опиша какво изпитвам, когато съм с него, понякога не намирам думи, с които да го обясня дори на самата себе си. Като не говоря с никого за него, аз го защитавам от погледа на останалите: никой не може да омърси отношенията ни с коментари, изводи, мнения. Така не съществува риск да видя как това, което изживявам, се разпада под ударите на този, който би могъл да го омаловажи, да го преоразмери, да го изкара банално. И даже да пусне молци сред гънките на моята неувереност.

Изпитах изкушение да споделя само с Федерика. Една сутрин надникна в кабинета ми и с широка усмивка ми каза:

— Тук има нещо съмнително, хич не ти вярвам, но ако един ден ти се прииска да ми разкажеш какво става, аз съм насреща.

Мисля, че станах червена като домат, обаче й отговорих, че не разбирам за какво намеква.

— Както предпочиташ, много ясно, но — ако си промениш решението — аз съм ей там, на бюрото си.

Целия ден се изкушавах да споделя с нея, ала в крайна сметка реших да не го правя. Поне засега.

На вечерята с приятелките ми единствената, която долови нещо необичайно, беше Беатриче — каза ми, че напоследък ѝ се струвам променена.

Желанието ми да го видя нарастваше с всяка изминала секунда. Отидох в тоалетната и му изпратих съобщение: „Аз съм навън на вечеря с приятелки, ако искаш, ще мина да се видим за малко“. Преди да се върна при тях, почаках няколко минути за отговор. А после, на масата, на всеки пет минути си проверявах телефона.

— Да нямаш любовник, та постоянно зяпаш телефона си? — попита Беатриче и всички избухнаха в смях, включително и аз.

Никакво съобщение. Желанието да отида при него и да се кача, макар и за кратко, се засилваше и не ми даваше покой. „Защо ли не ми отговаря? — мислех си аз. — Точно тази вечер, когато изпих и няколко чаши вино.“ Струва ми се, че се любя по-хубаво, като пийна малко.

Мълчанието му ми беше неприятно. В колата ми хрумна, че може би не беше сам, а се любеше с някоя друга. Започнах да си го представям върху друга жена, да я виждам на колене пред него. От една страна, в мен се надигаше чувство на гняв, а от друга, се възбуждах все повече. Много пъти съм се питала дали съм единствената, или една от многото, с които си играе. Един ден дори го попитах дали вижда друга жена освен мен.

— Само ако се преместиш — беше неговият отговор.

Засмя се, ала така и не ми отговори. Определено му идват на крака.

Със сигурност е бил с много жени. Разбира се от това как целува, как гледа, как докосва. Кой знае колко са минали през тази къща. Моят оргазъм не е само мой. Нося в себе си техните мигове на удоволствие.

Не знам дали съм единствената за него, но мога да кажа, че ме кара да се чувствам така: когато ме търси, когато ме моли да отида при него, когато ми пише колко

часа остават до срещата ни. Кара ме да се чувствам специална с начина, по който ме гледа, с това как умее да чете вътре в мен: с него не е необходимо да казвам какво желая, разбира веднага дали искам да бъда обладана грубо, или се нуждая да го почувствам внимателен и нежен. Дали този път искам думите му да ме люшкат, ръцете му да ме галят, да ме обича като единствената жена на света.

Снощи го мразех за това му мълчание. Когато се прибирах към къщи, минах покрай сградата, в която живее. Не ми беше на път и не знам защо постъпих така. Докато паркирах пред дома си, отговорът му най-накрая дойде.

„Извинявай, но бях заспал на дивана пред телевизора. Чакам те.“

„Вече съм пред къщи, късно е.“

Написах го, защото исках да го накажа. „Прекалено късно е, да ти е за урок“ — казваше съобщението ми. Обади ми се по телефона и ме помоли да мина през дома му макар и само за целувка. Опитах се да се преборя, ала накрая победи той. Винаги успява да надделее и да ме накара да направя каквото иска. Но все пак това е, което искам и аз. Имах малко време: щях да го целуна и да си тръгна. Когато се качих и отворих вратата, ме хвана за ръката и ме притисна към стената. Почувствах устните му на врата си, повдигна единия ми крак, дръпна бикините настрана и се любихме там. После се плъзнахме на пода. Търсех къде да се хвана, но нямаше за какво. Прегърнах го. Ноктите ми се забиваха в гърба му. Всичко се случваше така бързо, че не успях да разбера нищо. Виеше ми се свят. Преди да си тръгна, ме прегърна силно и оправи дрехите ми. Излязох, цялата ухаеща на нас. Не ми се прибираше у дома, напоследък никак не ми се прибира вкъщи.

13 МАЙ

Открих чудото да се губя, да се отпускам напълно.

Не умеех да изразявам чувствата си чрез тялото си. Може би поради това то никога не е било истински мое. Обитавах го, сякаш беше обвивка. Нещо винаги ми е пречело да го почувствам и да го слушам, да осъзнавам съществуването му. Не успях да мисля, да действам и да обичам както би трябвало и както може би бих искала. Когато се отдавах на страстта, все едно се освобождавах от някаква котва и тялото ми отново се издигаше на повърхността. Не беше лесно да се науча да го обичам и възпитанието, което бях получила, със сигурност не ми помагаше. Като дете бях изключително силно привързана към баща си, обичах го, прегръщах го, винаги се въртах около него. Но щом тялото ми започна да съзрява и гърдите ми да се оформят, нещо между нас се промени. Баща ми спря да ме прегръща и физическият контакт помежду ни ставаше все по-рядък. Женствеността ми ме отдалечи от човека, когото обичах най-силно на света.

Настъпилата в мен промяна ми създаваше притеснения и в училище. Затова се опитвах да крия новата си гръд в широки пуловери.

Като малка ми се случваше да изследвам пред огледалото най-тайнствената част от тялото си. Пипах я, галех я, мъчех се да разбера. Веднъж майка ми ме видя, удари ме по ръката и ми залепи шамар на бузата. През последвалите дни ми се искаше да го правя отново, защото ми харесваше, но вече знаех, че е нещо погрешно, и се срамувах.

Никога не съм се познавала добре в сексуално отношение, никога не съм желала да експериментирам, да търся, да разучавам. Сексуалността ме смущаваше. Може

би затова Паоло беше идеалният съпруг за мен. Винаги сме живели така, че да се харесваме на другите, та те да ни приемат, без никога да се запитаме кои сме ние в действителност. Стигнахме дори дотам да забравим кои са тези други, заради които правехме всевъзможни жертви. Поверихме на нашите ограничения, на нашите страхове пътя, който се простираше пред нас, нашия житейски път.

Без изобщо да си задаваме въпроси, живеехме без нас самите. Също като мен Паоло никога не се питаше какво го прави щастлив и затова нашите животи идеално си подхождаха. Също като мен той смяташе, че не заслужава щастие, удоволствие под каквато и да било форма. Ако не съумявах да се възбудя, се чувствах виновна пред съпруга си, ако изпитвах наслада, отново се чувствах виновна, все едно достигането до оргазъм беше нещо, което не заслужавах.

Би трябвало да се вслушваме във вътрешния си глас, а не в глъчката на света. Сега вече осъзнавам, че нашето вътрешно и дълбоко усещане за празнота ни е карало да казваме: „Обичам те“. Когато освободих място за непредвидимото, когато придобих смелостта да поставя своето удоволствие над всичко останало, аз се промених и желанията ми се показаха на повърхността. Беше ми достатъчна една целувка, за да се събудя, точно както се случва в приказките. Една целувка по устата и оковите на заклинанието паднаха от мен, себеотрицанието се разпадна и се стопи в небитието. Моето удоволствие се превърна в упражнение да се науча да познавам свободата. Аз съм пробудена жена.

15 МАЙ

Днес се видяхме през обедната почивка. Когато слизах по стълбите на тръгване, портиерът беше на тротоара и пушеше цигара. В началото, за да избегна всякакъв възможен контакт с него, включително визуален, се преструвах, че говоря по телефона. Докато се криех по стълбите, усещах погледа му вперен в мен. Все още е така, особено като слизам. Поздравява ме с усмивчица и сякаш ми казва:

— Знам какво си правила там, би трябвало да се срамуваш.

Първите пъти се страхувах, че лицето ми издава моята тайна. Бях изпитала такова усещане като момиче, когато ми дойде първата менструация. Помня как през онази сутрин отидох на училище, обзета от чувството, че лицето ми е различно, че вече не е същото като преди.

Сега не се преструвам, че говоря по телефона, поздравявам портиера и неговото мнение вече не ме засяга. Нито неговото, нито това на света. Сигурна съм, че ако бях мъж и се качвах при жена, щеше да ми се усмихва съучастнически, а аз щях да крача горд, че съм си взел ежедневната доза удоволствие. Или може би не би си позволил дори да ми се усмихне, би внимавал. Но аз съм жена и от мен се очаква да се срамувам от факта, че и аз също изпитвам желания, понеже като жена ми е позволено да желая да бъда само майка или съпруга. Не повече. Ходя изправена, твърда като мъж, защото имам същото право на удоволствие, което имат и мъжете. Гледам отражението си във витрините на магазините горда от себе си, горда от това как вече умея да размествам въздуха, докато вървя, горда, че минавам през нещата, които преди бяха препятствие за мен. Разбрах, че притежавам безкрайна

власт. Умея да излъчвам съблазън с много части от своето тяло: със стъпалата, с глезените, с целите си крака, с ръцете, с това как се движа, как отмятам коса, как лекичко гриза молива си.

Не съм преоткрила нещо, което да съм била забравила: чисто и просто никой не ми беше казвал, че и аз мога да изпитвам наслада колкото и когато искам. Преживяното с него дълбоко ме промени. Научих се да отстоявам правото си на удоволствие, на наслада, на желание. Без да се осъждам. Открих истинската си същност.

Така че, скъпи портиере, гледай ме колкото си щеш, изучавай ме, откривай разликите в това как стои косата ми, когато се качвам и когато слизам. Гледай дали полата ми не се е поизкривила, дали лицето ми не е поруменяло, дали червилото ми не е така ярко, както на влизане. Забелязал ли си, че сега, като си на входната врата, минавам толкова близо до теб, че почти те докосвам? Искам и ти да доловиш аромата, напоил кожата ми, полъх от онова, което току-що съм правила. Да, знам, че имаш фантазии за мен, разбрах как стоят нещата. Усмивай ми се хитро, докато минавам, занаят ще трябва сам да продължаваш да правиш това, което в началото правехме и двамата: да класифицираш, да категоризираш, да тълкуваш, без дори да имаш представа какво е възможно, какви са невъобразимите за твоя ум вероятни варианти. Моли се винаги да бързам, когато минавам покрай теб, защото може да се окаже, че някой ден ще имам време да спра и тогава, за да те накарам да се почувстваш по-близо до собствения си начин на съществуване, аз ще бъда тази, която ще съди теб.

17 МАЙ

Разбрах кои са важните за мен неща в един мъж. Как
се отнася към мен.
Как ме чука.

През този период от живота ми изпитваното от мен усещане за освобождение съдържаше в себе си чувство за всемогъщество. Точно както когато си тийнейджър, си убеден, че всичко ти е ясно. Вече не долавях границите и рамките на онова, което изживявах, пометена от еуфорията на срещите ни.

Един ден той ме попита:

— Какво желаеш?

— Нищо по-различно от това, което правим.

— Искат ми се да разбера, имаш ли някакви фантазии?

— Обичам да влизам в дома ти и да не знам какво ме очаква.

— Тоест нямаш никакво специално желание... Сигурна ли си?

Винаги съм се срамувала от фантазиите си и той усети, че се чувствам притеснена.

— Погледът ти, изражението, изписано в момента на лицето ти, е едно от най-еротичните, секси и съблазнителни неща, които някога съм виждал. Свързът в теб е изключително чувствен. Не се тревожи. Ако се срамуваш, не ми казвай.

Не знаех дали да му доверя еротичната фантазия, която беше изникнала в ума ми, страхувах се да не би да ме вземе на подбив, въпреки че никога не би го сторил. Осмелих се:

— Би ми харесало да го направя на открито. В парка, на плажа, в някоя уличка нощем... Някъде на открито.

— Хубаво... Заради чувството за свобода или заради риска да ни видят?

— Не знам, никога не съм се замисляла, най-вече защото никога не съм го правила. А ти?

— И аз. Никога ли не си имала фантазии, докато се любим?

Всъщност веднъж ми се беше случило, но не знаех дали да му кажа. Страхувах се да не си помисли, че си фантазирам, понеже не съм задоволена.

— Хубаво е да имаш фантазии, докато се любиш, и не означава, че не ти харесва това, което правиш — все едно четеше мислите ми.

— Да, случи ми се веднъж. А ти? Какви са твоите фантазии? Знаем, че сега ще ми изредиш безкраен списък.

— Да си призная, съвсем не са много. Но мисля, че „непознатата“ ми е любимата.

— Как „непознатата“?

— Жена, която не познавам: среща във влак, в самолет, в бар. Да се любя с жена, за която знам малко или нищо. Това е нещо непредвидено, което се случва на момента, за което са нужни само шепа разменени погледи.

— Случвало ли ти се е?

— Няколко пъти.

— Ще ми разкажеш ли за някой от тях?

— Във влака за Рим. Седях срещу една жена. Пътуваше по работа: компютър, папки, непрестанни разговори по телефона. От време на време се поглеждахме. Бегла усмивка, „извинявай“, ако неволно се побутняхме. В един момент реших да прескоча до вагон-ресторанта и я попитах дали иска нещо. Отговори ми, че не иска.

„Сигурна ли си?“

„Всъщност не, може да изпия едно кафе, но ако нямаш нищо против, ще дойда с теб.“

Пихме кафе, каза ми какво работи, къде отива и как се казва. На връщане към купето, във връзката между два вагона я хванах за ръката, притеглих я към себе си и се целунахме.

— И влязохте в тоалетната и се любихте там ли?

— Не, само се целунахме. Когато се върнахме на местата си, седнах до нея. Продължихме да работим, но без някой да забележи, галех крака ѝ под полата. Вечерта, след като всеки приключи с работната си вечеря, отидох при нея в хотела.

— Звучи възбуждащо. Никога не съм се любила с мъж при първата ни среща.

Спомних си как вечерта, в която бях излязла на вечеря с приятелките си, си бях представила, че се люби с друга жена, а аз бях с тях. Разказах му го, защото исках да кажа нещо, нарушаващо табутата ми, нещо, отиващо отвъд фантазията ми за секс на открито, която в момента ми се струваше дори малко банална. Почти се срамувах, че имам само тази еротична мечта.

— Да се любя с мъж и жена, едновременно.

Веднага щом го изрекох, се уплаших, така че добавих моментално:

— Това е само фантазия, не знам дали наистина би ми харесало да опитам.

— А как си представяш тази жена?

Помъчих се да сменя темата, защото ме беше страх да не навлезе в прекалени детайли.

— Това е една от онези фантазии, които е по-добре да си останат такива.

— Добре, кажи ми само каква би предпочела да бъде: руса, тъмнокоса, с големи гърди, слаба...

Не знам защо, но му отвърнах:

— Преди всичко ми се иска да бъде чиста, трябва да е чиста жена, а също и елегантна...

Той се усмихна широко и ме прегърна, сигурно го накарах да изпита нежност. Кой знае защо му отговорих така.

— Но чиста руса или чиста тъмнокоса? — попита ме през смях.

— Не знам. Със сигурност жена, която не познавам, с приятелка никога не бих успяла. А и трябва да бъде спонтанно, не върви да го обсъждам на маса. Така или иначе, не мога да си представя как би трябвало да изглежда, каква да бъде. Ще ми се да е красива, и толкова.

Стана, за да изпие чаша вода, и ме попита дали искам и аз.

— Да, благодаря.

Бях довольна, че сме приключили с тази тема.

23 МАЙ

Обичам срамежливото му отношение, след като сме се любили. Винаги съм го възприемала като неговия начин да ми покаже, че ме харесва. Често разкрива пред мен територии, където никой друг мъж не ме е водил, кара ме да си играя на ръба на своите граници, показва ми ги и ми помага да ги докосна с ръка. Преди да се разделим, винаги ме връща обратно в познатите ми места чрез милувки, прегръдки и нежни целувки. Харесвам до полуда усещането, когато целува клепачите ми, когато ме държи за ръка и пръстите ни се единяват като зъбчетата на цип. Струва ми се, че ако светът се сгромоляса изведнъж, аз ще оцелея.

28 МАЙ

Препрочетох думи, които съм написала преди повече от година. Бях ги чула от устата на млада жена и много ме бяха подразнили. Бях добавила резки коментари. Момичето беше приятелка на Федерика, която не познавах и която един ден обядва с нас. Защи́таваше идеята, че може да срещнеш някой мъж, да създадеш връзка, да отидеш да живееш с него, да се омъжиш и даже да си родиш дете, убедена, че това е мъжът на живота ти. Добре сте заедно, обичате се, мили сте един към друг. Живеете така години наред: семейство сте. Един ден обаче погледът на някой непознат те приковава към стената. Един човек те докосва едва-едва и неочаквано, за миг, те обладава чувство, което не си изпитвала никога през живота си. Емоция, която те изважда от равновесие, по-могъща от убежденията ти и от ценностите, в които вярваш — същите, дето си поддържала и в чието име винаги си се борила. Чувстваш се гола и целият свят, който си градила така старателно и внимателно, може да се сгромоляса като пясъчен замък. Този поглед те помита, преди да успееш да се защитиш с обичайните рационални мисли: „Ако ме привлича друг мъж, това означава, че вече не обичам своя, вместо да му изневеря, по-добре да се разделим и да бъда с другия, никога не бих могла да го предам така...“.

Всички знаят, че може да се случи, и много се ужасяват от това. Ето защо решават да се омъжат: за да намалят този страх. Сватбата е обещание, обещавай ми, че ще ме обичаш вечно. Понякога не ти достигат време и сили за вземане на решение и тогава избираш да се пуснеш по течението. А другият не може да ти се гневи, защото знае, че е можело да се случи и на него, и фактът, че не е станало, не го прави по-добър човек. Когато си с някого,

няма как да искаш да ти гарантира вярност, понеже не е възможно да го изискваш и от самия себе си. Любовта е риск, който човек поема. Затова истинската любов е за смелите.

Помня, че не казах нищо по време на този обяд, въпреки че думите й наистина ме подразниха. Струваше ми се, че това е начин за оправдаване на някои постъпки, ако не желаеш да поемеш отговорността за тях. Винаги съм вярвала, че щом една връзка е силна, почтена и дълбока, никой ураган не може да я отнесе. Днес вече не знам дали мисля както тогава, не съумявам да си изградя ясно мнение по въпроса. Ако ние с Паоло се бяхме обичали истински, ако между нас съществуваше действителна интимност, смелостта да се приближим един към друг, може би никога нямаше да вляза в онзи апартамент. Вероятно прилича донякъде на приказката за вълка и трите прасенца: важно е колко силно духа той, но е важно също така как си изградил къщата си.

Единственото сигурно нещо е, че сега не осъждам толкова строго действията на останалите.

31 МАЙ

Какво ли би ми се случило, ако тази врата изведнъж спре да се отваря за мен? Дали ще открия други стълби, които така силно да разтуптяват сърцето ми? Новата жена, която съм сега, ще остане ли затворена вътре, или ще бъде прокудена навън?

Може би ще ми остане само утехата да търся убежище сред страниците на този дневник. Кой знае дали най-накрая няма да подиря тук своето спасение?

Това са въпроси, на които само времето може да отговори. Сега съм принудена да живея, за останалото се налага да чакам.

3 ЮНИ

Днес ходих при козметичката си. Убеди ме да си направя масаж. Имах време, а тя — свободно място. Затворих очи, отпуснах се, започнах да си мисля, че ръцете са неговите, и ме обхвана възбуда. Не смятам, че момичето забеляза. След като приключи, преди да излезе, ми каза:

— Стой колкото искаш, не бързай.

Останала сама, не успях да се въздържа и започнах да се галя. Когато си тръгнах от козметичния център, не можех да си спомня къде съм паркирала.

Когато препрочитам какво се случи онзи следобед, се развеселявам. Помня прекрасно душевното състояние, в което посрещах своите дни, своето ежедневие. Откакто го имаше него, се будех весела, изпълнена с чувство за лекота. Ставаше ми приятно при мисълта за нас и откривах, че се усмихвам, изумена от това, което бях успяла да постигна благодарение на него.

Една сутрин, докато отивах към офиса, получих есемес:

„Ще успееш ли да дойдеш вкъщи довечера?“

„Не преди девет.“

Веднага щом влязох в дома му онази вечер ме целуна по устата, помогна ми да си сваля самото и след това, хванал ме за ръка, ме заведе в кухнята. Там ни чакаше отворена бутилка червено вино, наляхме си по чаша. Той ме гледаше и се усмихваше. Поговорихме си малко, от неговите думи бликаше нежност. Отметна косите ми, целуна ме по врата, шепнейки прекрасни думи. В такива моменти се чувствах обичана. Измъкна от джоба на панталона си черна копринена лента и ми завърза очите. После бавно ме разсъблече.

— Прекрасна си — прошепна в ухото ми. — Ела, имам изненада за теб.

Хвана ме за ръката и разбрах, че ме води към спалнята. На прага махна превръзката от очите ми. За секунда сърцето ми спря и стомахът ми се сви. Топлина обля цялото ми тяло, най-вече лицето. Не бях подготвена, не го очаквах: в леглото имаше жена с превързани очи, гола.

— Харесва ли ти?

Не знаех какво да кажа.

— Кажи ми само харесва ли ти, аз ще се погрижа за останалото.

Беше много красива, сигурно на около трийсет години. Руса. Кимнах в потвърждение, но бях в плен на огромно вълнение. Дори изпитах желание да си тръгна, ала не успях да се помръдна.

— Не се бой, тук съм, с теб.

Отново привърза очите ми, заведе ме до леглото и ме сложи да седна до жената.

Усещах парфюма ѝ. Бях напрегната. Той ме целуна по устата, погали ме по главата. Беше самата нежност, както само той умееше да бъде.

— Сега ще ѝ развързва очите.

Страхувах се от възможността да не ѝ харесам. Беше така красива и може би, щом ме видеше, щеше да си промени решението и да си тръгне. Тревогата да не би да не ме хареса беше по-силна, отколкото тази, която изпитвах с него първия път. Тя не говореше, не казваше нищо. Усетих само, че се надига. После почувствах допира на ръцете ѝ по глезените, краката, корема, гърдите, шията ми. Галеше ме, целуваше ме. Косата ѝ докосваше кожата ми. Бях се стегнала, вълнувах се неимоверно силно. Той прошепна в ухото ми да се успокоя и че ако не искам да продължавам, само трябва да го кажа и тя ще си тръгне. Не исках да спира. Устните ѝ се долепиха до моите, целунахме се. Целувките ѝ ме възбуждаха и същевременно бяха неимоверно нежни. После се плъзна надолу и разтвори краката ми. Целуваше ме жена и това ми доставяше всеобхватна наслада. Хареса ми от първия миг, може би дори повече, отколкото когато го правеше той. Мускулите на тялото ми се стегнаха за няколко секунди, гърбът ми се изви, пръстите на краката ми се изпънаха. Отпуснах се напълно и удоволствието ме обля като балсам. Той махна превръзката от очите ми и ми се усмихна. Превърза нейните очи, сложи я да легне до мен и ми каза:

— Цялата е твоя.

Не знаех какво да правя, надигнах се, погледнах го в очите и без да отклонявам погледа си, се наведох и зарових уста между краката ѝ. Беше ми за пръв път. Целувах я, като си мислех как ми харесва на мен, вкусът ѝ беше приятен. Той стана, хвана ме за хълбоците и след секунда го почувствах в себе си. Тя обхвана главата ми с ръце и ускори движенията ми. Той я последва. В този миг ме споходи мисълта, че може би предпочита нея пред мен, и това ме накара да ревнувам за момент.

Любихме се по много начини, преплитайки тела и желания. Беше нежно, сладостно, чисто. Накрая станахме едно цяло, така интимни и дълбоко свързани, че и тримата достигнахме заедно до върховната наслада. Никога не бях изпитвала толкова силен оргазъм. Три тела, които тръпнеха в пълна хармония. Легнах до тази жена и усетих желание да я погледна в очите. Махнах превръзката ѝ и след като вперихме задълго поглед една в друга, се целунахме.

В онази вечер се прибрах у дома невярваща и щастлива. Паоло вече спеше и аз се мушнах в леглото, като се стараех да не вдигам шум. Вдъхвах смесените ни миризми: по дланите, по китките, по устните ми. При всяко свое движение подушвах как се излъчват от чаршафите. Заспах, обвита в мириса на своята възбуждаща тайна.

7 ЮНИ

Трябва да изляза от тук. От тази къща, изпълнена единствено с нашите мълчания. От тази така голяма къща, в която — може да е абсурдно — се задушavam, както често го казвам и на Паоло. Може би съм чакала някой да дойде да ме спаси от мен самата и вероятно това е причината, поради която понякога мразя този човек. Ядосвам се и изпитвам почти неприязън спрямо него. Досега никога не съм писала за това, но съществуват моменти, в които ме дразни. Особено в началото, когато започнах да разбирам властта, която имаше над мен, и се чудех как може да ми е харесал така силно толкова бързо.

Причината, поради която понякога се чувствам зле, е, че не трябваше да ме спасява той. Не беше работа на този непознат. Моята цел беше друг мъж — мъж, който, както казва Карла, дори не забелязва, че вече съм си тръгнала от него.

10 ЮНИ

Тази сутрин занесох дневника си в офиса, за да препрочета някои места.

Когато отидох в дома му след работа, ми хрумна, че за пръв път тези страници ще поемат от атмосферата, за която разказват. Докато се любехме, усещах как всяка целувка, всеки поглед, всяко докосване се печатат завинаги в белите страници.

Преди да отида при него, си купих нова рокля и бельо. От колата му изпратих есемес:

„Остави вратата отключена, пригответи две чаши с червено вино и ме чакай в спалнята.“

Влязох, съблякох се в антрето, извадих всички покупки от чантата и се приготвих за него. Взех двете чаши с вино и се отправих към спалнята, където ме чакаше той. Когато ме видя, изражението на лицето му ме възнагради за старанието. Чудя се как може да спреш да желаяш такъв мъж.

— Не сваляй нищо, дори обувките... Остани така — промълви ми и започнахме да се любим на мига.

Виждах се отразена в огледалото и се харесвах, облечена с подаръците, които си бях направила, и със своите обувки на високи токчета. Когато съм с него, чувствам, че съм неустойима. После изпробвах нещо ново и беше по-лесно да го направя, отколкото да пиша за това сега. С първия си приятел вече бях пробвала веднъж, но ме заболя много силно още в началото и реших, че това не е за мен. Тогава си обещах, че ще опитам отново някой ден с бъдещия си съпруг. Ала Паоло никога не го поиска от мен. Ако трябва да бъда честна, той също не го поиска, направи го и толкова. Не се противопоставих, не казах нищо, получи се съвсем естествено. Страхувах се, че ако ме

заболи, ще се наложи да го помоля да спре. Почувствах как през тялото ми преминава тръпка. Леката болка, която изпитах в началото, проправи път към едно напълно различно и съвсем ново удоволствие.

Понякога ми се случва да мисля за всички неща, които съм правила с него, и си казвам, че на моята възраст е смешно човек тепърва да опитва тези непознати страни на секса; трябвало е да го сторя по-рано, като момиче. След това обаче си казвам, че в крайна сметка на тази възраст те придобиват по-голямо значение, понеже ни помагат да осъзнаем собственото си „аз“, да осъзнаем нашия собствен живот.

14 ЮНИ

Тази сутрин се събудих, радостно възбудена от мисълта, че ще прекарам цялата неделя с него, щастлива от това, че ще мога да се приготвя спокойно и да направя всичко, без да се притеснявам. Паоло има служебен ангажимент и аз му казах, че ще бъде целия ден с Федерика.

Закусих както обичам, като си мислех какво да облека, въпреки че още от предишната вечер вече определено имах идея. Докато изплаквах съдовете, ми се струваше, че възприемам всичко много по-осезаемо: водата, обливаща ръцете ми, дишането си, нещата, които докосвах. Пуснах музика и дойдох тук, в спалнята, за да избира как да се облека. Подредих на леглото всички възможни комбинации, като изключим бельото, което избрах още вчера. После напълних ваната, добавих парфюмирани соли и се изкъпах. Изплакнах хубаво косата си под душа, обвих я с хавлиена кърпа и намазах тялото си с крем. Обземаше ме възбуда, защото се подготвих с мисълта, че след малко ще бъде негова. Изсуших косата си и се облякох. В края на краищата избрах семпло облекло.

Приятно е да изляза готова от дома си, а не да бъде принудена да се преобличам при него или, още по-лошо, в колата. Днес сложих съвсем леко червило, дори не се виждаше. Известно време се чудих дали да си гримирам по-силно очите, за да бъде различен погледът ми, или да отида при него напълно естествена, ненагласена. Понякога, след като съм си отделила доста време, започвам да се съмнявам, че съм прекалила, и да се чудя дали не изглеждам по-добре в дните, в които пропускам да се гримирам, защото бързам.

В колата се чувствах щастлива като момиченце. Погледнах се много пъти в огледалцето си, преди да се кача при него. В асансьора няма огледало, затова си поопипах още веднъж косата, като се опитвах да разбера с пръсти как стои. Изпънах хубаво дългите си чорапи и прокарах длани по бедрата си, за да ги наглася.

Посрещна ме на вратата с думите, че съм красива. Беше спокоен и се чувстваше напълно удобно; аз обаче се смущавах, защото обикновено още с влизането си попадам в плен на устните и ръцете му. Не и днес.

Докато ми приготвяше чай, видях на кухненската маса чертежи на къща, изглеждаха като направени от архитект. Попитах го дали това е имението, което той и брат му имат в Тоскана.

Седнахме на дивана и поговорихме за проект, който може би щеше да доведе до това да работим отново заедно. Чудехме се как ще успеем да се скрием от очите на останалите, за да продължим любовната си връзка. После той взе чашата от ръцете ми, постави я заедно със своята на масичката и ме притегли към себе си. Сърцето ми биеше силно, а телата ни постепенно нагласяха извивките си едно към друго. Любихме се деликатно, безмълвно, на дневна светлина, без екстремни игри. Когато се събудих, той леко похъркваше. Внимателно се отместих и се загледах в него, като проследявах линията на лицето му, очертанията на клепачите му. Харесвам до полуда формата на главата му. Колкото повече го гледах, толкова по-красив ми изглеждаше. Това е мъж, който ми харесва през цялото време, възбуждам се дори само когато бавно обхождам с поглед очертанията на спокойното му лице. Казах си, че трябва да внимавам, понеже днешната игра на нормалност е опасна за мен. Хвърлих се цялата, при това с главата напред, в тази връзка, но не мога да обвържа сърцето си. Може би се заблуждавам и вече съм го обвързала, може би вече съм се влюбила. Веднага прогоних тези мисли и се обвиних, че не съм способна да се отпусна напълно и да приемам живота какъвто е. Винаги трябва да разрушавам

хубавите неща още преди да се родят, от страх да не страдам.

Събуди се и видя, че го гледам. Целуна ме и като че ли отгатнал състоянието ми, ми каза да не се отдавам прекалено много на мисли. После стана, взе душ и отиде в кухнята. Пихме червено вино. Вкъщи никога не пия вино, въпреки че ми харесва, защото Паоло предпочита бирата, а не ми се иска да отварям бутилка само за себе си.

Харесва ми как се движи сред вещите си, как търси и веднага намира нужните му неща. Докато чакахме обядът да стане, той приготви филийки препечен хляб, намазани с крем, направен от авокадо, люта чушка, лимон, зехтин и сол. Седнахме на масата след три следобед. Бях щастлива, чувствата бушуваха в мен, разпалени от тази толкова простичка красота. Върнахме се на дивана и изпихме по кафе. Носех негова тениска и той ми каза, че през нощта ще спи с нея, за да му мирише на мен.

Включи стереоуредбата и ми пусна прекрасна музика, която не познавах — ноктюрни от Джон Филд^[1]. Говореше, целуваше ме, хващаше ме за ръката и ме караше да танцувам с него. Бях пиана, но не от виното.

Виеше ми се свят и отидох в банята, за да си изплакна лицето. Познах отразената жена: разпознавам се само в огледалото в неговата къща. Най-после се виждам.

Тази неделя беше така интимна и нежна, че на следващия ден почувствах нужда да се обадя на Карла.

— Излизам от магазин за дискове.

— Какво правиш ти в магазин за дискове?

— Че кое му е странното? Не може ли да си купя някаква музика?

— Разбира се, че може, само че за пръв път те чувам да говориш за това. Какво купи?

— Ноктюрни от Джон Филд.

— Откъде го познаваш?

— Четох в едно списание. Всъщност не ти се обадох, за да говорим за музика, а за да ти кажа, че вчера бях цял ден с него.

— Как така цял ден?

— Ами така, казах на Паоло, че отивам при Федерика, обаче бях в апартамента му от сутринта, докато стана време за вечеря.

— Как беше?

— Не смятам, че някога съм се чувствала толкова добре с някой мъж в целия си живот. Сготви ми за обяд, пихме наистина хубаво вино, говорихме много.

— Да не би да се влюбваш?

— Не, не. Не мисля.

— Елена, не прави глупости.

— Не, ами всъщност може малко да съм се увлякла, това е... В смисъл че е трудно да не се влюбиш или поне да не изпитваш нещо. Познаваш ме, а и той е прекрасен мъж. Да оставим секса настрана, той освен това е внимателен и нежен. Не съм свикнала с подобно отношение. Мисля, че и той е малко увлечен, в противен случай нямаше да се държи така.

— А какво казва?

— Нищо, не сме говорили направо по темата, но се разбира от това какво изпитваме, когато сме заедно.

— Внимавай да не си измисляш филми. Може би той гледа на отношенията ви по съвсем различен начин.

— Съзнавам, че е трудно за вярване, но ако можеше да ни видиш заедно, вероятно щеше да разбереш.

— Възможно е, не казвам, че не си права, напомням ти само да внимаваш... Случва се въз основа на някои леки недоразумения в началото човек да си изгради погрешни представи.

Онзи ден по телефона Карла не спря да ми повтаря да внимавам. Каза го толкова много пъти, та по едно време дори я заподозрях, че иска нещата между мен и него да не потръгнат. Долавях, че и за нея беше трудно да проумее какво се случва в онзи апартамент.

[1] Джон Филд (1782–1837) — ирландски композитор, родоначалник на този музикален жанр. — Б.р. ↑

17 ЮНИ

Когато пиша, чувствата отново ме обладават, усещам как съм близо до него. Понякога спирам за миг и приближавам ръка до носа си, за да доловя нашите мириси или само моя. Ръката, с която пиша, е същата, с която си доставям наслада. За мен да пиша вече е почти същото, като да се докосвам.

Осъзнах, че не пиша само защото се страхувам да не забравя, а и за да пропъдя страха си. Страхът да не изгубя отново това, което той ми е върнал.

Смятах, че не съм способна да обичам непознат. Винаги съм мислела за любовта по начина, по който са ме учили, убедена, че е единствена. Но с него беше съвсем различно. С него съм решила да не се преструвам, да не надявам маски, искам да ме вижда такава, каквата съм. Ако сега, отвъд страстта и желанието, изпитам някакво чувство, няма да се крия.

Написах тези думи, след като той се отпусна и сподели с мен някои неща — не го беше правил никога дотогава. Вземахме си вана заедно, а преди това бяхме изпили цяла бутилка вино. Водата ни помагаше да се отпуснем още повече. На ръба на ваната стояха слънчеви очила.

— Какво правиш с тях? — попитах го аз.

— Обичам да се къпя със слънчеви очила, от години имам този навик. Пробвай ги.

Сложих си очилата му.

— Добре ти стоят — каза ми той, смеейки се.

— Вземи ги, твои са, сложи си ги.

Послуша ме, но веднага ги махна.

— Срамувам се, когато не съм сам.

— Защо? Често ли се къпеш в компания?

Той се засмя.

— Отговори ми, колко жени са били в тази вана преди мен?

— Не много, скоро ремонтирах банята...

— Колко си безочлив!

— Това е истината, тази вана е от два месеца и ти си първата.

— Да говорим сериозно, кога приключи последната ти връзка?

— Дори не знам дали да я определя като връзка, така или иначе, вече мина повече от година.

— Но някога влюбвал ли си се истински?

— Разбира се, че съм се влюбвал, да не съм извънземно?

— И какво се случи?

— Нищо, връзките приключват.

— Колко време продължи?

— Две години.

— Оттогава не ти се е случвало повече да изпиташ необходимост да имаш истинска близост с жена, така ли? Не се чувстваш никога самотен? Не се боиш да остарееш сам?

— Вече съм стар — каза той и се разсмя.

— Ти си само с три години по-възрастен от мен, да не би да искаш да ми кажеш, че съм стара?

— Три години са много.

— Как си се представяш след няколко години? Все така сам или с жена?

„Кажи, че в мислите си и след няколко години си още с мен“, молах се аз.

— Имам много мечти за себе си с жена, красиви моменти, които да изживеем заедно, но знам, че не съм способен на това. В главата ми те са прекрасни като всички мечти, само че в истинския живот никога не става по този начин и знам, че вината е моя. Обичам да си представям красива любовна история, но когато ми се случи, изваждам на показ най-лошото от себе си. Отношенията в двойка ме правят лош.

— Може би представата за двойка, която имаш в главата си, е погрешна, може би поради някаква причина не я свързваш с щастието. Родителите ти обичаха ли се?

— Така ми се струва. Баща ми постоянно пътуваше заради работата си, виждах го рядко, като бях малък. С брат ми се страхувахме от него. Смятам, че родителите ми се обичаха по някакъв техен си начин. Майка ми нямаше търпение той да се прибере, а когато си беше вкъщи, изглеждаше, че единственото ѝ желание е отново да потегли на път. Променяше се в негово присъствие. Баща ми ми липсваше, но ми беше по-приятно, когато тримата бяхме сами у дома. Играехме си повече, всички бяхме по-спокойни. Все пак мисля, че това няма нищо общо с връзките ми, смятам само, че съм неспособен да изживея любовна история на висотата на моите фантазии. Междувременно съжителствам с мечтите си.

— И какви са те?

— Същите като на останалите, мисля.

— Хайде, стига с тази срамежлива и притеснена физиономия — без това не ѝ вярвам, и сподели с мен някоя от тях.

Той пак си сложи слънчевите очила.

— Нищо оригинално. Мисля си колко е невероятно как всичко се променя, щом срещнеш човека, когото обичаш, невероятно е колко бързо този човек може да ти стане напълно достатъчен. Усещаш как мисълта за нея те обгръща и затопля, всичко е по-леко, дори ако си на работа и часът е четири и двавет следобед, а навън вали. Ти си в колата си на магистралата, изморен си, чувстваш се неудобно в дрехите си, но мислиш за нея и се усмихваш самичък, а после се поглеждаш в огледалцето, за да провериш дали си достатъчно хубав за нея. Изпращаш съобщения и ако не ти отговори веднага, то е, защото е в работна среща или пък не е чула, със сигурност не защото няма желание да го направи. А в петък вечер я виждаш и си мислиш какъв късметлия си, понеже цели два дни ще бъде само твоя. Твоя на закуска, твоя след обяда в леглото, докато търсиш филм за гледане. Казва ти, че във вторник вечерта иска да сготви за теб и че ще те чака в дома си към девет, а ти в осем и четирийсет и пет изкачваш стъпалата на къщата ѝ две по две, с леко сърце и влюбен, защото гориш от желание да я целунеш и да усетиш аромата ѝ. Като влезеш у тях, вече се носи приятна миризма и не съумяваш да намериш думи, за да кажеш на самия себе си колко си щастлив, и когато си сам в банята, се поглеждаш в огледалото и се поздравяваш за това колко е красива тя.

— Не си нормален. Мисля, че после действителността те разочарова.

— Причината не се крие в това, че нещата не са такива, каквито съм си ги представял, а в това, че аз не съм толкова безгрижен и влюбен, докато се качвам по тези стълби. Представям си мъж, способен да обича и да бъде обичан, но аз не съм такъв.

— Ако обичаш, се научаваш да обичаш — така си мисля.

— Аз не се научавам, знаеш ли, или поне още не съм се научил.

— Когато обикнеш истински, ще се случи.

— Сигурно.

Напръска ме с вода.

— Искаш ли да чуеш още фантазии?

Отговорих, че искам, защото ми изглеждаше леко притеснен и не желяех да го карам да се чувства неудобно.

— Почти всичките ми фантазии за връзка с жена се развиват между края на септември и началото на ноември.

— Защо?

— Не знам, но е така. Октомври... Виждам се в пуловер и яке как вървя по улиците, хванал я за ръка. В неделя отиваме да хапнем равиоли с тиква в Мантова или талиатели в Болоня — в ресторант, който знам от години. После, вечерта, се връщаме към къщи с колата, а някъде около Модена започва да вали и се мерзелят светлините на фаровете на колите пред нас, които изглеждат размазани по стъклото заради дъжда. В колата е тъмно, свети само плейърът, на който върви прекрасен компактдиск. Шофирам с лявата ръка, защото с дясната държа нейната, и ми се иска да намаля малко силата на звука, но не желяя да пусна ръката ѝ. През уикендите се виждам в различни европейски столици в бутикови хотели: сауна, парна баня, спа, салони за красота, а към пет часа влизаме в някое кафене, за да изядем по едно парче ябълкова торта с канела и да пием горещ чай. Виждам как отпиваме вино пред камината, как сме заедно дори без да се любим, защото понякога ни е добре просто така, виждам как готвим заедно къщи и гледаме филм или как всеки чете своята книга на дивана.

Всички тези фантазии ми харесват. Но когато ми се е случвало да бъда с жена, не съм съумявал да ги осъществя. Когато съм с жена, след известно време започвам да мечтая да отида сам в Калифорния, да

наема кола и да карам часове наред, придружен само от вятъра в косите.

Когато съм с жена, мечтая за свобода, когато съм свободен, мечтая за любов. Докато не се науча да се чувствам свободен в рамките на връзката, за мен ще бъде трудно. Винаги съм смятал, че някой ден всичко ще се промени за миг. Знам, че нещата, дето изрекох, са напълно безстойностни, не са нищо повече от извинения, временни отговори, които няма да просъществуват дълго. Някой ден ще бъдат недостатъчни и тогава ще реша дали да си намеря нови, или да се предам. Има нещо недовършено, което не ми позволява да живея спокойно там, където съм. Непрестанно се люшкам между спомените от миналото и бъдещето, което си представям. Присъствам само като се любя, единствено тогава изживявам мига. Знам, банален съм, но засега този апартамент ми е по мярка. Когато влезеш през тази врата, аз съм тук, присъствам действително и съм способен да обичам. Навън не съумявам.

— Какво имаш предвид?

— Струва ми се прекрасно, когато двама души успяват да се чувстват добре заедно, без да се влюбват. А щом се влюбят или започнат да казват един другиму, че се обичат, или да произнасят думи от рода на „завинаги“, като че ли в същия момент започва приземяването. Все едно думи като „обичам те“ са началото на края. Може би преувеличавам... това е тема, във връзка с която напоследък се чувствам много объркан.

Докато изричаше тези неща, беше мил, раним и възхитителен в честността си.

— Усмиваш се, защото дори и ти не вярваш в последното, което каза, нали? — беше моят коментар.

— Може би не.

— А тогава защо го каза?

— За да ме обориш с умна забележка и да ме успокоиш.

— Нямам никакво намерение да те успокоявам, оправяй се. — Този път аз бях тази, която се усмихваше.

— Тогава ще се удавя във ваната.

— Виждаш ли? Накрая обръщаш всичко на шега и се спасяваш.

— Един ден ще спра да се измъквам и иронията ми ще престане да бъде самозащита. Ще е само качество, понеже, обективно

погледнато, съм много симпатичен — беше неговият отговор, опакован в широка усмивка.

Засмях се и аз.

— А за нас имал ли си фантазии?

— От мига, в който те видях.

— И какви бяха фантазиите ти?

— Тези, които изживяваме заедно.

— А с колежките ми?

— Не, с тях не.

— Те са по-красиви от мен.

— Не съм съгласен, освен това им липсва нещо, което ти имаш.

— Какво нямат, а аз притежавам? Да чуем.

— Нещо необяснимо, но доловимо. Нещо, което те прави жена, все едно несъзнателно излъчваш съблазнителния аромат на първородния грях. За жена като теб бих откъснал всички ябълки от дървото, въпреки че Бог не би ми го простил. Напомняш ми кръгчетата с колело, които правех като дете около къщата.

— Досега не са ми казвали това.

— И аз го чувствам за пръв път. Но онова, което исках да кажа, е, че още не съм се научил да обичам мирно и тихо и, разбира се, съвсем не се хваля с този факт.

— Ще видиш, че ще се случи в подходящия момент.

След като изрекох тези думи, осъзнах, че мисля за двама ни. В този момент се запитах как така мъж като него, несъмнено способен да говори на жена, да обсъжда спокойно собствените си граници и противоречия, не съумява да изгради стабилна връзка.

Беше облегнал главата си на ръба на ваната и все още с очилата, гледаше тавана. Изпитах порив да го прегърна здраво и никога повече да не го пускам, но не го сторих от страх да не започне да мечтае за Калифорния.

25 ЮНИ

Днес следобед отидох до тоалетната в офиса и си направих секси снимка. После му я изпратих заедно със съобщението: „Така няма да ни забравиш“.

„Обожавам те, а сега искам още една.“

Направих си още една и ми отговори следното: „Скоро се връщам, липсват ми. Сега ще ми се наложи да продължа работната среща възбуден“.

Започна наситен обмен на съобщения: „Нямаш си и представа какво бих ти сторил в момента“.

„Напиши ми.“

„Предпочитам да ти покажа, като се видим.“
Срамувах се да напиша това, което се въртеше във въображението ми.

„Поне намек, а?“

Чувствам се всесилна, окрилена от съзнанието, че умея да го възбудя. Продължих играта и му пуснах ново съобщение.

Отговорът му беше: „Направо ще ме подлудиш, непосилно ми е да работя, неспособен съм да разсъждавам, кръвта ми не стига до мозъка“.

„Радвам се, доволна съм, че ти въздействам така.“

„Ще минеш ли довечера? Когато ми изпращаш снимки, не съм в състояние да чакам.“

„Надали ще успея, но нямаш представа как бих искала.“

„Ще се справя сам, какво разхищение. Чао, до утре.“

Онази вечер у дома разбрах, че дори и да продължавах да играя както в началото, за мен вече не беше само въпрос на секс. Винаги си

бяхме говорили свободно за всичко, затова реших на следващия ден да му го кажа.

Когато пристигнах при него, ефектът от снимките все още беше жив и очакването изригна в страстта, която се бях научила да изпитвам. И все пак най-яркият спомен от тази среща не е от това как се любихме, а от онова, което се случи по-късно.

В банята нямаше кърпи, така че отворих шкафчето, за да си извадя една, но вниманието ми беше привлечено от дамски козметичен несесер, сложен до купчинката нагънати хавлиени кърпи. Сърцето ми спря. Не знаех какво да правя, останах неподвижна с отворената вратичка на шкафчето пред мен. Не знаех дали да го отворя, за да видя какво има вътре, може би имаше негови неща, може би съществуваше различно обяснение от това, което ми идваше на ума, може би си стоеше там от дълго време, забравен от някоя жена. Погледнах се в огледалото, взех кърпата, затворих вратичката и седнах. В този момент осъзнах колко ранима бях. Постоях седнала няколко минути, като се опитвах да устоя на изкушението да го отворя.

Изведнъж чух гласа му зад вратата на банята:

— Както винаги без захар и с капка мляко, нали?

— Да, благодаря... Веднага идвам.

Станах и се погледнах в огледалото: не познавах лицето насреща. Опитах се да го скрия, не исках да ме вижда така. Реших, че няма да му казвам нищо. Когато влязох в кухнята, той ми подаде с усмивка чашата с кафето. Нямаше и представа за шока, който бях преживяла току-що в банята.

— Всичко наред ли е? Лицето ти изглежда странно, бледа си.

— Да, да, всичко е наред.

— Сигурна ли си? Какво има?

Изкушавах се да му кажа, да го попитам за козметичния несесер, за да ме убеди, че не е така, както си мисля, че всъщност обяснението е друго. Обаче казах:

— Нищо, дойде ми предварително. По-добре да се прибирам, не си нося превръзки.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Не, спокойно. Ще си тръгвам, съжалявам. А, отворих шкафчето, за да си взема кърпа.

Гледах го право в очите, за да доловя някаква следа от притеснение по лицето му, но нищо.

— Ще ми дадеш ли чаша вода?

Докато ми наливаше вода, посегнах за чантата си. Трябваше да изляза веднага от този апартамент, не се чувствах добре. Изпих я и си тръгнах с натежало сърце. Асансьорът не се движеше надолу, а се спускаше в бездънна бездна.

27 ЮНИ

Сгреших, че не отворих този козметичен несесер, поне сега щях да знам какво има вътре. Има ли други жени в живота му? Този въпрос ме измъчва. Защо ме боли така силно? Аз съм омъжената, нямам никакво право да претендирам да бъда единствената жена в живота му, никога не съм била и продължавам да не съм в положение да се ровя. Въпреки това любопитството ми набъбва с всяка изминала минута. Все едно губя контрола, уравновесеността, която смятах, че съм придобила. Ако има други жени, искам да науча какви са отношенията му с тях. С всички ли се люби така, както го прави с мен? С всички ли играе така? Вижда ли се с тези жени, отпреди да ме познава, или ги е срещнал след това?

Часът е два през нощта, а не успявам да заспя. Дойдох в кухнята, за да пиша. Страх ме е, страх ме е да не свърши всичко, боя се, че той не е такъв, какъвто винаги съм си го представяла. Страх ме е, че ще се обвърже с друга жена и ще я предпочете пред мен.

Паоло току-що ходи до тоалетната и преди да се върне в леглото, мина през кухнята. Промърмори нещо във връзка с това, че пиша дневник като девойче, напомни ми да изгася светлината и отиде да си легне.

Иска ми се да го спра, да му кажа да седне и да му призная всичко. Да му обясня къде ходя, когато закъснявам за вечеря. Да му разкажа къде прекарвам обедните почивки, къде тичам, когато си тръгвам по-рано от офиса. Иска ми се да му покажа жената, която стои насреща му. Иска ми се да го погледна в очите и да го попитам защо ме остави сама през всички тези години, да запратя в лицето му думите: „Виж само докъде се докарах“.

27 ЮНИ

Нощес, като затворих дневника и отидох да си легна, вече минаваше три. Заспах трудно и когато будилникът звънна на сутринта, имах усещането, че съм спала само няколко минути. Разстроена съм.

Току-що се карахме с Паоло. Вече не мога да го понасям, не понасям как говори, как върви, звука от чехлите му по пода. Даже миризмата му ме изнервя. Днес се ядосваше на майка си, защото била дала пари на брат му да отвори фирма. Недоволстваше, понеже била използвала парите, останали от баща му.

— Брат ми все повтаря, че майка ми нищо не разбира, но когато му трябват пари, тичка при нея.

Дори не му отвърнах, оставих го да си се оплаква сам.

Дълго размишлявах за козметичния несесер и реших, че желая да науча дали има други жени в живота му. Имам право на това, той е наясно, че съм омъжена, знае как стоят нещата при мен и мисля, че е редно и аз да знам как стоят при него. Между другото, не съм се любила с Паоло, откакто го правя с него. Решението е изцяло мое, той вероятно дори не би го възприел като изневяра, но аз — да.

Даже не знам защо никога не съм му задавала сериозно въпроса дали има и други жени. Вероятно несъзнателно не съм искала да открия, че не съм единствената, за да мога да изживея приказния си сън по желания от мен начин. Ала колкото и да е красив един сън, рано или късно се събуждаш.

Тази сутрин му писах: „Ако си свободен утре, ще дойда след работа. Искам да говорим“.

Отидох при него, надъхана от аргументите си. В колата, докато карах, хиляда пъти си повторих думите, които предъвквах от часове. Всичко ми беше ясно, знаех какво е правилно да направя, какво да кажа и на какво да наблегна, защото в главата си вече бях разиграла тази среща и си бях представила дори и неговите отговори. Чувствах се изпълнена с решителност и сигурна в себе си.

Влязох в дома му и за броени секунди цялата ми увереност се сгромоляса. Мирисът на тази къща, усмивката му, погледът му, бавната му дълга целувка. Прегръдката му. Вече нищо не разбирах. Не можех да извикам в ума си нито една от думите, дето си бях подготвила, малкото, които си спомнях, бяха откъслечни фрази, изгубили своята сила. Не успях да произнеса дори тях: в този момент се чувствах така добре, че не желях да разваля всичко с неувереността си. Той беше толкова красив. Не бях забравила за рисковете, на които се излагах, но ароматът на дъха му беше достатъчен, за да вземе превес над всичко останало. След първата целувка, след като почувствах ръцете му върху тялото си, реших, че ще говоря с него следващия път, а сега ще се насладя на това, което изпитвах. Изкушението да отворя онзи козметичен несесер обаче все още беше живо. Любопитството ми бе огромно, неконтролируемо. Отидох в банята. Искан да разбера какво има вътре и евентуално да се опитам да открия чий е. Знам, някои неща не се правят. Винаги съм критикувала тези, които ровичкат из мобилния телефон на човека, с когото са, но сякаш нещо ме беше обладало. Не можех да се спра. Заклучих вратата на банята и се погледнах в огледалото. Искан да видя какво изражение имам, когато нарушавам принципите си. Отворих шкафчето. Кръвта ми застина: несесерът вече не беше там. Проверих зад кърпите, зад електрическата му самообръсначка. Преместих лекарствата, кремове, всичко. Нищо.

Беше изчезнал.

„Какво да правя сега? — помислих си аз. — Да се върна оттатък и да го попитам къде е козметичният несесер ли? Да му кажа, че миналия път е бил тук, а сега го няма? Ще ме вземе за луда: жена, която, като се затвори в банята, преравя всичко в нея.“

Отново се погледнах в огледалото: изглеждах зле, по-лошо от миналия път. Хиляди хипотези, хиляди мисли изпълваха главата ми. Може би жената, на която принадлежеше козметичният несесер, беше

идвала и си го беше взела. Или пък той бе разбрал, че съм го видяла, и го бе преместил. Когато се върнах в спалнята, ме попита:

— Нямаше ли да ми казваш нещо?

— Да, но не беше нищо важно. Извинявай, сега непременно трябва да бягам.

1 ЮЛИ

Не успявам да пропъдя от главата си неговия образ заедно с други жени. Вечерта, в която излязох на вечеря с приятелки, а той не отговаряше на съобщенията ми, си представях, че се люби с друга. Мисълта ме възбуди. Този път обаче е различно, чувствам се изключена, слаба и ранима. Не успявам да приема, че може да си играе с друга жена така, както го прави с мен, че би могъл да бъде толкова интимен с нея, колкото е с мен, толкова близък.

Веднъж ми каза:

— Когато влезеш през тази врата и докато не излезеш оттук, ти си моята жена, а аз — твойт мъж. Необходимо ми е да го знам, за да мога да играя с теб. Приемаш ли?

Приех. Сега не съм сигурна дали бих го направила отново.

4 ЮЛИ

Целият този страх не се дължи само на ревността поради факта, че намерих онзи козметичен несесер, а най-вече на онова, което изпитах: осъзнаването до каква степен съм се обвързала. Все едно се бях разбудила от дълъг сън, все едно бях живяла, реейки се в някакво абстрактно измерение, все едно всичко се беше случило някак си извън живота ми. Оказах се като изстреляна с катапулт в действителността, затънала съм до шия, а не съм взела никакви предпазни мерки. Разликата е в това, че сега реалността на моя живот съдържа и него. Той вече е реален. Писах, че може би съм се влюбила, сега вече не изпитвам съмнения. Намирането на този несесер, мисълта за друга жена, съзнанието, че може да го изгубя — всичко това ме накара да застана лице в лице с очевидното. Знам, че не би трябвало да го правя, но как да не се влюбиш в мъж, когато се виждаш така красива в очите му? Не бих могла да се откажа от него, нито да спра да ходя там, ако искам да се спася, трябва да се насиля да отстъпя крачка назад. Трябваше веднага да разбера тези неща, да помисля за тях още в началото, но бях прекалено разсеяна от изпитваното удоволствие и еуфория. Трябва да предприема ответни действия. Да намеря решение. Не мога да говоря за това дори с Карла, ще ми каже, че съм сгрешила и че имам развихрено въображение. Изобщо нямам желание да чуя от нея, че ме е предупреждавала.

Никога не съм се чувствала така самотна и съм прекалено уплашена, за да се ядосвам на себе си. Не се страхувам от друга жена, а от това, което изпитвам към него. Така или иначе, не би трябвало да играе с тях на нашите игри.

6 ЮЛИ

Трябва да спра да се вживявам в тази връзка, трябва да съм по-внимателна. Надявам се да не бъде като в началото, когато колкото по-далече го държах, толкова по-надълбоко мисълта за него дълбаеше ума ми. Винаги съм се проваляла в намерението си да стоя на дистанция от него, дори през първите дни, когато се опитвах да гледам рационално на срещата ни.

Защо се оставих да се увлека така и не намерих силата да кажа „не“? Защото вече няха сили. Бях изморена да лъжа сама себе си. Изморена да върша винаги това, което е правилно. За пръв път в живота си приех да скоча в тъмното, да направя нещо опасно. Имах смелостта да не отговоря на очакванията. Забравих за миг представата си за мен самата, вкоренена в същността ми. Разтворих се под топлината на дланите и вниманието му. Влязох през онази врата, понеже желях да бъда различна жена — жена, различаваща се от мен самата. Сега трябва да направя малка стъпка назад, въпреки че няма да бъде лесно, защото с него ми е добре. Не бива да го търся, трябва да устоя, за да видя колко време ще мине, преди той да ме потърси, и да разбере до каква степен присъствам в живота му.

Паоло е прав, понякога се държа като девойче.

През онези дни напълно бях изгубила здравата си преценка. Търсех различни стратегии, като си мислех, че ще ми помогнат да се освободя от страховете си. В една от следващите сутрини той ми изпрати съобщение с въпроса дали може да се видим на другия ден.

Не му отговорих веднага, искаше ми се да го поизмъча. Почаках час-два, после му написах следното: „Не, утре не мога“.

„Довечера? Вечеря? След вечеря?“

„Прекалено късно е, няма какво да измисля.“

„Окей.“ Вече се разкайвах.

След час дойде ново съобщение от него: „Вдругиден сутринта, преди да отидеш в офиса?“.

Искушавах се да приема, но настоятелността му ми показва, че тактиката ми сработва. Трябваше да бъде достатъчно силна и да продължа да казвам „не“. Не това исках, ала малко стратегия нямаше да навреди.

„Съжалявам, но тези дни е невъзможно, нямаш представа как бих желала.“

Тъкмо щях да изпратя съобщението, когато реших да изтрия последната част. Искаше ми се играта да позагрубее.

„Съжалявам, но тези дни е наистина невъзможно.“

„Добре, извини ме за настойчивостта, то е само защото заминавам и ще бъде надалече за известно време. Целувам те.“

Като прочетох тези думи, се почувствах зле. „Как така заминава? Как така ще бъде надалече за известно време? Не съм го виждала от четири дни и вече се побърквам. А сега какво да правя? Поздравления за гениалната стратегия...“

Веднага му написах: „Заминаваш?“.

„Да, отивам при брат си за някоя и друга седмица. Щях да те целуна с удоволствие, преди да замина. Навсякъде.“

„Защо не ми каза веднага?“

„Какво значение има? Щом не можеш, не можеш... Или не искаш?“

„Защо ме питаш това?“

„Чувствам те някак си дистанцирана.“

Мразех да бъде отворена книга за него, мразех усещането, че той долавя всичките ми душевни състояния, мисли, притеснения. Понякога дори изпреварваше въпроса ми, сякаш знаеше по-добре от мен от какво се нуждая.

„Защо дистанцирана?“

„В случай че нещо се е променило, ще се радвам да разбера дали е това, което чувстваш, или е в резултат на нещо, което си мислиш. Смятам, че е редно да ми го кажеш.“

Не успях да му кажа истината, напротив — скрих се зад съвсем същото извинение, използвано години наред пред Паоло.

„Нищо не се е променило, приключвам работата по един проект, предстои предаването му. Знаеш как се получава.“

„Все пак жалко.“

Не можех да се върна назад, но мисълта, че няма да го виждам две седмици, направо ме убиваше. Същата вечер, след като с Паоло вечеряхме, отидох в банята и му изпратих съобщение.

„Освободих се, утре вечер ще мога. Ти кажи кога точно.“

Никога не ми отговаряше късно вечер, изчакваше следващата сутрин, към осем и половина, когато знаеше, че със сигурност ще бъде сама. Онази вечер си легнах, ядосана на самата себе си.

10 ЮЛИ

„Нямаше как да те видя, затова заминах по-рано. Съжалявам, ако можех, щях да се върна.“

Това е съобщението, което получих сутринта, докато карах към офиса. Идеше ми да направя обратен завой и да отида в Тоскана при него, толкова силно го желая.

Днес беше тежък ден, нищо не ми вървеше. Все пак си помислих, че може да се възползвам от отсъствието му: да използвам тези дни, за да се отдалеча от него. Ще ми се отново да стана такава, каквато бях в началото, когато успявах да се наслажда на всичко красиво в срещите ни, без да искам нищо повече. Харесваше ми да излизам от онази врата и да се прибирам вкъщи. Първите пъти, като си тръгнах от апартамента му, изпитвах усещането за преоткрита младост, за по-голяма близост със самата себе си. Съвсем сама се наслаждавах на тази своя част, която беше изплувала на повърхността и която дори той не можеше да съзре. В тези мигове дишах, шофирах, пеех и свежият въздух влизаше през прозореца на колата само за мен.

В началото всичко, което изживявах, беше пропито с удоволствие и спонтанна радост. Нямах очаквания за някакво въображаемо или планирано бъдеще, единствено настоящето беше от значение, предстоящото не ме безпокоеше ни най-малко. Старото ми бъдеще вече не съществуваше, а с него все още не си бях представяла никакво: когато изпитвах носталгия по такова бъдеще, вземах неговото назаем. Аз вече нямаше проекти, мечти, желания — пътувах в неговите.

Защо се оставих да потъна до такава степен? Дали е разбрал колко важен е станал за мен? Ако се наложи да

приключа с тази връзка, ще страдам от това... ще ми хареса, ако и той също страда.

13 ЮЛИ

И днес нито едно съобщение, нито едно обаждане. Вече не издържам, чувствам се затворница и сама съм си виновна за това. Страхувам се да не си е помислил, че се опитвам да се отдалеча от него. Ще ми се да не му пука какво искам. Мисълта, че не ме търси, ме кара да мисля, че не съм чак толкова важна за него. Въобще не се бори за мен, не се обажда, за да ме убеждава, че греша: едва ли не ми се струва, че това да не ме вижда е точно каквото иска. Не съумявам да разбера дали не изпитва нищо, или просто умело владее чувствата си.

Денят ми в офиса хич не беше лесен. Все едно го правеха нарочно: докато обсъждахме бъдещи проекти, името му се спомена цели три пъти. Чувствах се преследвана, притеснявах се да не би някой да забележи смущението ми — всеки път, щом чуех името му, сърцето ми подскачаше. А щом произнесяха името му, Федерика ме поглеждаше. Ясно е, че е разбрала, само се чудя как го е направила. Може би бих могла да говоря за това с нея.

17 ЮЛИ

Вече не съм чак толкова сигурна дали желая да направя крачка назад. Все повече се убеждавам, че би трябвало да спра да се страхувам и да си изградя стратегии. Би трябвало просто да изживея тази връзка, а не все да се опитвам да разбера. Копнея да го видя, обитава непрестанно тялото и духа ми, чувствам целувките му по устните си. Долавям аромата му. Никакво разстояние не е способно да го отдалечи в действителност от мен, вечер винаги заспивам с мисълта за него. Не съм го виждала повече от седмица.

Забравям всичко, защото мисля само за него — докато се разхождам, докато се храня, докато работя, докато си обувам обувките, докато плащам на касата в супермаркета и бъркам кода на дебитната си карта.

Може би не съм способна да се справя и да приема толкова красота. Красотата не присъстваше в живота ми толкова години наред, че сега не съумявам да я изживея, не мога да й се насладя... трябва да бъда по-смела. Дори да е опасно, не успявам да се откажа от нея, това е по-силно от мен. Невъзможно е да се откажеш от щастието, може да стане само ако никога не си го познал. Сега си мечтая да танцувам пред очите му, да танцувам за себе си и за него. А ако после трябва да платя сметката, готова съм да го сторя. Никой не ме е принуждавал да правя каквото и да било, отговорността е изцяло моя.

В един момент просто вече не издържах и му се обадох по телефона.

— Здравей, как си?

— Добре, радвам се да те чуя.

Щом си искал да ме чуеш, тогава защо не ме потърси — щеше ми се да му отговоря...

— Ти направо изчезна от хоризонта.

— Каза ми, че си заета, чаках да ми се обадиш ти. Сега, като го направи, съм доволен. Искане ми се да те видя.

— На мен също, кога се връщаш?

— След седмица, работата тук изглежда безкрайна.

— Изморен ли си?

— Изтощен съм. А тази вечер дори съм поканен на ергенската вечер на приятел, който живее тук. Това ще ме довърши. Вече не съм на възраст за някои неща.

— Ергенска вечер със стриптийз ли?

— Не, мисля, че ще бъде само обикновена вечеря.

— Дано в края на вечерта някоя мацка все пак да се поразхвърли.

— Дано... — Чух го как се смее, а после продължи: — Нямам търпение да се прибера.

Радвах се, че отново го чувствах близък. Цялата тежест от последните дни си беше отишла. Веднага се почувствах по-лека, щастлива и глупава заради всичко, което ми беше минало през ума.

— Много ще ми бъде приятно да прекарам един ден с теб — като онази неделя. Мечтая си да ме погушкаш, копнея да бъда в прегръдките ти, дори и да не се любим.

— Защо без да се любим?

— Не, имах предвид, че не сме длъжни да се любим.

Не знам защо изтърсих нещо толкова глупаво, но точно това чувствах през последните дни.

— Когато се видим следващия път, ще решим дали да се любим, или не, въпреки че май отсега знам какво ще ми се иска на мен — отговори ми той с ироничен тон. Разсмяхме се едновременно.

По средата на деня изпитах желание да се разходя и излязох в центъра да позяпам витрините. Търсех го сред хората, струваше ми се, че го виждам, усещах как ръцете му ме докосват в тълпата. Влязох в един магазин, за да си купя нещо, обладана от мисълта за него. Бях щастлива, докато вървах с елегантната торбичка с платнени дръжки в ръка. Повърхностна съм, знам, но ми харесва да бъда и такава. Когато се прибрах, си взех вана; Паоло щеше да се върне късно, така че приготвих вечерята, без да бързам.

Докато готвех, му изпратих съобщение: „Забавлявай се тази вечер, само без да прекаляваш. Липсваш ми. Целувка“. Непрестанно проверявах телефона, а той не ми отговаряше; пуснах му още едно съобщение: „Какво става с теб? Ще бъда сама вкъщи още час. Обади ми се, ако искаш“.

Часът отдавна беше отминал, Паоло се бе прибрал, а той така и не ми беше отговорил. Докато вечеряхме, си мислех за ергенската вечер и си представях как си разменя погледи и усмивки с други жени, както го беше правил с мен в Лондон. Кръвта нахлуваше в главата ми, Паоло ми говореше, но аз не го чувах, бях другаде.

— Смятам, че твоята работа направо те убива — подметна ми той по едно време.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, само дето напоследък си непрестанно разсеяна, изморена, почти не говориш. Беше по-добре, когато работеше по-малко... не печелеше толкова, но не беше така отнесена.

— Може би си прав.

— Разбира се, че съм прав.

Отидох в тоалетната и докато минавах през хола, си взех телефона — веднага видях, че няма съобщения. Опитвах се да отгатна защо не ми отговаряше: като се имаше предвид кое време беше, може би не смееше да ми изпрати съобщение. Написах му следното: „Сложих го на вибрация, ако желаеш, пиши ми. Липсваш ми“. След час все още не ми беше отговорил. И все пак, мислех си аз, преди да е седнал на масата за вечеря, преди да остави телефона в якето си, би трябвало да му е хвърлил един поглед. След като изчаках известно време, го прозвъних, за да видя дали телефонът му е изключен... може би в ресторанта нямаше обхват. Телефонът звънна. Отново ме обзе неконтролируема тревога.

— От цял час оправяш кухнята... Сега ли е моментът да бършеш пода? Не можеш ли да изчакаш жената да го направи утре? — подхвърли ми Паоло.

— Искам да го направя, при това сега — апострофирах го аз. — Ти продължавай да си гледаш телевизия, както обикновено, и не се занимавай с мен.

— Прави каквото щеш.

Когато подредих всичко, отидох в спалнята да пиша. Не преставах да държа телефона под око, беше станало почти полунощ. Рано или късно щеше да излезе от този ресторант и да погледне телефона си. Трябваше да ми напише нещо.

18 ЮЛИ, 3 ЧАСА ПРЕЗ НОЩТА

Изморил ли се е от мен? От нас? От играта ни?

Не мигнах, не се успокоих. Преди малко станах и отидох до тоалетната с телефона. Нямаше никакъв отговор.

Засипах го със съобщения.

1:48

„Още съм будна. Там ли си?“

Пак нищо.

Докато Паоло спи и ни разделя само една затворена врата, аз си правя еротични снимки, от тези, които му харесват. И му ги изпращам.

2:03

„Не ти ли се играе вече с мен?“

Продължавам да не получавам отговор, обаждам се отново. Телефонът звъни и го оставям да звъни дълго. Страхувам се, че Паоло може да ме чуе, но всъщност не рискувам нищо, защото той не ми вдига.

2:20

„Отговори ми по което и да е време. Притеснявам се.“

2:51

„Каж ми, че си добре, стига ми едно «окей». Иначе не мога да заспя.“

3:03

„Направила ли съм нещо? Защо не ми отговаряш?“

В онази нощ тревогата и вълнението напълно замъгляваха ума ми, не бях на себе си. Заспах чак към пет и се събудих към осем. Веднага погледнах телефона си: нищо, никакъв признак на живот.

Превъртах всички възможности в ума си: „Снощи вече е спял, но ако е било така, вече щеше да е буден и да ми е отговорил“; „Снощи е

стоял до много късно, бил е пиан, заспал е облечен и не си е погледнал телефона“; „Прибрал се е вкъщи с някоя, с която се е запознал на купона“; „Изгубил си е телефона“, „Откраднали са му го в ресторанта“...

Някъде към обед излязох да се поразходя и му се обадох отново. Този път след две-три позвънявания ми отговори неочаквано — толкова неочаквано, че ме хвана неподготвена.

— Ало?

Опитах се да запазя спокойствие и да не покажа вълнението си и гнева, породени от мълчанието му.

— Здравей, как си?

— Добре.

— Работата?

— Върви.

— А купонът как мина?

— Добре.

— Забавлявахте ли се?

— Да.

— Пихте ли много?

— Горе-долу... Аз не прекалих.

— Изморен ли си? До късно ли продължи?

— Да, изморен съм, но не стоях до много късно. По някое време се прибрах вкъщи.

Разговорът ставаше все по-труден за мен. Приличаше на еднопосочно интервю.

— Звучиш ми някак си странно... Сигурен ли си, че си добре?

— Да, добре съм.

— Ядосан ли си?

— Не.

— Тогава какво има?

— Нищо.

— Не е вярно, че няма нищо, студен си, резервиран, отговаряш едносрично...

— Не съм ядосан, просто не ми харесва да получавам десетки обаждания и съобщения по телефона. Щом не реагирам, това означава, че в този момент не мога да го направя. Когато взема телефона си и

открива съобщение или обаждане, отговарям. Не е нужно да бъдат хиляда.

— Извинявай, притесних се. Изчезна, мислех, че може да се е случило нещо.

— Притеснена от какво? Казах ти, че съм затрупан с работа и че ще ходя на купон.

— Стигаше да ми напишеш, че всичко е окей и че ще се чуем друг път. Не беше нужно много, и малко щеше да ми бъде достатъчно, вместо да изчезваш...

— Не съм изчезвал, просто не съм свикнал да ме обаждат така.

— Съжалявам, че си се почувствал по този начин, не ми беше това целта.

Отсреща — тишина.

— Слушай, наистина съжалявам, нямаш намерение да те притискам или да те „обсаждам“, както ти се изрази. Само исках да чуя гласа ти.

— Елена, променило ли се е нещо между нас?

Този път аз бях тази, която направи мълчалива пауза. Не можех да му кажа истината по телефона, да призная, че съм забелязала, че съм преминала границата. Затова излъгах, отново:

— Не, нищо не се е променило. Само исках да те чуя и да разбера как си, а после започнах да се притеснявам. Може би попрекавих, защото копнеех да те видя и се почувствах зле от това, че не успях да ти кажа „довиждане“, преди да заминеш.

— Разбрах, нека да сменим темата.

— Желаете ли да ме видиш, или те разубедих?

— Желая да те видя, но сега не мога. Когато се върна, ще се видим.

— Веднага щом ми кажеш да дойда — идвам, даже с цената да ме натираят от работа.

Дори по телефона разбрах, че съм го накарала да се усмихне.

— Добре, сега обаче трябва да затварям, ще се чуем по-късно, чао.

— Чао, до по-късно.

18 ЮЛИ, 14 ЧАСА

Продължавам да си повтарям думите му и се опитвам да си припомня тона и дължината на паузите, да преценя и най-дребния нюанс. Всеки път, когато ги прекарвам през ума си, се обагрят с различни значения.

Трябва да внимавам, или рискувам да съсия всичко. Вече не съумявам да се държа по правилния начин, струва ми се, че всяко нещо, което върша и казвам, е погрешно, и колкото повече се стремя да оправя нещата, толкова повече влошавам ситуацията. Вече не съм сигурна в нищо. Дори сега бих искала да го помоля за извинение, да му кажа, че съжалявам за това си поведение. Искане ми се да му призная, че съм го излъгала повече от веднъж само за няколко дни, докато преди не съм го правила никога. Със сигурност съобщенията не помагат за комуникацията, защото биха могли да бъдат интерпретирани по различен начин, понякога даже разговорът по телефона не е достатъчен, човек не може да види изражението на другия. Ако беше тук, срещу мен, нямаше да бъде нужно дори да обяснявам: щеше да разбере за миг, както е ставало винаги.

А ако не лъжа само аз? Може би е с друга жена, може би с тази, с която се любихме заедно. Може би тя е жената с него, а аз съм била нейният подарък. Може би всеки уикенд ходи с нея в Тоскана. Може би тя живее в друг град и се виждат само през уикендите, когато съм принудена да съм си вкъщи с Паоло. Може би козметичният несесер е неин. Но онази неделя, като бяхме заедно през целия ден, той не получи странни обаждания. Щях да забележа. Всъщност никога не са му се обаждали, а това е още по-странно.

Мислите препускат в ума ми, ала повечето са лишени от смисъл.

Липсва ми. Опитвам се да си представя следващата ни среща: ще вляза през онази врата, ще се прегърнем, ще се любим и всичко ще е отново както преди. Ще бъде ненужно дори да говорим.

Минаха два часа от разговора ни. Мислех, че ще ми се обади, но вероятно няма да го направи. Трябва да бъда спокойна и да не позволявам на страха да ме обземе. Отивам да се разходя.

18 ЮЛИ, 17 ЧАСА

Минаха пет часа. По време на разходката държах телефона си в ръка през цялото време, от страх да не би да не чуя, когато позвъни. Не се обади.

Може би в края на разговора се е държал мило само за да ме успокои и да избегне опасността да продължа да му досаждам. Стигнах дотам, че не знам какво да мисля. Снощи прекалих със съобщенията, но се извиних за това.

Тогава защо не ми звъни?

Дори след тези си размисли не успях да се въздържа и му изпратих едно уж тривиално и неангажиращо съобщение: „Как си? Работата върви ли? Целувки“. После започнах наново да броя секундите, минутите, вечностите. Вече не можех да направя нищо повече, бях в задънена улица. Не вървеше нито да му се обадя, нито да му изпратя друго съобщение — оставаше ми само да чакам.

След десет минути ми отговори: „Да, всичко е наред, благодаря“.

Продължаваше да използва телеграфен стил както по време на последния ни разговор и това засилваше тревогата ми. Написах му: „Когато се чуем, трябва да ти кажа нещо“. Не получих отговор. Прекарах два изключително трудни часа, въртях се като луда вкъщи, подобно животно в клетка. Не можех пак да отида да се разхождам. Опитах се да си взема вана, но след пет минути излязох от нея: не успях да се отпусна и докато стоях потопена във водата, усещах, че се задушавам още повече. Най-накрая преди вечеря ми изпрати съобщение: „Можеш ли да говориш?“. „Дай ми десет минути.“

Извиних се, че съм забравила да купя някои неща от супермаркета, и се втурнах навън. Обадох му се аз.

— Здравей.

— Здравей. Извинявай, че не ти отговорих веднага, но се притеснявам винаги когато ти пиша извън работното ти време и през

уикендите.

— Не се бой, не е опасно. Ако беше, щях да те предупредя. Как върви?

— Добре, може би успяхме да намерим решение на един проблем с покрива. Преди малко валя, но, за щастие, спря веднага. Ти какво прави?

— Нищо интересно — пазарувах храна и други неща за къщи, после си взех хубава отпускаща вана.

— Какво искаше да ми кажеш?

— В какъв смисъл?

— Нали ми писа: „Когато се чуем, трябва да ти кажа нещо“.

— Нищо, не е важно. Исках да ти се извиня за снощи.

— Да не говорим повече за това, вече си изяснихме нещата. Да мислим само за мига на срещата ни.

— Кога?

— Не знам, веднага щом успея да си тръгна оттук.

Тогава, без дори да се замислям какво казвам, от мен излезе следното:

— Ако ти не можеш да се прибереш, аз ще дойда при теб.

— В какъв смисъл?

— Как така в какъв смисъл? Утре сутринта ще се кача в колата и ще дойда при теб.

— Как ще го направиш?

— Ти не се притеснявай, аз ще се погрижа да го организирам.

Отговори ми тишина.

— Не, недей. Работата е страшно много, няма да имам време да бъда с теб.

— Това не е проблем, независима съм. Ти си върши своите неща, а вечерта, щом приключиш, ще се видим. Мога да взема свободен ден в понеделник.

Отново тишина.

— Да не припадна?

— Не, мислех си за това, което ми каза току-що. Би било хубаво, но смятам, че е по-добре да не го правим, сега не е най-подходящият момент.

— А...

— Тук е малко сложно, с брат си съм.

— Да не се притесняваш, че ще те види с жена? Или вече си имаш някоя и аз съм закъсняла?

Пак кратка тишина.

— Да, има жена, дяля си я с брат ми и тази вечер е негов ред да спят заедно... Следователно на теория даже ще бъде свободен.

Засмях се.

— Тогава идвам.

— Шегата настрана, желая да те видя, но сме затрупани с работа и ще имам прекалено малко време, което да ти посветя. Няма смисъл да изминаваш всички тези километри. Така или иначе, ще се върна след няколко дни — смятам, че ще бъде още в четвъртък.

— Както искаш, но ако е за мен, не се притеснявай.

— По-добре да се видим в четвъртък.

— Щом казваш...

— Чао, Елена, ще се чуем утре, брат ми ми звъни.

— Чао.

В онези дни грешах във всичко. След този разговор се въртах из къщата доста развълнувана. Сигурно ми бе нужно да поостана за малко сама, за да се отпусна.

— Какво има, нервна ли си? — попита ме Паоло.

— Свързано е с работата, остави ме на мира.

— По-добре да не ти казвам каква седмица имах аз. А какво ще занесем утре за обяда при майка ми? Да мина ли да взема сладоледена торта, както обикновено, или да купя някакви пастички от сладкарницата? Знаеш ли, хапват ми се еклерчета.

— Вземи каквото искаш, без това утре няма да дойда.

— Как така няма да дойдеш? Наясно си, че майка ми ще се засегне и ще започне да ме разпитва дали не ѝ се сърдиш за нещо.

— Нищо, остави я да си се засяга.

— Хайде де, ще постоим само малко, ще хапнем набързо и после ще се приберем у дома, знаеш, че тя държи на това.

— Чуй ме, Паоло, съжалявам ако майка ти се засегне, макар да не мисля, че държи кой знае колко да ме види, обаче няма да дойда. Точка. Нямам желание за разпавии.

— Прави каквото искаш, с теб няма смисъл да се говори. Съжалявам, че ще се съглася, но тя е права, когато казва, че имаш невъзможен характер.

В този момент почувствах как все едно в стомаха ми избухна резервоар, пълен с бензин, който възпламени лицето и цялото ми тяло. Изгубих контрол.

— Паоло, погледни ме в лицето и ме чуй добре: въобще не ми пука какво казва или мисли майка ти. Не я понасям, никога не съм я понасяла. Никога не ми е било приятно да ходя на обяд в дома ѝ, нито веднъж. Винаги е било като наказание за мен. Да слушам всичките ѝ скапани вмятания и коментари: „Ти моя син храниш ли го изобщо? Изглежда направо съсухрен. Заповядай, скъпи, яж“, „Колко слоя кори слагаш на лазанята? Да не би да купуваш готов бешамел?“, „Защо вземате купешко сладко, а не го правиш ти? Не е трудно, дори ти можеш да го направиш. Пригответи ти два вида — от смокини и от праскови“. По-често ги хвърлям, защото са гадни. Да, Паоло, смокиновото сладко на майка ти е гадно, съжалявам, ако те засягам, но не става за ядене, ароматът му е като на изгоряла гума. Ако утре дойда у майка ти, кълна ти се, че този път ще ѝ кажа всичко. Всичко! Как те държи в шах чрез чувството за вина или как ти пълни стомаха с каквато и да е храна, която ѝ попадне. А ти, на твоята възраст, все още не си успял да ѝ кажеш „стига“. Все още не си съумял да я накараш да се отнася с теб като с мъж, а не като с дете, неспособно да си купи само даже чифт слипове. Паоло, майка ти все още ти купува слиповетеееее! А ти никога не се опълчваш, дори при състоянието на отношенията между нас. Как успяваш да се правиш, че всичко е наред? Да се преструваш, за да не застанеш лице в лице с нещата? Не понасям повече нито майка ти, нито нашия брак!

Докато Паоло ме гледаше, погледът му застина. Думите ми бяха като студен неочакван душ, включително за мен. Бяха излезли от устата ми, без дори да имам време да ги обмисля.

— Елена, полудя ли? Не мога да те позная, какво става с теб? Помолих те само да отидем на обяд у майка ми...

— Става това, че ти не искаш да осъзнаеш, че между нас е свършено, не желая да видиш как стоят нещата, преструваш се, че още се обичаме. Не забелязваш ли, че вече не желая вниманието ти, че даже не го търся? Че се отдръпвам, когато се приближиш към мен? Че ако се опиташ да ме целунеш, се извърщам на другата страна? Какъв мъж си, щом се държиш така, все едно не е станало нищо, пред една жена? Паоло, не те обичам вече, не те обичам от месеци и се мъча да

ти го кажа по всякакъв начин. Не ми отговаряй, както обикновено, че е нормално, че става дума за криза, или както последния път, когато ми каза, че в една двойка това е „физиологично обусловено“.

Вече не съумявах да сдържам гнева и излиянията си. Той се опита да се защити както можеше.

— Слушай, ти си виновна, че стигнахме дотук, ти си тази, която винаги усложнява нещата — губиш контрол над себе си, както сега, оплакваш се, създаваш проблеми. Вината със сигурност не е моя.

Думите му наляха още бензин в огъня.

— Върви на майната си, Паоло. Върви на майната си. Отдадох целия си живот на този брак, вярвах в него повече от теб, дадох всичко, което имах и което можех. Отстъпвах винаги когато се налагаше, в старанието си да не искам това, което желях и което ти не ми даваше. После правех стъпка напред, за да почувстваш, че още съм до теб. Поставих твоите нужди над моите, живеех според твоите ритми, твоите разбирания, твоите пространства и твоите желания, като си мислех, че после нещата ще променят хода си, че ще дойде и моят ред. Повтарях си, че трябва да не очаквам нищо и да се науча да бъда самостоятелна. Но съм грешала. Само Бог знае колко голяма е грешката ми, понеже моят ред така и не дойде. Ти не предприе и една стъпка, за да спасиш този брак, остави го да си тече по същия начин, като се преструваше, че всичко е наред. А сега ми казваш, че вината е моя? Върви на майната си, Паоло. Наистина.

— Ти върви на майната си, Елена. Никога нищо не ти харесва, нито веднъж не съм проявявал неуважение към теб, нито съм те наранявал. Ти си една разглезена неблагодарница и след всички тези години, които сме прекарвали заедно, ти си тази, която разваля всичко.

— Паоло, тръгнах си преди месеци, а ти дори не го забеляза.

— Аз ще си тръгна, нямам намерение да оставам тук и да слушам глупостите ти. Ако не ти се идва у майка ми утре, недей да идваш. Отивам да се разходя.

И тресна вратата след себе си. Когато се върна, беше късно вечерта и аз вече бях в леглото в класическата роля на спящата красавица. Не мигнах през цялата нощ, в седем станах и излязох. След една дълга разходка и закуска в кафене се обадох на Карла. Нуждаех се да споделя с истинска приятелка. Но тя незабавно ме прекъсна:

— Ако отидеш сега при него, ще бъде голяма глупост. Довери ми се.

— Не знам, звучеше странно по телефона, чувствам, че трябва да отида.

— Току-що ми каза, че те е помолил да не го правиш.

— Каза, че иска да ме види, че му липсвам, но да не ходя до там, понеже е зает и няма време.

— Казал ти е, че ще се видите в четвъртък.

— Вярно е, каза да не ходя при него, защото не иска да ме кара да пътувам толкова километри. Ако отида, може да вечеряме в ресторант и после да спим заедно. Никога не съм се хранила навън с него.

— Откъде си сигурна, че той ще иска да ходи на ресторант или да бъде с теб през цялата нощ? Това са твоите желания.

— Защо да не иска?

— Защото може би на него му е добре, както сте си сега.

— Като че ли ти е неприятно, че мога да бъда щастлива с него.

— Не ми е неприятно, казвам ти единствено, че може би това са само твои желания, и се опитвам да ти припомня какво ти е казал. Не усещаш ли, че се изстрелваш отвъд първоначалните ви отношения в тази връзка?

— Да, но връзките се надграждат, отношенията се развиват.

— Точно за това иде реч: не от това се нуждаеш в момента. Трябва да приключиш нещата с Паоло, преди да се хвърлиш в нова връзка.

— Бързо ще приключа нещата с Паоло.

— Елена, не се нуждаеш от друг мъж, повярвай ми.

— Страхувам се да не го изгубя, Карла, страхувам се, че ако не отида при него и не му покажа, че ме има, че държа на нас, всичко ще свърши.

— Почакай, не бързай.

— Тогава, значи, не разбираш или не искаш да разбереш: около него кръжат сума ти жени, виждала съм как го гледат. Не мога да стоя и да бездействам. Ще стане така, че ако чакам, ще го изгубя.

— Ако го изгубиш, защото избере друга, така или иначе, ще го изгубиш. Не отивай. Ако отидеш, ще го изгубиш. Не иска да ходиш там, казал ти го е свършено ясно.

— Карла, ако чакам, рискувам и с мен да се получи същото, както между теб и Алберто. Съветваш ме да направя собствената ти грешка, така ли? Ти изчака и изгуби мъжа до себе си.

— Какво общо имат тук моите отношения с Алберто? Нещата стояха по съвсем различен начин.

— Да, но ти го изгуби, защото не направи нужната крачка. Когато откри, че си пише имейли с онази мръсница, с която живее сега, не му каза нищо. Предпочете да видиш докъде ще стигне и накрая го изгуби.

— Когато открих, вече го бях изгубила. Беше на светлинни години далеч от мен. Не можех да направя нищо.

— Все пак може би грешката е и твоя.

— Сега не искам да говоря за мен и за Алберто.

— Защо не разбираш? Винаги си ме подкрепяла, ти беше тази, която в началото ми каза да се хвърля, да не изпускам случая. Хвърлих се, а сега ме съветваш да отстъпя, така ли?

— Разбира се, че те подкрепих, само че нещата не бяха същите.

— Но какво да направя, като в момента чувствата ми са такива?

— Изчакай, не бързай.

— Карла, мисля, че съм влюбена.

— Това е наистина голяма глупост.

— Ти пък какво знаеш за онова, което изпитвам?

— Какво искаш от този мъж, Елена? Наясно ли си? Връзка ли искаш? Искаш да оставиш Паоло и да заживееш с него ли? Да се омъжиш и да имаш деца? Говорили ли сте за това? Може да не е любов.

— Според мен е любов.

— Имала си брак, в който не си се любила от месеци, беше с мъж, който вече не те виждаше, не те забелязваше — мъж, за когото на практика не съществуваше. Естествено е да мислиш, че си се влюбила в първия, който ти е обърнал малко внимание.

— Нещата са по-сложни.

— Разбирам, че с него най-накрая се любиш така, както трябва, че се чувстваш желана, чута, видяна, разбрана, но спри дотук засега, не търси друго. Не прави тази грешка. Запитай се какво искаш наистина, от какво се нуждаеш, коя си в този момент от своя живот. Не се крий отново зад някоя връзка, опитай се да си представиш поне

веднъж своето място на този свят, но не обвързана с мъж, а сама за себе си, въз основа на твоите потребности.

— Знам прекрасно коя съм и какво искам, никога не съм била така сигурна през целия си живот. Не проумявам защо си се заинатила да ми говориш за тези неща, които са лишени от смисъл.

— Обади ми се, за да разбереш какво е моето мнение или за да ме чуеш да казвам онова, което желаеш? Казвам ти това, което мисля и което смятам за правилно, но ти си достатъчно зряла и можеш да прецениш по-добре от мен какви са вашите отношения. Знам само, че в момента не се нуждаеш от друг мъж. Убедена съм, че той е нещо хубаво в твоя живот: помогнал ти е да разбереш много неща за себе си, разкрил ти е скрита надълбоко част от самата теб. Това е нещо рядко, прекрасно. Възползвай се. Не изхвърляй този подарък поради страха да не го изгубиш. Не използвай тази възможност, за да се обвържеш с него. Използвай я, за да се освободиш. Не знаеш дори дали той желае същите неща, за които ти копнееш. Не бързай.

— Искаш да се чувствам зле точно като теб, да се окажа сама като теб, така ще можем да си стоим и да плачем заедно вечер на дивана.

— Елена...

— Не, Карла, държиш се абсурдно. Постъпих глупаво, като те помолих да ми дадеш съвет за нещо подобно. Не искам един ден да се озова в твоето положение. Ти се остави на течението и сега си там, на село, и няма кой друг да те оплаче освен котката ти. Съжалявам, но в това сме различни. Не желая след няколко години да страдам, задето не съм съумяла да задържа мъжа, когото искам.

— Елена, нямам какво повече да ти кажа. Чао.

19 ЮЛИ

Паоло и Карла не разбират. Само той успява.

Стомахът ми се е свил и дори когато пиша, не се чувствам по-добре. В плен на вълнението, приготвих една чанта и оставих бележка на Паоло: „Реших да замина. Вече не съм в състояние да живея по този начин. Ти си последният човек, когото бих искала да накарам да страда, но имам нужда да се отдалеча, за да разбера случващото се. Отивам при Карла за няколко дни“.

Качих се на магистралата и през цялото време пътувах в третата лента. Когато пристигнах на площада в селото, не знаех накъде да поема. Обадох му се, но не ми отговори. Влязох в кафенето и си взех кафе. Написах му: „Тук съм“.

След няма и пет минути ми позвъни:

— Къде тук?

— Тук, в кафене „Рим“, пия кафе.

Тишина.

— Не го ли очакваше?

— Не. Идвам да те взема, дай ми пет минути.

Отидох за малко в тоалетната, пооправих се и се върнах в колата, за да го изчакам. Не знаех дори каква кола има, усещах как безпокойството ми нараства. Може би наистина бях забъркала голяма глупост, може би Карла беше права.

Една кола се приближи и даде сигнал с клаксона. Тъкмо щях да сляза, но той ми направи знак да го последвам и потегли. Бях си представяла различен поздрав, мислех да го прегърна и да го целуна, нашата първа целувка на открито. Последвах го наскоро полето. Никога не бих успяла да намеря къщата. Пристигнахме след четвърт час, влязохме през отворена дворна врата и минахме по алея, покрита с чакъл, която водеше към къщата. Излезе от колата и пристъпи към мен.

Слязох с усмивка на лицето.

— Работата приключи ли вече? Не виждам никого.

— Брат ми отиде в Болоня при децата, а в неделя работниците си почиват.

Стояхме един срещу друг и се гледахме мълчаливо. Лицето му имаше хладно изражение, което не познавах, а аз се оглеждах наоколо, за да скрия неудобството си.

— Ще ми покажеш ли как се получава къщата?

Продължаваше да се взира в мен със същото изражение на лицето, а след това каза:

— Защо дойде?

Въпросът ме улучи право в гърдите. Реших да бъда честна.

— Много исках да те видя.

— Защо не ме предупреди, преди да тръгнеш?

— Смятах да те изненадам.

Останахме така, обвити в мълчание. Искаше ми се да изчезна, искаше ми се изобщо да не бях идвала, желях само да се кача в колата и да избягам от там.

— Виж сега, ако има някакъв проблем, мога да си тръгна веднага.

— Не ти казвам да си тръгваш.

— Тогава какво ми казваш?

— Искам да разбера какво те подтикна да дойдеш.

— Желях да те видя, толкова е просто. Какво има за разбиране?

— Нищо, не съм сигурен дали това е истината.

— В какъв смисъл? Каква може да бъде истината?

— Истината е, че напоследък се държиш странно.

— Не разбирам за какво говориш.

— Вече не успяваш да видиш контекста.

— Какво означава това? Какъв контекст?

— Като изникваш в живота ми така внезапно и без да предупредиш, извън контекста, в който сме се виждали винаги, ти преместваш границата на срещите ни.

— Извинявай, каква граница? За какво говориш? Може би не съм толкова интелигентна като теб и не схващам.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че твоето решение да дойдеш променя нещата.

— Какво променя? Че те виждам на дневна светлина ли?

— Нарушава правила.

— Извинявай, какви са тези правила? Че може да те виждам само като идвам у вас да се чукаме ли?

— Хайде, стига вече, разбра прекрасно за какво ти говоря.

— Не, не разбрах.

— Други правила означават друга игра, а аз не съм сигурен дали искам това.

— Ти си напълно луд, за каква игра говориш? Не ти предлагам никаква игра, исках само да те видя и мислех, че и ти го искаш.

— Опитай се да ме разбереш.

— Не, не те разбирам. Не спираш да говориш за игра, за правила, за граници, за контекст... да не би за теб всичко да е било само игра?

— Сега аз го гледах право в очите. Отвърна поглед и разбрах, че търси нещо, за което да се вкопчи. — От какво си така уплашен? — попитах го.

— Страх ме е, че искаш да превърнеш тази връзка в нещо различно, а аз не съм уверен дали го желая.

— Значи, ако остане на теб, ще продължаваме все така? Ще идвам у вас да се поизчукаме и после ще се връщам вкъщи, а? Това ли искаш?

— Знаеш прекрасно, че не става дума и никога не е ставало дума само за изчукване.

— А за какво става дума?

— Нямам дума, с която да го опиша. Това, което изживяхме, го изживяхме заедно и ти също знаеш какво беше.

— Каж ми тогава какво искаш сега?

— Съвсем същото като онова, което имахме до днес. — Отговорът му все едно ме прониза с кинжал в гърдите.

— Нещата се променят, развиват се — и този техен ход ми се струва естествен.

— Не че не искам, просто не мисля, че съм способен. Със сигурност не в момента. — Изражението му се беше променило. След мълчание, което изглеждаше безкрайно, добави: — Не съм способен да ти дам това, което желаяш. В онзи апартамент, в онази мярка знам какво да правя, знам какво искам, знам да се отдавам, знам да вземам.

Извън онова измерение се губя. Възможно е някой ден да се науча, но е възможно и да не се науча никога.

Усещах как гневът се надига в мен.

— Ти просто се криеш зад тези думи, казваш, че не си способен да обичаш и толкова. „Такъв съм — вземаш или оставяш...“ — Не ми отговори нищо. — Кажи ми по-добре, че не съм на необходимата висота, че не съм ти достатъчна, за да се промениш!

Гледаше ме мълчаливо, страхувах се от отговора му.

— Проблемът не си ти. Единствено аз, понеже знам докъде мога да стигна. Всеки трябва да живее, както може, въз основа на собствените си способности и собствените си ограничения.

— Едно е да кажеш: „Не съм способен“, съвсем друго е: „Искам, но ми е нужно време“.

— Сега не съм готов и може би няма да бъда готов никога.

— Ако не се опиташ, откъде ще знаеш? Оставаш си на същото място, закотвен за представата, която имаш за себе си, и не си даваш никаква възможност да се промениш, да изживееш нещо различно.

— Сега не съм готов.

Светът се стовари върху ми, но останах на крака. Изиграх последната си карта.

— Тогава нека да се престорим, че този разговор никога не се е състоял.

Опитах се да се приближа, за да го целуна, ала той ме спря.

— Почакай, по-добре да го довършим. Не искам да го оставя до средата, защото не желая да го подхващам отново.

Постояхме още малко, без да говорим. Гледаше ме втренчено, а аз заразглеждах фасадата на къщата.

— Елена, сега, като говорихме за всичко това, ще бъде трудно да се върнем назад и да продължим връзката си както преди.

Отвърнах поглед от къщата и се взрях в очите му ужасена.

— Какво искаш да кажеш?

— Нещата се промениха, сложихме картите на масата.

— Искаш да си вървя ли?

Не ми отговаряше, чувствах го все по-далечен, а изражението на лицето му беше празно.

— Не съм искал от теб да идваш, не искам от мен да ти кажа да си вървиш.

Изрече тези думи с поглед, прикован някъде в далечината. Тогава не успях да сдържа гнева си.

— Ти си грубиян. А аз — глупачка. Кой, по дяволите, смяташ, че си, за да си позволяваш да се държиш така с хората?

— Не се държа зле с теб, само ти казвам това, което мисля.

— Върви на майната си! Какво съм аз за теб, мамка му? Някакъв експеримент ли? Съжали ли ме? Горкичката омъжена жена, има си брачни проблеми: да видим какво ли ще направи, ако мъничко я поизчукам... Да видим дали ще се влюби. Какво искаше да откриеш? Какво искаше да покажеш? Какво искаше да постигнеш?

— Елена, престани.

Прегърна ме.

— Не ме пипай, дръпни си ръцете.

— Не викай, успокой се.

— Не, няма да се успокоя, ти си грубиян.

Изведнъж гневът ми се превърна в сълзи и се разплаках. Притискаше ме силно, опитах се да се освободя от прегръдката му, но после се предадох. Спрях да плача. Останахме така, в тишина.

— Ела, влез вътре... Ще ти дам чаша вода.

Влязохме в кухнята. Седнах на един стол и пих вода, лицето ми беше зачервено, а очите — подути. Той стоеше прав, облегнат на мивката. Гледах навън през прозореца и мислех за много неща: за Паоло, за факта, че няма и най-бегла представа къде съм и какво преживявам. Мислех за това, което би ми казала Карла. Мислех за баба си... Навярно миризмата на тази кухня приличаше на онази в нейната или пък миналото беше единственото убежище, където можех да се приютя и да се почувствам на сигурно място в този момент. В ума ми изникна картината как, като дете, стоях с нея в кухнята на колене върху стола и чистехме зелен боб, хвърляйки опашниците върху лист от вестник, постлан в средата на масата. После умът ми се върна в тази кухня и разбрах, че не искам да го губя. Помолих го да ме извини.

— Няма защо да се извиняваш — каза ми той.

Постояхме така още известно време, потънали в мълчание, въпреки че исках да стопя разстоянието между нас. Нуждаех се да ме целуват, да ме милват. Исках целувка по устните — бавна, нежна, дълга. Исках да почувствам мириса му, топлината на кожата му, исках да ме вземе на ръце и да ме занесе в леглото. Чувствах се изтощена. Не

продумвах, за да му оставя възможността и времето да ме помоли да остана. Но той продължаваше да мълчи.

— Не може ли да се преструваме, че не се е случило?

Не ми отговори. Мъжът, в когото бях влюбена, единственият, който беше успял да ме види наистина, вече не беше там. В онази кухня имаше друг човек, когото не познавах и който, изглежда, не разбираше нито мен, нито това, от което се нуждаех в момента. А щеше да бъде достатъчно да протегне ръка, да ми се усмихне и аз веднага щях да усетя, че все още сме там един за друг. Ала ръцете му оставаха вкопчени в ръба на мивката.

— По-добре да си вървя — пророних.

Очаквах някаква реакция от негова страна, очаквах да ми каже: „Не, не си тръгвай, останй“. Не каза нищо.

— Държиш се абсурдно, не мога да те позная. Как може да си толкова дистанциран, студен, безразличен?

Изправих се, оставих чашата на масата и тръгнах да си вървя.

Преди да изляза от кухнята, се обърнах и му казах:

— Ако не ме спреш сега, ще ме изгубиш завинаги.

Докато се качвах в колата, вече съжалявах за тези си думи. Направих маневра, виждах как стои на прага на къщата, подпрян с една ръка на стената. Погледнахме се. Останах неподвижна за няколко секунди. Дадох газ, чакълът на алеята се разлетя под гумите на колата, погледнах го в огледалото за обратно виждане и помолих Бог да ме спре. Карах бавно и в един момент видях как направи крачка напред и си помислих, че е решил да ме спре, но той се обърна и влезе обратно в къщата. Стомахът силно ме заболя, усещах, че аха-аха и ще повърна. Препминах през отворената дворна врата и колата ме върна обратно вкъщи.

29 ЮЛИ

Минаха десет дни, откакто излязох през онази дворна врата, откакто гледах към него в огледалото за обратно виждане с надеждата, че ще ме спре. През тези десет дни не се чухме повече. Пристигнах пред дома си след пътуване, от което не си спомням нищо, паркирах и останах в колата поне два часа. Не успях да си спомня в детайли какво се беше случило, бях объркана. Когато се стъмни, се качих вкъщи. Надявах се Паоло да не е там, нямах сили да се изправа и пред него. Влязох и го заварих на дивана да гледа телевизия. Отидох право в банята, исках да си измия лицето и да се опитам да се взема в ръце. Казах му, че ще си лягам, защото не се чувствам добре. За секунда се погледнахме в очите: не изглеждаше ядосан, напротив, говореше ми така, все едно нищо не се беше случило. Проснах се на леглото, бях като изцедена, усещах, че горя. След четвърт час той ми донесе чаша чай, беше мил жест от негова страна. Пийнах една глътка и заспах.

Следващите дни не бяха никак леки, не ходих на работа, защото имах температура. Паоло мислеше, че съм се разболяла заради нашия разговор. Грижеше се за мен и ме обграждаше с внимание, аз обаче желаех да остана сама. Присъствието му смущаваше болката ми и ме принуждаваше да крия истинските си чувства. Шокът, в който бях изпаднала, продължи десет дни — не говорех, не знаех какво да правя. Много пъти се изкушавах да му изпратя съобщение, да му се обадя, да искам да ми обясни, да ми изясни нещата. Отслабнах, не ядях, спях малко и зле. Всичко ме изморяваше: да ходя, да говоря и да не говоря, а поднасянето на лъжицата със супа към устата ми се струваше сериозно начинание. Стомахът ми се бе свил, главата ми тежеше, от време на време ми беше трудно да

дишам. Дори костите ме боляха. Вниманието на Паоло беше ангажиращо: понякога е изморително да бъдеш обичан, особено по начина, по който го прави той.

Не знаех по кой път да насоча живота си, но не ми пукаше. Вече не усещах никакви връзки, даже с предметите в тази къща, всичко ми беше безразлично. Бях загубила всичко.

Дори за миг не ми хрумна да се обадя на Карла, за да ѝ се извиня, да се помирим и да я помоля за помощ.

8 АВГУСТ

Чувствам се осъдена на самота, а това не ми харесва. Не мислех, че в този етап от моя живот ще се окажа в подобно положение, бях се надявала на нещо различно за себе си. Може би на моята възраст би трябвало да престана да търся отговорите навън и да започна да се вглеждам повече в душата си. Не съм способна да живея сама, а не успявам да задържа мъж до себе си. Вкъщи до мен имам съпруг, когото не искам, който често ме кара да си мисля, че съм пропиляла годините си, живеейки с него живот, изграден върху задълженията, нуждите и никога върху желанията. С него вече почти не разговаряме освен за незначителни неща, защото след като в една връзка са се изчерпали желанията, не остава нищо за казване.

Тази вечер изпитвам всеобземаща ме носталгия. Обладана съм от спомени за времето, когато бях малка. Виждам милата усмивка на баба си, нежността, която струеше от нея. Изглеждаше така щастлива, спокойна, а животът ѝ е бил по-тежък от моя, по-уморителен и повече изпълнен с болка. Чудя се защо не успявам да съм като нея. Понякога изпитвам усещането, че ме вижда, че ме гледа отнякъде и ми казва да не се притеснявам, защото всичко ще се нареди. Питам се дали фактът, че се приютявам в далечни спомени всеки път, когато се чувствам зле, представлява бягство, или пък се дължи на това, че в моментите, които си спомням, се крие някое семенце от моето същество, което не съм отгледала и съм оставила там, в миналото. Изморена съм. Струва ми се, че нещата, които правя, никога не са правилни, не са достатъчни. Бъдещето ми с Паоло вече не съществува, бъдещето, което си бях представяла с другия мъж, беше пометено в небитието. Тъмнината и нощните сенки си отиват, за да

направят място на първите утринни лъчи. Как ми се иска нещо подобно да се случи на моя живот.

Беше ми необходим почти месец, за да преподредя мислите си и да започна да правя първите си стъпки в моя нов живот. Първото, което предприех, беше да се обадя на Карла.

— Здравей, Карла.

— Здравей.

— Как си?

— Добре, благодаря.

— Удобно ли е?

— Да, слушам те.

— Искях да чуя как си. Какво правиш?

— Разтребвам из къщи, после ще отида да напазарувам.

След тези думи замълча. Мисля, че очакваше да ѝ кажа нещо.

— Всъщност ти се обадох, за да ти се извиня. — Изчаках отговора ѝ, за да разбере доколко ми е сърдита, но тя не продумваше, сякаш трябваше да добавя още нещо. — Искях да те помоля да ме извиниш и да ти кажа, че съжалявам.

Тишина.

— Държах се като идиотка. — Отново тишина. — Като идиотка и глупачка, не мислех наистина нещата, които ти наговорих, бях напълно изкукала... Кажи ми нещо, моля те.

— Какво искаш да ти кажа?

— Това, което мислиш.

— Мисля, че се държа като идиотка, че беше напълно изкукала и че не мислеше наистина нещата, които ми наговори.

Вече не ми се сърдеше и това ме накара да се почувствам щастлива.

— Прощаваш ли ми?

— Не знам, много ме нарани.

— Наясно съм, извинявай.

— Прекарах адски дни в разсъждения за нещата, които ми наговори.

— Знаеш, че не ги мислех наистина.

— Обаче някои от тях бяха верни.

— През онзи ден не бях на себе си. Съжалявам. — Тишина. — Ако не ми простиш, скачам в колата и веднага ще ти се тупна на главата.

— Ще ти кажа, че не съм ти простила само защото така поне ще те видя... Искане ми се да те видя.

— И на мен.

Тя все още не знаеше какво се беше случило между мен и него.

— Трябва да ти кажа нещо, което ще ти хареса.

— Какво?

— Беше права, не биваше да ходя при него. Нито сме се виждали, нито сме се чували оттогава.

Отсреща ми отвърна няколкосекундно мълчание, а после:

— Все пак не ми харесва. Как си сега?

— По-добре, но бях страшно зле, затова не ти се обадох веднага.

— Искаш ли да се видим?

— Не, благодаря, първо трябва да сложа в ред това-онова.

Останахме на телефона повече от час, разказах й всичко. Помолих я да ми каже мнението си, без да се притеснява, защото се чувствах готова да приема думите й. Според нея не бях готова да се справя с връзката с такъв мъж, не бях готова за неговите потребности и навярно и той не беше готов, за да отговори на моите. Въпреки съществуващото огромно привличане, голямата близост и взаимно разбирателство, ние съвсем не бяхме успели да се видим един друг.

— Но как можа да отреже с такава хирургическа точност нашите отношения? Дори не се опита да ми покаже, че е държал на тях. Така остави в мен съмнението, че въобще не му пука за нас.

— Мисля, че му е пукало за теб, иначе нямаше да бъде толкова внимателен, любящ и мил по време на срещите ви. Може би не е бил готов да направи следващата крачка и ти си го накарала да го забележи. Трябвало е да се случи по естествен начин, но ти се остави да бъдеш ръководена от страховете си.

— Вярно е, обаче той можеше просто да ми го каже, да бъде ясен и аз щях да изчакам.

— Ти си извадила на показ твоите сенки, отговорил ти е, като е извадил своите.

— Държах се като глупачка.

— Не, не си глупачка, само че не си успяла да бъдеш напълно открита. Мога да ти кажа, че докато беше с него, видях една жена, която много ми хареса. Жена смела, красива, която знаеше какво желае и умееше да си го поиска.

— Да, но тази жена вече я няма, тя съществуваше благодарение на него и си замина. Когато нещата между нас приключиха, се чувствах така, като че ли мощна вълна беше отнесла всичко. Тялото ми също. Оттогава насам се чувствам зле не само защото изгубих него, а защото изгубих и тази жена. В нея имаше много неща, които ми харесваха, и най-вече умението ѝ да обича така, както аз самата никога не съм била в състояние да го направя. Сега отново потънах в предишния си живот, неспособна съм да изпитвам такива наситени емоции. Чувствам се безсилна при мисълта, че трябва да започна от нулата. Знам, че с времето ще съумея да се откажа от него, дори и сега да боли. Да се откажа от нея обаче ще бъде по-трудно.

— С това не мога да се съглася. Жената, която ти показва, не съществува само в негово присъствие, а е вътре в теб, това си ти. Никой не те променя, като те кара да станеш нещо, което не си; променя те, като извади наяве част от теб, която не си познавала, но която ти принадлежи. Човек се променя, като става човекът, който вече е.

— Може би си права, ама как той е успял да види този човек?

— Смятам, че е доловил нещо, но после ти си направила избора да рискуваш. За пръв път, откакто те познавам, ти избра да отидеш на среща и нямам предвид факта, че отиде телом в дома му, имам предвид, че за пръв път направи крачка към друг човек.

— Даже прекалено голямка, бих казала.

Карла беше права, ала в онзи момент не знаех къде да откроя онази жена без неговата помощ, как да я срещна отново. От нея бе останало нещо — диря, полъх на парфюм, ехо. Беше ме принудила да погледна с нови очи своя живот, да го обмисля от различен ъгъл, да съзря части от себе си, за които не подозирах.

Думите на Карла ми подеждяха добре, но не стопиха болката, която все още изпитвах. Беше глупаво и абсурдно, знаех, че е погрешно и че не би трябвало да го правя, ала чувствах, че ако ми се обадеше, щях веднага да изтичам при него.

10 АВГУСТ

Тази вечер, когато се прибрах от работа, Паоло се въртеше пред котлоните и готвеше. На масата стояха две чаши с вино, в средата и — букет червени рози с дълги стъбла. Попитах го какъв е поводът за празник, а той ми отговори, че не е нужно да има причина, за да се празнува. Розите бяха много красиви, но вместо да се зарадвам, изпитах някакво противоположно чувство, прилично на леко задушаване. Продължи няколко секунди, след това му благодарих, а усещането, че се задушавам, се превърна в меланхолия, примесена с тъга.

По време на вечерята говорих малко, за разлика от него — той беше като пълноводна река, никога не го бях виждала такъв. Преди кафето ми подаде лист с резервация за почивка в Шарм ел-Шейх. Изобщо не реагирах, не знаех дори дали бях щастлива.

— Доволна ли си, че ще отидем в Египет? Успях да си взема отпуск през септември като теб.

Новината ме свари толкова неподготвена, че не успях да кажа нищо, освен да му благодаря и веднага да започна да мия чиниите.

11 АВГУСТ

Вчера, преди да заспя, си мислех за сутринта, когато имах температура и Паоло си сложи ръката на челото ми. Събудих се при докосването. Ако подобен жест идваше от мъжа, когото обичам, щях дълбоко да се развълнувам. В онзи миг обаче го възприех като жест на братска обич. Разбрах, че моментът е настъпил, не мога да чакам повече, не мога да отлагам, защото нямам сили да си въобразявам ден след ден жена, която не съм, и мъж, когото го няма. Мъжът, който доскоро стоеше в центъра на моя живот и дори ми се струваше, че до известна степен го осмисля, вече е последното нещо, което ме интересува; връзката, за която дадох всичко, докато се превърнах в празна обвивка на самата себе си, вече не съществува; невъзможно е всичко това да бъде освобождение, невъзможно е да бъде щастие. Не се чувствам освободена, а изпразнена, без сили, напълно уверена съм, че е немислимо да възстановим отношенията си.

Необходимо ми е да открия думите и правилния подход, за да го напусна. Жената, която съм, не може да го направи щастлив мъж. И той не е в състояние да стори същото за мен. Трябва да потърсим другаде нашите щастия.

Онази вечер, след като написах тези думи, станах от леглото и отидох да седна на дивана до Паоло, който гледаше телевизия. От време на време, без той да забележи, се извързвах към него и го наблюдавах. Нямаше никаква представа какво се канех да му кажа. Предстоеше ни да се разделим и този път бях напълно сериозна. Докато търсех как да го направя, си мислех, че всяка изтичаща минута беше минута живот, която оставаше от тази страна на

разграничителната линия: преди раздялата, след раздялата. Щях да му причиня болка и не успях да открия правилните думи, за да започна. Не знаех какво да правя, не намирах решения, които да не са болезнени, каквото и да му кажех, щеше да го нарани и съжалявах за това. Беше вярно, вече не го обичах, но никога не съм искала да му причинявам болка. Наблюдавах го, гледах профила му, дланите, китките, ръцете му, може би за последен път го виждах толкова отблизо. Изпитвах безкрайна нежност. Как бяхме стигнали дотук? Бях видяла толкова много живот в този мъж: моя, неговия, нашия заедно. Станах и отидох в тоалетната, за да се погледна в огледалото. Искях да плача, ала не успях, може би желанието ми да крещя беше по-силно. Измих си лицето и се върнах оттатък, на дивана.

— Паоло, трябва да говорим.

— Какво има?

— Трябва да говорим за нас.

Щеше да каже нещо, но ме погледна в очите и спря. Постояхме безмълвни няколко секунди. Беше разбрал за какво става дума, сигурна бях, и се обърна към телевизора.

— Паоло.

Увеличи звука.

— Паоло! — Издърпах дистанционното от ръката му и изключих телевизора. — Изслушай ме... моля те.

— Не искам да чувам думите ти. Нещата ще се оправят, вече са тръгнали. Ще видиш, че като отидем в Шарм, ще се почувстваме по-добре.

— Паоло, няма да дойда в Египет.

— Как така няма да дойдеш? Имаме и билети.

— Съжалявам.

— Старая се всячески, Елена, напоследък ти го показвам... Дай ми време.

— Късно е, Паоло, вече не можем да направим нищо.

— Не е късно, ти си тази, която бърза, това не са неща, които се нареждат за два дни, необходимо е време. Довери ми се.

— Забелязах, че си по-внимателен, но вече е късно.

— Влюбена ли си в друг?

— Престани...

— Ако има друг мъж, кажи ми го.

— Няма никакъв друг мъж.
— Закълни ми се.
— Паоло, моля те.
— Защо не искаш да ми се закълнеш?
— Не става дума за това дали има друг мъж, а за това, че вече не сме ние. Моля те, остави ме да си вървя.
— Не искам.
— Моля те, и за мен е много трудно.
Стоях и мълчах.
— Да си дадем време, ако си все още така уверена след няколко месеца, няма да те спирам, обещавам ти. Моля те само за няколко месеца...
— Вече отдадох цялото необходимо време на тази връзка, направих всичко, което можех.
— Все още можем да променим нещата.
— Не обсъждаме дали да се разделим, или не — това вече съм го решила. Само търся с теб начина да го направим.
Промени позата си, като се поотдалечи.
— Не съм съгласен, ти си тази, която...
— Паоло, не повишавай глас и не започвай да назоваваш виновници.
— Напротив, ти си виновна.
— Желая да получа възможност за щастлив живот. Ако това да казваш, че вината е моя, ще те накара да се почувстваш по-добре, тогава съм съгласна. Не искам да се караме, не искам да се обвиняваме.
— Не искам да се разделяме. Какво лошо съм ти сторил? Защо ме мразиш?
— Не те мразя, но ако продължавам да живея с теб, ще се случи.
— Какво очакваш да направя сега?
— Нищо, само да приемеш решението ми.
— Вече не мога да те позная, плашиш ме. Как можеш да ми говориш по толкова студен и рационален начин след всички години, прекарани заедно?
— Нямам избор. Може би ти не си даваш сметка какво ми струва да ти говоря така. — Изражението му беше на уплашено дете, в него нямаше никаква агресия. Искаше ми се да го прегърна, но не биваше

да се размеквам. — Определено не се чувствам щастлива да ти кажа това.

Останахме седнали на дивана, вперили очи в далечна точка, в която да се вкопчим.

Без да погледне към мен, ми каза:

— Помниш ли, когато купихме този диван? Никога не ми е харесвал, знаеш ли?

— Нито пък на мен.

— И тогава защо стоя тук толкова време, щом не ни е харесвал?

Не му отговорих. Скри лицето си в ръце и започна да плаче. Плачеше шумно, хлипаше, подсмърчаше. Не бях го виждала да плаче от години.

— Извинявай, Елена, извинявай... Не е вярно, че ти си виновна. Вината е моя, не съумях да те обичам. Не съм способен да обичам никого, ти нямаш нищо общо.

Чувствах се изключително зле, не говорех. После се успокои, избърса сълзите и си издуха носа.

— Извинявай.

— Не е нужно да се извиняваш.

Вглеждаше се в тавана, зяпаше наоколо, взираше се в ъглите на къщата — навсякъде освен в мен.

— Погледни ме.

— Не мога.

— Погледни ме.

— Ако те погледна, ще се разплача отново като последния глупак.

— Добре, не ме гледай... само ми кажи дали си разбрал, че това е правилният избор.

— Не, не съм го разбрал.

— Паоло...

— Разбрах, но пак ме боли. Не мога да си представя живота без теб, не успявам да си представя, че утре сутрин ще се събудя и ти няма да си там в леглото, че ще се прибера вкъщи и теб няма да те има, че няма да вечеряме заедно и ти няма да си в спалнята, когато аз съм на дивана и гледам телевизия. Харесва ми да си мисля, че после ще изключа телевизора, ще дойда в леглото и ти ще си там. — Извърна се

към мен и добави: — Не съм способен да си представя и ден без теб. Какво ще правя сега?

— Не знам.

Стояхме така, без да говорим, после той отиде да си вземе чаша вода и донесе една и на мен.

— Заповядай.

— Благодаря.

— Не ми благодари, сложил съм отрова. — Усмихна се, цялото му лице беше почервенияло. Седна на дивана. — Отивам да спя при брат си, не мога да остана тук. — Докато си нахлузваше обувките, без да ги развърже, додаде: — Всичко, което каза, е вярно, но за едно грешиш: когато започна да се отдалечавах от мен, не е истина, че аз не го забелязах, само че не знаех какво да правя, как да го избегна и поради тази си неспособност просто стоях и гледах с надеждата, че нещата ще се наредят от само себе си. Не разбрах какво те подтикна да се промениш, но в един момент вече не беше същата, не можех да те позная и не успях да се справя със ситуацията. Нямах представа колко силно съжалявам и знам, че никога не ще си го простя.

— Няма какво да си прощаваш.

— Напротив, Елена. Цял един живот.

20 ОКТОМВРИ

На моята възраст не е лесно човек да започне да живее сам. Никога досега не съм го правила. През първите дни, когато се връщах вкъщи и откривах всичко изгасено и безмълвно, изпитвах чувство за празнота и тревога. Вечерях сама, лягах си сама, събуждах се сама. Нощем не успявах да спя, унасях се късно и се събуждах рано, при всеки лек шум ставах, за да проверя какво го е породило. Винаги си мислех, че са крадци, които се опитват да влязат.

Всичко, което преди правех автоматично, вече го нямаше. Наложих се да се приуча към нови обеми, към нови пространства и разпределение на времето. Вечер предпочитах да се прибера рано и бях придобила навика да оставям да свети в една стая. Оставях да свети някъде и докато спях.

Продължавах да се питам дали бях постъпила правилно. Всъщност вече знаех отговора — не исках да живея до мъж, когото не обичах — и все пак някои вечери ми се струваше трудно дори да ходя из празната къща. Всъщност много хора остават заедно, за да си правят компания, по навик, за да споделят разходите. Ако се разделят, няма да знаят къде да отидат.

В началото често канех вкъщи гости на вечеря, да не стоя сама. Даже Карла идва два пъти, за да прекараме заедно уикендите.

После се случи нещо — преодолях всички затруднения и без да си дам сметка за това, влязох в ново измерение. Започнах да се чувствам добре и нямах търпение да се прибера у дома, да затворя вратата и да остана сама, за да си върша своите неща. Гледах картините, подпрени на стените, вместо да бъдат закачени, и се чувствах щастлива: винаги съм предпочитала да стоя така,

обаче Паоло не беше съгласен. Решавах да правя нещо и после променях намерението си в последния момент, без да е нужно да обяснявам причината или да усещам вина.

От седмица ям едно и също на вечеря: най-обикновен сварен ориз с риба тон, капчица зехтин и соев сос. Луда съм по това, много е вкусно, но никога не бих могла да го приготвя за някой гост: получава се каша, прилична на кучешка храна. Хапвам каквото ми харесва, колкото пъти си искам и по което време желая. Преди десет дни не можех да престана да ям авокадо, намазано върху препечен хляб, в салата, със скариди или пък си правех гуакамоле. Нямах желание за друго. Харесва ми да не чувам хъркане или покашляне, или пускането на казанчето в тоалетната нощем. Харесва ми да не чувам будилника на друг човек сутрин. Харесва ми да протегна крака и ръце и да се претърколя, без да се страхувам, че ще притесня някого.

Преди няколко дни нещо не успях да заспя и дойдох тук, в кухнята, за да си стопля чаша мляко, а след това включих телевизора и осъзнах, че не е необходимо да намалявам звука или да изгася лампата. За пръв път имам апартамент само за себе си. По-малък е от онзи, в който живеях с Паоло, но изпитвам чувство за свобода, което никога досега не съм познавала. Открих красотата на тишината между четирите стени на къщата. Наслаждавам се на самотата си. Вечер, след като се нахраня, си правя билков чай и се изтягам на дивана, за да гледам филм, или се гмурвам между страниците на някоя книга, или пък водя дълги телефонни разговори с Карла, докато си мажа краката с крем. Купувам си цветя, които слагам в кухнята, отварям си бутилка с вино, дори за да изпия само чаша, понякога усилвам музиката докрай и танцувам сама из къщата. Научих се да се усмихвам на себе си в огледалото. Открих, че е много приятно да се опитваш да изкушиш сам себе си. Осъзнавам, че съм щастлива даже само като гледам яркоцветните чаши и купички на рафта в кухнята. Когато съм на работа, нямам търпение да се прибера у дома, за да си взема дълга топла вана. Никой не чука на вратата с

въпроса може ли да влезе, не е нужно да готвя за други хора и нямам графици, нямам задължения. Понякога дори пропускам вечерята или пък решавам да изпробвам нова рецепта и на тръгване от офиса минавам да купя необходимите съставки, а след това се втурвам към дома си, за да си играя в кухнята като някое момиченце.

Самотата ме научи да си задавам въпроса какво искам и какво желая. Може да изглежда нещо нормално, но за мен никога не е било така. Научих се да откривам вътре в себе си обхвата и мотивите за своето съществуване. Разбрах, че трябва да искам да бъда такава, каквато ще съм, че не мога повече да живея, за да се харесвам някому, принуждавайки се да бъда такава, каквато не съм. В огледалото в тази къща видях човека, който чувствам, че съм — жена, която бях забравила и избутала встрани, без да го усетя дори. В ума ми се завърнаха спомени от времето, когато бях малка и си мечтаех да променя света. Преоткрих желанието да знам, да познавам, да разбера. Всяко откритие е прекрасен подарък за мен. Вълнувам се, когато прозра нови значения.

В жената, която съм, виждам различно бъдеще.

Една вечер, след преместването, отидох на вечеря у Федерика. След като се нахранихме, ѝ помогнах да си приготви една чанта е багаж, защото щеше да ходи за уикенда в някаква къща за селски туризъм с поредния си приятел. Смеяхме се на странните и прекалено освободени комбинации от потничета, миниполи и бельо, които правехме, когато видях нещо, което ми смрази кръвта. Тя извади от едно чекмедже на шкафа козметичен несесер за пътуване — същия, който бях видяла в неговата баня. Мисля, че пребледнях като платно.

Федерика ме погледна.

— Добре ли си? Какво ти е?

— Кажи ми „не“, моля те.

— Какво?

— Не мога да повярвам... кажи ми, че не си била в онзи апартамент.

— За кой апартамент говориш? Плашиш ме така.
— Знаеш прекрасно за какво говоря.
— Елена, стига! Или ми обясни, или престани, лицето ти е страшно разстроено, а не разбирам за какво говориш.
— От колко време имаш този козметичен несесер?
— Какво общо има козметичният несесер?
— От колко време? Кажи ми!
— От месец-два, но какво общо има?
— Кажи ми истината.
— Истината за какво?
— Или ми кажи всичко, или ще прекратя отношенията си с теб.
От колко време имаш този козметичен несесер?
— Подари ми го майка ми преди два месеца. Сега обаче престани и ми кажи защо се развълнува толкова много.
— Закълни ми се, че го имаш от два месеца.
— Ако искаш, ще се обадя на майка ми и ще я помоля да ти го потвърди.
Седнах на леглото.
— Добре, вярвам ти. Извинявай.
Мисля, че през онази минута изгубих десет години от живота си.
— Сега ми обясни какво ти става, само да си беше видяла изражението, изкара ми акъла.
Поведението ми беше толкова безумно, че не можех да се измъкна и да не й разкрия причината за него. Разказах й всичко — от бележката, която ми беше оставил в палтото, до момента, в който излязох от дворната врата на онази къща в Тоскана. Даже на Карла не бях разказвала в такива детайли. Онази вечер обаче казах всичко и накрая се почувствах, все едно ми падна камък от сърцето. Дори не знаех, че е там — дадох си сметка едва когато се освободих от него. Докато разказвах и преживявах отново всичко случило се, може би за пръв път разбрах какво е бил този мъж за мен. Значението на нашата среща за моя живот. Почувствах се свободна и погледът ми неочаквано се избистри.
Федерика ме прегърна.
— Елена, голяма работа си.
Приключихме с приготвянето на чантата и като разгледах внимателно козметичния несесер, забелязах даже, че е различен от

онзи, който бях видяла в дома му.

Спокойствието, което бях постигнала, доведе до различното ми отношение към живота.

Някъде по онова време, на една работна среща, шефът ме поздрави за работата ми. Бинети пусна обичайната си усмивка. Спрях го на излизане от залата.

— Извинявай, искам да поговорим за минутка. — Затворих вратата и останахме сами в помещението. — Слушай, Бинети, от години вече работим заедно. Ще ми се да задоволя любопитството си: какво означава усмивчицата, която от месеци виждам отпечатана на лицето ти? Може ли да ме осветлиш?

— Каква усмивка? Не знам за какво говориш.

— Прекрасно разбра за какво говоря, не се преструвай. Означава нещо, кажи ми какво. Готова съм да те изслушам. Ако ли пък нямаш нищо за казване или не си достатъчно мъж, за да го направиш, тогава да зарежем, но ти заявявам: нямам намерение да виждам повече тази усмивчица. Нито сега, нито утре, нито никога. Днешната беше последната, бях ли достатъчно ясна?

— Не си нормална, имаш проблеми.

— Не, ти си този, който има проблеми, и ти предлагам да говориш с мен за тях, ако ме засягат.

— Какво означава всичко това?

— Означава, че вече е време да престанеш с клеветите си.

— Не съм говорил клевети.

— Не се учудвам, че се правиш, че не разбираш, но за мен няма значение — знам, че се разбрахме.

— Слушай, що не вземеш да престанеш да ми досаждаш с глупости и не почнеш да се чукаш повече?

— Не, май не разбра. Ти си този, който досажда и му се налага да престане. И въобще не се шегувам, мога да се превърна в истински проблем за теб, Бинети. Проблем, който дори не си в състояние да си представиш колко голям може да бъде. Не искам повече да виждам тази шибана усмивчица на лицето ти, когато се говори за мен. И не само това — ако някой отново ми предаде нещо, което си плямпа по мой адрес, ще те накарам да съжаляваш, даже да не е вярно, че си го

казал. Проигра си всичките шансове, Бинети. Търпението ми се изчерпа напълно.

— Какво, заплашваш ли ме?

— Не е заплаха, а обещание. Разбирам, че за теб е по-лесно да приемеш, че шефът ми поверява проекти, защото съм спала с него, а не заради способностите ми. Само глупак като теб може да си помисли, че ще си легна с някого, за да се издигна в службата. В деня, в който реша да си разтворя краката заради някаква подобна облага, вярвай ми, ще го направя, за да си стоя вкъщи, а не за да ставам в седем сутринта. За мен разговорът приключи. Този път беше частен, между мен и теб. При следващата усмивка или при следващия скапан коментар ще те разнеса пред всички. Чао и приятна работа.

— Чуй ме...

— Бинети, замълчи. Днес не ти е ден.

Излязох от залата с усещането, че съм тигрица. Можех да разкъсам целия свят. Отидох в тоалетната и се наплаках от щастие. Изведнъж, докато гледах отражението си в огледалото, съзрях всичко с кристална яснота. Отначало виждах тази жена като отделно от мен проявление, почти като отделна личност. После станах тази жена. Погледнах се в очите и казах на самата себе си: „Ето ме, върнах се“.

22 АПРИЛ

Федерика не може да отиде утре на срещата в Рим, затова отивам аз. Помоли ме да я сменя, защото е организирала важна вечер с Марко, първия от години насам, когото не е накичила с прякор. Това е голямо събитие. След Мъжа кон, Мъжа кутре, Мъжа аз-знам-всичко, Мъжа слипове, Мъжа Евростар... най-накрая се появи и Марко.

Не можех да ѝ откажа. А освен това обичам Рим, винаги се радвам да отида там. Харесва ми да се разхождам по уличките след вечеря, преди да се върна в хотела.

Работната среща мина добре. Трябваше да взема влака за Милано в шестнайсет часа, но съвещанието се проточваше в безсмислени приказки.

— Със самолет ли дойде, или с влак?

— С влак.

— Вече стана така, че по линията Милано — Рим самолетът не е за предпочитане. Трябва да си един час по-рано на летището, един час полет, още час, за да стигнеш до града с такси. Още повече че във влака можеш спокойно да работиш, има и безжичен интернет.

Бях чувала тези разсъждения вече поне хиляда пъти, като разликата беше, че този път щях да изпусна влака заради тях.

Щом излязох, казах на таксиджията да натисне педала, но когато пристигнах на гарата, видях как влакът ми заминава. Докато чаках следващия, си убивах времето, като влязох в кафенето, надникнах в няколко магазина и в книжарницата. Изведнъж си дадох сметка, че вече трябва да се качвам, оставаха само няколко минути до тръгването. На мястото ми беше седнал възрастен господин.

— Добър ден, това място би трябвало да е моето, сигурен ли сте, че не сте сбъркали?

— Вижте, тъй като пътувам със съпругата си, а местата ни са далече едно от друго, дали ще имате нещо против, ако се разменим?

— Съвсем не, моля ви.

Седнах в дъното на вагона и след няколко минути влакът потегли.

Романтичната ми представа за света ме кара да мисля, че когато ми се случват подобни неща, съдбата си играе с мен по причини, които в дадения момент са ми все още непонятни. „Ще срещна мъжа на живота си“, казах си аз на шега. Бях толкова изморена, че реших да ям нещо във влака, така щом пристигнех у дома, щях да мога направо да си взема един душ и веднага да се мушна в леглото.

Когато приближихме Милано, се отправих към първия вагон и застанах до вратата, за да спечеля време. До мен стоеше мъж, комуто беше дошла същата идея. На няколко метра от гарата влакът спря.

— Направо ти се приисква да слезеш и да изминеш тези последни метри пеша.

— Мисля, че това е причината вратите да остават затворени до края.

Влакът потегли отново.

— Някой ни чу — рече ми моят ненадеен спътник.

Когато слязохме, си казахме „довиждане“. Той вървеше по-бързо от мен. Отидох към такситата и видях три коли и трима души пред себе си. Единият от тях беше същият мъж, с когото бях прекарала последните минути от пътуването.

— Ако искаш, ще ти отстъпя мястото си — каза ми той, като се приближих до него.

Изкушавах се да приема и да се кача в таксито.

— Благодаря, но не бързам чак толкова, ще изчакам.

— Сигурна ли си? Наистина го правя от добра воля.

— Да, сигурна съм.

Качи се в таксито и потегли, а аз веднага се укорих, че съм отказала предложението му. След няколко метра таксито спря и той слезе.

— Да си го поделим, съгласна ли си? Не може да откажеш всичко.

Отправихме се към дома ми. По пътя си поприказвахме и ме впечатли фактът, че говореше така, все едно беше красив. Иронията му разкриваше интелигентност.

Като слязох от таксито, не ми позволи да платя и свали куфара ми на колелца от багажника. Погледнах го и тъкмо щях да му призная, че не си спомням името му, когато той прочете притеснение в паузата ми.

— Знам, иска ти се да ме поканиш да се кача под претекст да пием по нещо... Съжалявам, Елена, но тази вечер съм прекалено уморен.

Стоях, без да помръдна, загледана в него, не разбирах дали говори сериозно, или се шегува, а след това избухнах в смях и той заедно с мен. Преди да се качи обратно в таксито, изчака да си вляза. Извърнах се, благодарих му още веднъж, а той ми отговори с усмивка.

Онази вечер заспах, обзета от леко неприятното усещане, че не знам нищо за този мъж. Понякога изпитвах носталгия даже по някого, когото си срещнал за броени минути. На сутринта си спомних, че името му е Никола.

Една събота следобед, докато паркирах, чух почукване по прозореца. Подскочих от уплаха. Беше Симоне.

— Здравей, по колата ли ме позна?

— Не, по това как паркираш.

Чувствах се притеснена, срещях го за пръв път след раздялата. Сигурно разбра, защото веднага ме покани да изпием по едно кафе заедно. След като поприказвахме за това-онова, го попитах как е Паоло.

— В момента е добре, не беше лесно, обаче в крайна сметка се справя задоволително.

— Радвам се, наистина. Може да е трудно за вярване, но много съжалявам за случилото се между нас.

— Смятам, че всъщност ти му направи подарък.

— Много мислих за брака ни и сега знам, че в някои моменти бях действително непоносима.

— Със сигурност, но не е лесно и да бъдеш с него. Винаги съм си го мислел, а сега, като живее при мен, вече нямам съмнения.

— Живее при теб ли?

— Временно.

— Не изглеждахте толкова близки.

— Станахме. След раздялата остана за малко във вашата къща, но разправяше, че от всяко нейно тъгълче лъха на болезнени спомени, и тогава какво гениално нещо измъдри? Отиде да живее при майка ни. Една неделя му събрах багажа, извлякох го навън със сила, напъхах го в колата и го закарах у дома при мен. На практика си беше отвличане. Тя продължава да бъде ядосана, казва, че ще го разваля.

— От нейна гледна точка има право.

Симоне се засмя.

— В началото не беше лесно. Впрегнах цялото търпение, с което разполагам, първия ден непрестанно се карахме и на следващия — също... Сега обаче се разбираме доста добре. Смяташ ли, че ще отида в рая заради това?

— Със сигурност.

— Видя ли? Накрая се оказа, че съжителствам с друг човек, и си помислих, че щом успявам да го правя с брат си, съм способен да го сторя и с жена.

— Не е точно същото, но все пак е крачка напред: навремето не ти пукаше за никого.

— Всяко нещо си има граници, не можех да го оставя с майка ни, щеше да намери начин да си го задържи въкъщи до края на дните си. Трябва да ти призная, че съм доволен, добре ни е заедно. Говорим доста, не само за вас двамата, а и за детството ни, за баща ни, дори за майка ни и за живота по принцип. Казва, че е разбрал много неща, много грешки, които е направил, а може би и аз разбрах своите.

— Сигурна съм, че ще му дадеш правилни съвети.

— Не, не, аз не казвам нищо, най-вече слушам. Още няколко месеца и напълно ще си стъпи на краката.

Бях доволна да науча, че Паоло е по-добре и че Симоне е до него. Преди да си кажем „довиждане“, ми благодари.

— За какво ми благодариш? — попитах го аз.

— Защото благодарение на теб преоткрих брат си и дори ми стана симпатичен.

Скоро след тази среща Паоло ми звънна по телефона. Агенцията, натоварена да продаде къщата ни, беше получила оферта за покупката

й. Не бях го чувала от месеци и това обаждане силно ме развълнува. Говореше шеговито и забавно, чудех се дали беше, за да скрие притеснението си. В един момент ми каза:

— Знам, че повече не те интересува, но в живота ми има една голяма новина... Майка ми вече не ми купува слиповете.

И двамата се разсмяхме.

Обещахме си скоро да се видим заради продажбата на къщата и да изпием заедно по кафе. Преди да приключим разговора, ми каза:

— Наистина ти желая всичко хубаво, Елена.

Това ме трогна.

— И аз на теб, Паоло.

Вчера приключих с трудната част от преместването, кухнята. Опаковането на най-чупливите неща отне време и погълна вниманието ми.

Въпреки че бях помолила Карла да ме остави да действам сама, тя мина да ме види с бутилка вино и докато си приказвахме, ми помогна за последните чаши. В Милано е, за да оглежда къщи, най-после е готова да се върне.

— Как бяха апартаментите, които видя днес?

— Някои са ужасни и се чудя откъде намират толкова смелост изобщо да ги предлагат. Един обаче беше много приятен, мансарден, с ниски прозорци и открити греди. Малко е тъмен, но си има тераска. Вече са получили една оферта и ще приемат моята само ако другият човек се откаже. В понеделник ще ходя да гледам още един тук наблизо, ако ти се идва с мен, мисля да отида някъде по обед.

— С удоволствие.

— Знаеш, нали, че няма да направя като теб и ще те помоля да ми помогнеш при преместването, така че се постарай да не се уморяваш прекалено много. Разбира се, това жилище щеше да бъде точно като за мен...

— Знам. Жалко, че онзи ден, като говорих със собственичката, тя ми потвърди, че иска да направи ремонт и после да го продаде. Ще донеса гризини и пармиджано, че ако пием на празен стомах, накрая няма да успея дори да затворя кашоните. Хайде, помогни ми да довърша тези неща, не обичам да хвърлям храна.

— Мислех, че го правиш от любезност, а ти си ме използвала за кошче.

— Имаш късмет, че няма да отворя и двете консерви с риба тон.

Докато вземах чиния от един кашон, за да сложа сиренето, нарязано на тънки филийки, и гризините, тя забеляза крака ми.

— Какво ти е това? Имаш огромен мехур.

— Онзи ден се разхождахме с мотора и когато слизах, си допрях прасеца до гърнето.

— Кой знае колко боли! Случи се и на друга моя приятелка и ѝ остана белег.

— Почти се разплаках от болка.

— А той какво направи?

— Каза ми: „Сега, като те белязах, вече си моя собственост, което означава, че никога няма да може да се разделим, освен ако не реша да те продам“, и се разсмяхме.

— Как е?

— Добре, казва, че е доволен, че се мества при него, защото — под претекст, че трябва да ми освободи място — се е отървал от куп неща, които вече не използва.

Звънна мобилен телефон.

— Моят ли е, или твойт? — попита ме тя.

— Твойт.

Гледах я, докато, облегната на прозореца, говореше със свой приятел и се смееше.

Изглеждаше щастлива и отново беше така лъчезарна, каквато е била винаги, дори малко повече.

Изчаках да приключи с разговора, за да ѝ кажа:

— Знаеш ли, че днес си истински красива? Тази рокля определено ти стои прекрасно.

— Благодаря, купих си я миналата седмица. Веднага щом я видях, се влюбих в нея, бих я носила всеки ден.

Доволна съм, че Карла се връща да живее в Милано, че излезе от кризата, че започна да се грижи повече за себе си, включително за външния си вид.

— Ела с мен отгатък. — Отидохме в спалнята. — Сложила съм на леглото някои неща, които отделих, виж дали има нещо, което да ти харесва.

— Любимата ми рокля! Сигурна ли си, че вече не я искаш?

— Сигурна съм, нарочно не я прибрах, за да ти я дам.

— Помниш, че ми харесва!

— Трудно е да го забравя, повтаряше ми го всеки път, щом ме видеше с нея.

— Открай време съм й хвърлила мерак! Да знаеш, че ако си промениш решението, няма да ти я върна.

— Погледни дали няма да откриеш и още нещо, което да ти харесва. Тук има обувки, фланелки, рокли и пуловери, а там са чантите, коланите и всичко останало. — Карла се приближи до торбичките. — Сложи нещата, които ти харесват, в тази кутия, ще ти ги донеса, след като се преместиш.

— И тази чанта ли не я искаш повече? Сигурна ли си? Прекрасна е.

— Да ти кажа право, не е като да не съм мислила, слагах я и я вадих от кашона три пъти и накрая я оставих там. По-добре я прибери бързо, преди да съм се отметнала.

— Тази трябва да я задържиш, определено си е твоя.

Беше ми трудно да намеря думи, за да изразя щастието, което изпитвах при мисълта, че Карла отново ще живее в Милано. Обзета съм от ентузиазъм и мечти за времето, което ще прекарвам с нея, и за нещата, които ще правим. Връщането ѝ е чудесен подарък.

— Онзи ден си мислех, че мина сума ти време, откакто не сме ходили заедно на кино.

— Цяла вечност — отговори ми тя, загледана в роклята, която вече беше нейна.

Прегърнахме се.

Когато Карла си тръгна, оправих още няколко неща, после рухнах от умора. Нямах желание да местя всички дрехи, натрупани върху леглото, затова реших да спя на дивана. Мисля, че ще го направя и тази нощ.

Сутринта се събудих внезапно от звъненето на телефона.

— Спеше ли?

— Да, на дивана.

— Извинявай.

— Не, добре че ми се обади, имам още куп работи за вършене. Но колко е часът?

— Осем и двайсет.

— Какво правиш буден по това време в неделя?

— Събудих се рано, за да освободя още място за теб и за твоите неща, продължавам да разширявам живота си, за да ти бъде удобно да влезеш в него.

— Да знаеш, че нямам чак толкова много вещи.

— След около час ще ти донеса закуската, ако искаш.

— Добре, чакам те.

28 МАРТ

Помня прекрасно момента, в който разбрах, че Никола наистина ми харесва. Виждахме се вече от няколко месеца. Един петък вечер, след като вечеряхме заедно, останах да спя при него. На сутринта го чух да се прибира, събуди ме шумът от оставените на поставката в антрето ключове. Звуци, които се учех да разпознавам. Дойде право в спалнята и за миг се изкуших да се престоря, че спя, за да разбера какво би направил, ако ме завари заспала. Не успях и го посрещнах със сънena усмивка. Той ме погледна също с усмивка. Беше отишъл да купи вестници и кифлички за закуска. Докато ми говореше, се приближи и седна на ръба на леглото, отметна косата ми от лицето и ме целуна, първо по челото, а после и по устата. Понякога стоим безмълвно в продължение на минути и се гледаме в очите, например след като сме се любили, преди да заспим или на събуждане — с лица, опрени о възглавницата. И винаги изпитвам усещането, че в тази тишина дълбока част от всеки от нас прави крачка към другия. Често ми се струва, че думите служат само за да изградят тези мигове на тишина.

Докато отиваше към кухнята, ми подхвърли:

— Ще те оставя да се справиш на спокойствие. Когато поискаш закуска, ми кажи и аз ще я приготвя.

Протегнах се и останах в леглото, под белия юрган. Разглеждах наоколо, дрехите му, книгите, очилата, лампата, вратовръзката. Не знам колко дълго продължи тази визуална панорамна обиколка на вещите му, знам само, че се чувствах добре, чувствах се на правилното място. Точно в този момент осъзнах, че съм влюбена в него.

Никола не прилича на никой мъж и на никой човек, когото съм познавала някога. Той е горд, в съгласие със себе си, усмихва се с очи и най-вече умее да ме разсмява. Притежава способността да направи ситуацията полека и да стопи напрежението с една дума или усмивка. Умее да се шегува и така ми помага да забележа от какво минимално значение са нещата, заради които понякога се впрягам. Откривам, че се усмихвам, докато мисля за него, както в дните след нашата първа среща, когато портиерът ми предаваше писма, цветя или бележки, които Никола бе минал да ми остави. Различаваме се в много отношения и отначало си мислех, че това няма да ни позволи да се сближим истински, да достигнем дълбока интимност. Грешах. Разликите не само че не ни държат далече един от друг, а станаха основен стълб: дават ни възможността да виждаме нещата от повече гледни точки.

Не отивам да живея при него, защото мисля, че любовта ни ще бъде вечна. Отивам да бъда с него, защото сега той е човекът, с когото искам да заспивам вечер и да се събуждам сутрин.

Преди няколко дни, докато мислех за живота си, се запитах колко мъже бяха нужни, за да стана готова за този, с когото съм днес. Всъщност разбрах, че въпросът не е правилният. Колко жени трябваше да износя, за да бъда готова за мъжа, който е до мен днес?

Оставям дневника в кашона и го затварям. Сядам на дивана, оглеждам се наоколо, сбогувам се с къщата. Стоя неподвижна и се вирам в стената пред себе си, после лек шум ме разсейва: муха, която се блъска в затворения прозорец. Не разбира, че там има стъкло, и продължава да упорства, сигурно се чуди защо ли не успява да излезе. Ставам, отварям прозореца, за да може да излети, но тя не спира да се блъска в стъклото. Не съумява да съзре пътя, водещ навън, нужно е само леко да се поизмести, свободата е наблизко. Продължава упорито да се опитва, махвам с ръка в желанието си да я насоча. Отдалечава се от прозореца, после поема в правилната посока и най-накрая отлита.

След душа обличам рокля на цветя и си събирам косите. Искam да бѣда красива, като дойде, искам да видя на лицето му изражението, което има, когато ме гледа и ми дава да разбере, че му харесвам до смърт. Слагам си обещането и пускам кичурче коса така, че да изглежда случайно измѣкнало се. Получавам съобщение по телефона: „След пет минути съм при теб“.

Излизам и го чакам на стъпалата на къщата. На улицата няма никой, слънцето е нежно, небето — безоблачно, чува се как пеят птиците върху единственото останало дърво. В тази пролетна утрин свежият въздух щипе лицето и голите ми ръце. Косите ми още са леко влажни. Наслаждавам се на чувствата си като на най-свидните си неща. Точно в този момент изпитвам прелестно чувство на блаженство. Усещането е от онези, които идват така непринудено подобно подарък, внимание, докосване. Бавно плъзгам погледа си върху това, което среща, като че ли виждам и забелязвам всеки детайл. Светът около мен сякаш се разтваря като книга. В тихото спокойствие ме обладава усещането за приказка наяве. Чувствам, че нещо вътре в мен разпознава всичко. Спонтанно.

Пристига кола, Никола е. Усмива ми се и идва да седне до мен.

— Не приличаш на човек, който се мести.

— Почивам си.

Приближава устни до врата ми и го целува.

— Събудих се с желанието да вдъхна мириса ти.

Отваря хартиената кесия, която държи в ръце, и ароматът на топли кифлички веднага изпълва гърдите ми.

— С боровинков мармалад, шоколад, крем.

Вземам си една.

— Колко си накупил?

— Не знам, ще открием, докато ядем.

Усмивам се и си отхапвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.